VIATGES I CONTES D'ESTIU

NIL DURALL

ÍNDEX

II - DIÀLEGS AMB LA DIVINITAT

III –CONTES CATALÒLICS

IV – ENTREVISTES CATALÔLIQUES

Entrevista I

Entrevista II

Entrevista III

LA NAU INVISIBLE

A dotze anys vaig tenir un fort desig; volia ser invisible i viatjar sense ser vist per molts indrets del món que m'atreien. Aquest somni es va realitzar a 54 anys quan, finalment, vaig aprendre a fer viatges astrals. Aquesta és la història de com vaig arribar a navegar per l'astral i dels viatges que he realitzat fins al moment d'escriure aquest text. *nil durall*

Intro

L'any 3000, després de la mort de Buda, uns amics de l'escola i jo vam fundar el "Partit Hippy" (sigles en irlandès H.P.). Volíem "canviar el món" i ens apassionava un antic documental sobre el macroconcert a Woodstock, l'any 1969... El que quedava d'occident- a poc a poc i amb prou feina-, s'estava refent del desastre radioactiu causat per la 4a guerra mundial.

Nou anys després de la fundació del Hippy Party - rebatejat posteriorment com happy party-, vam guanyar les eleccions a Irlanda, que era una de les poques zones d'Europa on -gràcies a la temperatura i influència del vent marítim- la radioactivitat no superava els límits patològics pels humans. L'antiga Rússia havia desaparegut del mapa i també tots els països del voltant. Irlanda i Islàndia eren les darreres zones d'Europa on encara residien alguns humans de pell blanca, pigues i cabell roig. Els antics espanyols havien desaparegut així com els francesos, italians, alemanys, belgues, holandesos, austríacs, suïssos, suecs, etc. El continent europeu era un desert radioactiu i, a l'Àfrica -part del globus que s'havia lliurat íntegrament de l'impacte de les bombes atòmiques-, la temperatura s'havia enfilat desmesuradament fins matar-ho gairebé tot. Només a les illes Canàries hi quedaven uns quants milers de sahrauís que havien arribat amb pàteres quan la temperatura del continent africà es triplicà sobtadament.

La primera mesura política del happy party fou la legalització de la marihuana. Els darrers estudis científics amb la planta demostraven que el consum dosificat dels seus components psicoactius alleujava el dolor causat per les

malformacions cel·lulars. Un milió i mig d'electors irlandesos víctimes de la radioactivitat aplaudiren aquella mesura que, segons l'opinió dels fundadors del partit - en cas d'haver-se pres uns quants lustres abans-, hauria evitat la gran guerra (ja que una de les seves virtuts és que estimula les ganes de riure).

En fi, mai no és tard per tornar al camí de la pau, l'amor i la tolerància i el happy party pretenia esborrar, per sempre més, el cobdiciós esperit purità, liberal, mercantilista i industrial anglo-americà que havia portat a les desaparegudes nacions del món a participar en una espiral de rapinyaria i destrucció, a gran escala.

El liberalisme i el comunisme estaven tan morts com l'Europa continental, indret on van ser parides aquestes antigues ideologies. El cristianisme i l'islam s'havien destruït mútuament i els pocs occidentals que quedaven vius eren budistes o idolatraven un Sant màrtir anomenat Sri J. Lennon, mort per un agent de la CIA que es va fer passar per fan dels Beatles.

El happy party aspirava a servir a tots els ciutadans d'Irlanda, tant si eren budistes com si no, i crear un món de pau i d'amor, gràcies al progrés de la consciència humana. Ja no cercaríem fites materials o tecnològiques. Ara necessitàvem compassió. L'amor era el camí i la solució. Visca el happy party!

Sönam Jinpa

La Blueteeth Moon, secretaria del partit, va suggerir que convidéssim el jove XVIII Dalai Lama, Sönam Jinpa, resident -des que els xinesos havien envaït l'Índia-, a Raoa Rapette -una petita illa de la Polinèsia-, per tal d'imprimir un aire solemne a les celebracions posteriors a la feliç victòria del happy party. Jo i uns quants col·laboradors del partit havíem de preparar una gran conferència -televisada des del Cork concert Hall-, on un convidat com el Dalai Lama no podia faltar-hi.

Jo mateix vaig redactar i enviar el mail oficial amb la invitació a Raoa Rapette, des d'on van confirmar-ne la recepció, mitja hora més tard. El Dalai Lama ens felicitava per la victòria i, declinava la invitació, donat que per arribar a Irlanda, havia de creuar espais desolats, altament radioactius, per on navegaven drons nuclears xinesos que, des que s'havia declarat la fi de la guerra, volaven sense cap control remot. Si més no, va assegurar que, ben aviat, ens faria una visita en el pla astral.

-En el pla astral? -va preguntar la secretària amb un to irònic. I com sabrem que ja ha arribat?

-El mail de Raoa diu, textualment, que notarem la seva presència -vaig dir jo.

Blueteeth va fer un somrís divertit i va afegir:

-Esperem que no ens falli el grup de música celta que ha de tocar després de la conferència, oi Nilanan?

-No pateixis, són uns nois de Cork. Tot ha de sortir perfecte!- vaig respondre amb convicció.

Els de l'equip teníem previst que la transmissió fos visible, en directe, en totes les tablets del planeta terra i que l'acte servís de campanya promocional, útil a la resta de delegacions internacionals del happy party, que s'havien creat recentment.

Teníem previst fer públic -en l'àmbit global-, les mesures més importants que, durant el primer any de govern, portaríem a terme.

Heus aquí alguna de les mesures (*):

Mesura 1: Legalització del cultiu, el consum i el comerç de la marihuana. Programa nacional de tallers didàctics relacionat amb la planta, la seva utilització mèdica i productiva. Explicarem que la qualitat dels productes basats en la marihuana serà controlada per l'estat, de la mateixa manera que es fa amb els altres productes existents en el mercat lliure irlandès.

Mesura 2: Programa nacional "d'alliberació sexual". Aquest és el nostre segon objectiu de govern: Erradicar la repressió sexual i els seus efectes col·laterals devastadors. Explicarem el projecte "Aula de sexe lliure" que es durà a terme en totes les escoles del país de manera obligada. Els tallers seran vivencials i tindran com a objectiu principal orientar els joves en la pràctica sexual fluida, espontània i natural.

Mesura 3: Una de les fites més importants i revolucionàries del happy party és la creació d'una xarxa de petites comunitats humanes equilibrades i autosuficients energèticament.

A) Equilibrades en el nombre de membres que mai no hauria de sobrepassar certs límits, ja que volem que les contaminades megalòpolis passin a la història dins l'illa verda d'Irlanda. L'objectiu és promoure, des del govern, noves comunitats inspirades en projectes com el d'Auroville(**) a l'Índia (Xina en l'actualitat).

B) Comunitats autosuficients energèticament: L'obtenció d'energia neta necessària per a l'activitat quotidiana de la comunitat hauria d'ésser estrictament local. El nostre projecte contempla una gradual desaparició del comerç d'energia i de les grans companyies energètiques que han controlat els governs democràtics del món fins no fa massa. Cada comunitat produirà i gestionarà els seus propis recursos. Volem una societat plena d'individus sans i feliços i no farcida de consumidors manipulats per la indústria. De fet, tenim l'esperança que, en 15 anys, l'antic sistema industrial ja no sigui necessari i que tot Irlanda s'ompli de petites comunitats totalment autosuficients, envoltades d'espais verges i nets de radioactivitat que passaran a pertànyer al poble irlandès, donat que seran declarats "reserva natural". Si tot va bé, tot Irlanda serà un gran parc d'ús públic, excepte les petites comunitats humanes on seguirà existint la propietat privada.

C) El límit a l'acumulació de propietats serà establert de la següent manera: Cada membre comunitari té dret a gaudir de,

com a mínim, una llar pròpia. Si un membre, per alguna raó no en té o la perd, la comunitat té l'obligació de proporcionar una nova llar a l'individu en qüestió. Aquesta regla no s'aplicarà a membres d'altres comunitats (a no ser que l'assemblea de la comunitat accepti que el nouvingut s'instal·li amb ells) o a menors d'edat que visquin amb els pares. El sistema hereditari actual canviarà lleugerament ja que, obligatòriament, els difunts hauran de distribuir equitativament els seus béns hereditaris entre els membres individuals de la comunitat i no només entre els seus descendents directes. L'acumulació desmesurada de béns passarà a ser considerada una variant de la malaltia mental coneguda com a "cleptovoracitat cobdiciosa o síndrome de Diògenes" i es recomanarà, als malalts que la pateixin, un tractament voluntari on se'ls intentarà inculcar la virtut de la generositat i la pràctica del desaferrament.

Mesura 4: Producció autosuficient de productes alimentaris locals. Les petites comunitats humanes disposaran d'hivernacles i terres on produir tots els aliments necessaris per a la comunitat. Els excedents podran ser intercanviats per excedents de productes d'altres comunitats. La previsió és que l'ús de la moneda desaparegui gradualment i passi a ser un objecte d'ús residual, col·leccionable o ornamental. L'antic sistema bancari serà substituït, -fins a la natural desaparició de la moneda com objecte d'intercanvi econòmic-, per una "caixa pública única estrictament local". La idea és que cada comunitat disposi d'un sol banc o caixa propis i públics, que gestioni els recursos limitats de la comunitat.

En el happy party, creiem que és necessari que la gent madura i feliç gestioni i controli els seus recursos. No volem que cap gran banc o empresa controli els individus lliures, sinó al contrari:

Els individus de cada comunitat han de controlar els seus propis recursos i la seva pròpia economia, per tant, han de controlar directament l'organisme gestor de la moneda, els béns i els serveis. La caixa única comunitària passarà a ser una mena de "banc d'aliments, recursos i serveis". Un servei públic comunitari.

Aquestes caixes públiques locals són les que realitzaran els intercanvis amb les caixes d'altres petites comunitats. Per exemple: Si una comunitat del nord del país té un excedent de quatre bicicletes elèctriques i una del sud té un excedent de quatre plaques solars, els seus "bancs d'aliments locals" respectius, poden negociar i acordar un intercanvi de productes. La moneda, amb el temps, ja no serà necessària.

Mesura 5: A les escoles ja no s'ensenyarà a parlar i a escriure sinó a "escoltar". La meditació o desenvolupament de l'atenció conscient serà l'única assignatura obligatòria important. A aquesta pràctica s'hi afegiran assignatures especialitzades com el taller de sexualitat, el de telepatia i d'altres, opcionals, com: dansa, música, expressió plàstica, mim, massatge, jocs, teatre, ioga, tai-txi, reiki, natació, judo, jiu-jitsu, etc. La resta d'oficis tècnics o artesanals s'aprendran directament en els llocs de treball de cada comunitat amb els artesans o tècnics que, a més de treballar, faran de professors. Cal dir que els nens tindran total llibertat per escollir l'ofici que més els agradi i si no tenen cap preferència, podran aprendre diversos oficis o crear noves ocupacions inexistents, com per exemple, l'ofici d'escombriaire radioactiu, que era inexistent fins abans de la guerra.

En general, les feines i ocupacions seran triades "per afinitat" i no per una necessitat social o de la indústria. Creiem que, per ser feliç, hom ha de fer allò que li agrada i/o per allò que està

dotat naturalment; Pensem que la qualitat de la feina feta amb amor és més alta i ajuda a crear una societat de gent feliç.

Heus aquí un exemple a l'atzar de com funcionarà l'aprenentatge dels oficis: Els jardiners i els qui tenen cura dels hivernacles comunitaris, ensenyaran el seu coneixement als nens i a les nenes que vulguin aprendre lliurement aquest ofici, de manera que el lloc de treball es convertirà, també, en escola, i per tant adquirirà una nova funció i serà més agradable i humà. La productivitat i el guany deixaran de ser el motor o l'objectiu de l'activitat laboral. S'intentarà produir només allò que necessiti la comunitat, i prou. Volem evitar la sobreexplotació de la natura. Si, casualment, es genera excedent, passarà al banc dels aliments, recursos i serveis local, que mirarà d'intercanviar per coses necessàries provinents d'altres comunitats.

Mesura 6: Els animals passaran a tenir el mateix estatus legal que els humans. Tots tenen dret a la vida i a morir de manera natural, per tant, els escorxadors d'animals i els vaixells-factoria desapareixeran.

Mesura 7: Eliminació dels cossos de policia, de les presons i del sistema judicial tal com és ara. Les tasques de vigilància les portaran a terme individus de la mateixa comunitat amb molta força física o amb habilitat i coneixement de les arts marcials. Els "vigilants" aniran desarmats i combinaran la vigilància amb altres tasques com, per exemple, ensenyar arts marcials als nens que ho desitgin. La previsió és que, amb el temps, aquests vigilants siguin pràcticament innecessaris, ja que el nombre d'individus de cada comunitat és molt baix i, a

mesura que passi el temps, tenim previst que el número d'il·luminats augmenti.

Aquestes i d'altres mesures havien de ser molt ben explicades al públic, ja que el somni del happy party era, i és, que el nostre model es converteixi en un model global. Si el happy party, algun dia no molt llunyà, s'imposés també a Xina i a Austràlia -que són les dues potències que han sobreviscut a l'hecatombe nuclear-, el model s'internacionalitzaria i llavors podríem suprimir totes les fronteres mundials i, en conseqüència, els exèrcits ja no serien necessaris. Si fem possible aquest bonic somni, la humanitat sobreviuria feliçment... En canvi, si el model s'imposa, únicament, a Irlanda, haurem de conservar l'exèrcit -el mateix que les altres nacions-, i el perill d'una nova guerra seguirà existint. Afortunadament, tant a Austràlia com a Xina el budisme s'ha generalitzat entre la població, des de la fi de la guerra, i el nostre model és molt ben rebut i acceptat entre els practicants budistes d'aquests països. De fet, el nostre programa didàctic escolar està pensat per conrear i desenvolupar les aptituds meditatives dels individus i no pas per convertir-los en "peces inhumanes dins d'un sistema inhumà".

(*) **BASES DEL PARTIT HIPPY**

Intro

El model hippy pren el millor del socialisme i del liberalisme i ho adoba amb els principis del ecologisme, a més de, òbviament, del modus vivendi i filosofies del moviment hippy.

1- Del socialisme pren l'estil de vida comunitari (en petites comunitats energèticament i alimentariament auto suficients).
2- Del liberalisme pren la disminució del estat, que passa a ser virtual, amb la conseqüent eliminació de ministeris, exercits cossos policials, etc. i de impostos. L'impost és substituit per «Karma-ioga» (generalitzat i voluntari).
3- De la ecologia pren el esperit de conservació i la utilització i desenvolupament de energies netes.
4- Del hippysme, el esperit, la filosofia, el look i la manera de viure.

A - Objectius globals del Partit Hippy:

-Crear un món harmònic, en pau i sense por. L´home conviu feliçment en la natura i deixa de domesticar-la. El partit Hippy no te per objectiu «dominar o governar el món» sinó, «influir-lo i modelar-lo» i els seu mètode és amorós i no-violent.
-Supressió de totes les fronteres del món. Fi dels estats nacionals patriarcals.
-Liquidació de tots els exercits del món, totes les policies i les armes, presons, sistema judicial, etc.
-Fi de la casta política arreu del món. Fi del liberalisme i el comunisme i procurar que els il·luminats locals siguin els guies espontanis de les comunitats humanes. Fi del sistema consumista industrial. Economia agrària d´hivernacle.
-Limitació de la propietat privada. La propietat passa a ser un «dret de utilització temporal» amb el qual no es pot especular. Desapareix el concepte tradicional de herència i apareix el «dret comunitari». El individu i la individualitat perden importància en favor del interès «humanitari». La humanitat s´organitza globalment en petites

comunitats. Podríem denominar-les «tribus o nuclis humans ecològics». Tot és comunitari, tot és de tots, res és de ningú. Sistema global de petites comunitats inspirades en Auroville o de altres projectes comunitaris similars. El individu hi és, però, la comunitat i la humanitat tenen prioritat.
-Legalització de les plantes sagrades locals d´arreu del món. El sistema sanitari passa a regir-se pels principis de la medicina alternativa, natural, ayurveda, xamànica, xinesa, etc. Deixa de ser un servei estatal i es converteix en un servei comunitari voluntari local.
-Globalitzar el sistema d´intercanvi econòmic sense moneda.
-Equiparar els drets dels animals als dels humans.
-Abandonar la recerca tecnològica, excepte el desenvolupament de tecnologia ecològica, per tal que les comunitats humanes funcionin correctament, i obtinguin, de manera autònoma, els recursos energètics necessaris. Sempre preservant i tenint amorosa cura de l´entorn.
-Educació global i generalitzada en el silenci i la atenció. No s´ensenya cap llengua verbal. Educació amorosa no autoritària. S´intenta preservar la il·luminació natural dels nadons. L´objectiu no és educar «tècnics o experts» sinó il·luminats conscients, savis i amorosos. L´objectiu és que tothom s'il·lumini i alliberi. Llibertat sexual. Fi del matrimoni excloent. Intercanvi sexual de caire comunitari. Els nadons son educats comunitariament, no pertanyen als seus pares naturals. Són éssers de llum i no individus egoics. La seva educació la imparteixen éssers il·luminats (en el cas que els progenitors no n'estiguin encara). Les escoles seran, més aviat, centres de creixement espiritual on els humans que han estat «programats» amb una llengua verbal, aprendran a romandre atents i en silenci.
-Supressió de les antigues religions divisòries i de tots els nacionalismes excloents. La ampliació de la consciència és la religió «irreligiosa» global (sense ritus, cultes, creences ni llibres sacres). Acabar amb qualsevol predomini racial, cultural, nacional, ideològic, de gènere, econòmic, militar o para-militar, etc.

B- La resta de objectius son mesures locals adaptades a les diferències geo-climàtiques de cada indret i de cada comunitat humana.

(**) Auroville era una població ubicada a 10 quilòmetres del municipi de Pondicherry, a l'estat de Tamil Nadu a l'antiga Índia. Fou fundada segons les visions de Mirra Alfassa -coneguda com la Mare-, deixebla del místic Sri Aurobindo. Ella va organitzar els seguidors del Sri Aurobindo Áshram a Pondicherry.
El motor per la creació d'Auroville fou -segons les paraules d'Alfassa-, l'existència d'un indret de vida comunitari internacional, on homes i dones puguin aprendre a viure en pau, harmonia, més enllà de totes les creences, opinions polítiques i nacionalitats. Alfassa va dir: "Ha d'existir sobre la terra un lloc inalienable, un lloc que no pertanyi a cap nació, un lloc on tots els éssers de bona voluntat i amb aspiracions netes, puguessin viure lliurement".

La idea fou presentada a l'ONU i al govern de l'Índia el 1965. El 1966 la Unesco va resoldre acceptar i col·laborar en aquest projecte únic. Les bases de la seva creació estaven escrites en la "carta d'Auroville", que constava de quatre punts:

•. Auroville no pertany a ningú en particular. Auroville pertany a la humanitat en conjunt, però per viure a Auroville fa falta ser servidor voluntari de la consciència divina.

•. Auroville serà un lloc d'educació permanent, de progrés constant i de joventut que mai envelleix.

•. Auroville vol ser el pont entre el passat i el futur. Aprofitant tots els descobriments exteriors i interiors, Auroville es llançarà sense por cap al futur.

•. Auroville serà el lloc on és durà a terme una investigació material i espiritual per donar una manifestació viva a una unitat humana concreta.

Auroville fou construïda segons els dissenys del arquitecte francès

Roger Anger, seguint les indicacions de “la Mare”. El seu disseny original era un mandala.

La ciutat fou inaugurada el 28 de febrer de 1968 en presència del president de l'Índia i representants de 124 països; cada un d'ells va llençar un grapat de terra del seu país d'origen dins d'una urna que s’

enterrà en el centre d'Auroville, per tal de simbolitzar la fraternitat universal.

En el centre d'Auroville s'hi trobava el Matrimandir ('temple de la mare' en sànscrit), edifici considerat com el nucli. Es tractava d'una gegantina cúpula daurada, un espai de meditació, interiorment revestida amb murs de marbre blanc on hi havia una esfera de vidre que representava el món. El projecte urbanístic original preveia quatre zones disposades radialment al voltant del Matrimandir. Les zones previstes eren: l'àrea residencial, l'àrea cultural, l'àrea industrial i l'àrea internacional. Aquesta disposició radial pretenia dibuixar la forma d'una estrella i ocuparia un àrea de 25 km². A principis de 2006 s'havien edificat tan sols 10 km². A la pràctica, Auroville estava constituïda de més de 100 pobles repartits en un radi de 20 km². El nucli urbà estava rodejat d'un cinturó verd de boscos implantats, horts i jardins, que servia d'espai recreatiu. Els pobles que formaven Auroville -que era una mena d'ashram i ecovila-, tenien diversos estils de vida i nivells econòmics.

Els ingressos d'Auroville provenien de donacions procedents de diverses parts de l'Índia i del món, així com de la xarxa d'unitats econòmiques de la comunitat, dedicades a la tecnologia informàtica, als petits i mitjans negocis, al reciclat i venda de paper, etc. Un producte artesanalment produït a Auroville que va tenir cert renom foren les barres d'encens aromàtic.

Les unitats econòmiques d'Auroville pertanyien a la comunitat i s'esperava que aportessin un mínim d'un terç dels seus beneficis pel desenvolupament de la comunitat; la resta es destinava a reserves i reinversió. Altres activitats incloüen la reforestació, l'agricultura orgànica, la investigació educativa i de la salut, el desenvolupament urbanístic, la gestió adequada de l'aigua, les activitats culturals i els serveis comunitaris.

Heus aquí algunes de les empreses nascudes a Auroville:

• Forecaners (agricultura i tecnologies alternatives)

- Aurelec (informàtica)
- Fertile (reforestació i agricultura)
- Nine Palms (reforestació i agricultura)
- Meadows (reforestació i agricultura)
- Fraternity (comunitat artesanal que treballava en els pobles tàmils)
- Aspiration (educació, salut i activitats en els pobles).

Auroville estava supervisada per l'Auroville Foundation, mitjançant una acta del Parlament de l'Índia anomenat «The Auroville Foundation Act» (1988).

Pel que fa a l'educació, a Auroville, el que es cercava era una ensenyança i una educació "no autoritària", basada en els principis de la "no violència". També es procurava que fosunaeducació harmoniosa amb la natura i, per aquesta raó, es donava una gran importància a l'ecologia (seguint les pràctiques de l'anomenat ioga integral de Sri Aurobindo).

El 10 de novembre de 2005 els residents a Auroville eren 1.780 (1.367 adults i 413 nens; del total 736 eren indis, 262 francesos, 226 alemanys, 85 italians, 77 neerlandesos, 61 nord-americans, 50 britànics, etc.).

Entre els defensors del projecte estava el 14è Dalai Lama, que va visitar Auroville en diverses ocasions. Aquestes van ser les seves paraules el 1973:

"Estem profundament impressionats per l'objectiu espiritual que sustenta la construcció d'una ciutat internacional anomenada Auroville; la importància de l'esforç per abastar la unitat humana i la cooperació internacional... No podem oblidar l'immens benefici que d'aquest projecte humà se'n deriva i, per tant, estem amb moltes ganes de ser el primer país a construir-hi un pavelló."

Auroville va ser destruïda l'any 2313 pels xinesos.

Auroville info:

www.auroville.org

www.aurovilleradio.org

www.aurovilletv.org

El silenci

El nostre model pot semblar revolucionari, però si haguéssiu viscut o sobreviscut a la 4a guerra mundial, no pensaríeu el mateix. Més de tres quartes parts de la població mundial ha desaparegut. El món ha perdut l'equilibri natural. La temperatura és altíssima. Tots els continents són immensos deserts radioactius. Unes poques illes envoltades de mar són el darrer refugi dels humans. Afortunadament, la temperatura del mar actua com una barrera protectora que preserva els indrets del món on, per ara, no ha caigut cap bomba... Lamentablement, no totes les illes han escapat a la devastació. Les illes britàniques, per exemple, han estat molt castigades pels drons nuclears i -excepte en algunes illes escoceses del Nord-, no s'hi troba res de viu.

Gairebé tots els humans supervivents desitgem un canvi de model real que impedeixi que cap guerra torni a esclatar. El món industrial està tocat de mort. La competitivitat i la cobdícia de les antigues nacions liberals fou la causa real del que ha passat. Ara necessitem una nova socio-cultura que abandoni el materialisme i la cega recerca tecnològica. Ja no volem més el "confort tecnològic" que ens ha estat venent la indústria, els polítics i la ciència acadèmica. Necessitem regenerar i netejar el planeta. Necessitem salut i amor. Necessitem canviar de xip i la solució té molta relació amb l'educació. El futur del món depèn totalment que no seguim l'antic model educatiu, que s'ha revelat com una mena de "factoria d'inconscients". Hem de trobar la manera de no malmetre la "il·luminació natural" dels individus durant el procés educatiu o socialitzador. Ens hem

adonat que tots naixem "il·luminats, innocents i amorosos"... Com podem evitar no perdre aquest estat?

La solució passa per no ensenyar cap llengua als joves. Els nens han de romandre silenciosos i les seves ments romandre netes del sistema de representació de les paraules. S'han fet alguns experiments i els joves que no aprenen el sistema de representació verbal, són totalment perceptius i amorosos; Són com budes silenciosos.

El factor que impedeix que els nous éssers mantinguin la il·luminació innata és el contacte amb els adults, que parlen i que filtren la seva visió del món a través del llenguatge verbal. El fet és que, els humans, aprenem per imitació i si els progenitors parlen, els fills també ho acaben fent. Aquest és el gran obstacle...

La difícil solució a aquest problema requereix una intervenció doble:

1 . Una tasca constant i eficient per tal de calmar i silenciar les ments dels adults.

2 . No ensenyar cap llenguatge verbal als nadons, nens i joves (ni a la llar familiar ni a les escoles).

Els crítics a la nostra sorprenent proposta educativa, acostumen a dir que si no ensenyem cap llengua als nens, seran com animals i no s'adaptaran al món dels adults que és -des de fa molts segles-, "verbal".

Aquesta afirmació és certa però, en el partit hippy, no menystenim els animals, tal com feien els consumidors de carn i peix.

Si és veritat que les persones que no parlen "són com animals" (animals que no es comuniquen verbalment), també és veritat que són animals "atents" que es comuniquen, eficientment, de manera no-verbal. Observeu que ni els animals ni els budes són autistes i és demostrat que s'adapten perfectament a l'entorn (malgrat no utilitzar cap llengua verbal!)

Per què és així?

La vida requereix "comunicació", però no és necessari que hi hagi comunicació verbal per viure. La vida existeix i continuarà existint malgrat que tothom deixi de parlar. Per contra, si seguim utilitzant el sistema de representació de les paraules, seguirem creant divisions mentals il·lusòries i establint distincions.

Aquest procés mental humà és el que genera o crea el món mundà i, malauradament, també les guerres devastadores com la que hem patit. Ho enteneu?

SI NO HI HA PARLA VERBAL, NO HI HA DIVISIÓ.

I SI NO HI HA DIVISIÓ, NO HI HA CONFLICTE.

Un estat il·lusori

Uns dies després de la conferència televisada, vam rebre una ciber carta -transmesa telemàticament des de la Universitat Central de Beijing-, en la que un grup d'estudiants de la facultat de periodisme, manifestava el seu interès en el nostre model i ens demanava més informació en relació a l'estat irlandès controlat pel partit happy. Concretament, volien saber com funcionarien les estructures internes de govern. Amablement, en Sunny Psicoframes -el tercer del partit-, els va contestar que el millor seria que els interessats s'acostessin a Irlanda i assistissin lliurement als programes informatius que estàvem duent a terme en les primeres comunitats happies del país. Així coneixerien, de primera mà, les comunitats prototip que s'estaven posant en marxa.

L'Akame Lian, la delegada de la facultat que signava la ciber carta, va acceptar encantada la invitació i va anunciar que navegaria fins Limerick en un submarí de passatgers xinès, tan bon punt aconseguís un bitllet d'anada i tornada. Cal dir que el transport aeri -donada la perillositat dels cels post bèl·lics-, havia disminuït molt des del final de la guerra.

Deu dies més tard, l'Akame desembarcava en el port de Limerick. Em va tocar anar a recollir-la en el meu vehicle elèctric i portar-la a O'doneville, una comunitat amb 900 individus, a l'est de Limerick. En arribar a O'doneville ens va rebre una mestressa il·luminada local (cada nova comunitat tenia, com a mínim, un il·luminat o il·luminada tutelar que orientava els individus residents).

Un nen que corria per allí ens va fer passar i ens vam asseure en uns coixins, sobre el parquet de la sala de meditació, a prop d'una dona alta amb cabells llargs platejats que vestia de blanc i mantenia, tranquil·lament, la postura del lotus. També ens acompanyava un gran gat blanc i negre que ens mirava des del gran finestral que donava al bosc. L'olor del sàndal ho perfumava tot, i a l'Akame, una jove xinesa baixeta i més aviat tímida, li brillaven els ulls. Semblava gaudir del moment màgic en presència de la il·luminada local. Tots tres vam romandre en silenci uns moments, mentre concentràvem la ment en la punta del nas. Uns minuts més tard va sonar una campaneta i els nostres ulls s'obriren, a poc a poc, enlluernats per la llum de les espelmes i el sol que començava a brillar rere els arbres propers.

Una veu femenina i angelical cantava, des de l'exterior, una trista cançó irlandesa. La il·luminada va entonar la mateixa cançó, acompanyant aquella veu exterior com si fos un gat que remuga. Els ocellets marcaven, amb el seu piular, un ritme repetitiu sincronitzat a l'atzar amb les dues veus. En aquell moment, l'Akame Lian va entendre quin era el nostre model. No feia falta afegir-hi paraules. Va abaixar el cap amb tristesa, i en veure aquell gest, vaig endevinar quines eren les intencions del govern xinès: Volien colonitzar el món sencer!

L'Akame, probablement, no era cap espia, però captava l'esperit xinès i sabia que els seus exèrcits, tard o d'hora, caurien sobre nosaltres tal com van fer amb els tibetans, nepalesos, bhutanesos, hindús, mongols, siberians, coreans, vietnamites, japonesos, tailandesos, birmans, etc. La xinesa aspirava a ser una cultura única i global. Malauradament, els governs xinesos eren tan imperialistes com els desapareguts nord-americans. Si havien acceptat i signat la fi de la guerra era només per tal de refer-se dels danys que aquests els havien ocasionat... Quan vaig captar-ho, unes llàgrimes van córrer per les meves pàl·lides

galtes celtes i el meu pèl color foc va perdre lluentor. Vaig entendre que hi hauria més guerres en el món i que l'estat irlandès hippy, no duraria massa (a no ser que succeís un miracle).

La dona dels cabells platejats va parar de cantar. No semblava pas estar preocupada ni trista. Probablement, com els passa a tots els veritables il·luminats, havia acceptat els fets que esdevindrien i com que no li feia por la mort, podia mantenir l'equanimitat i una tranquil·litat perfecta.

Aquest és el secret del nostre model: els il·luminats dirigeixen, o més aviat donen suport, al nostre poble amb saviesa. El govern hippy, en realitat, no té el poder. Només ho sembla. El govern hippy és un miratge. Irlanda és ara un estat descentralitzat en el qual cap persona amb nom i cognoms dirigeix res. El cap del govern és un personatge virtual que fa complir programes polítics bastits d'objectius concrets que els electors irlandesos han triat i votat des dels seus ordinadors.

Aquí, a l'illa happy, és realment el poble qui mana, ja que són els individus de les comunitats els que suggereixen directament les polítiques... He de confessar que la legalització de la marihuana va ser suggerida per una majoria d'irlandesos tolerants. El partit happy només recull idees majoritàries i les proposa públicament. Som com un altaveu social, honest i espiritualment recolzat pels il·luminats, qui, segons diuen, s'inspiren en els animals. De fet, cap integrant del govern happy cobra ni un duro per la seva tasca política. Ja no hi ha ni corrupció ni diners. L'acumulació de béns és tractada com el que realment és: un desequilibri conductual. La síndrome de Diògenes dels rics (en comptes de deixalles, acumulen or, però la malaltia és la mateixa).

L'Akame era una practicant budista Xan i va entendre que el nostre model era orgànic. Havíem convertit l'antic autoritarisme europeu en una mena de taoisme social. El consumisme voraç que havien patit els occidentals, generalitzadament fins a la guerra, havia estat guarit... però els governs xinesos, encara no ho sabien o es malfiaven dels pocs occidentals que quedaven al món. Era comprensible. L'agressivitat i la cobdícia dels cristians blancs havia engegat ¾ parts del món a dida, quan aquell blanc metodista -anomenat G. Bush-, va tenir la brillant idea de finançar grups terroristes islàmics per tal de desequilibrar la unió política europea i, sobretot, controlar els pous de petroli d'Iraq i Kuwait. Una jugada estratègica típica d'un psicòpata que cerca guanys ràpids. Un liberal clàssic(*)

(*) Els savis havien descobert que el liberalisme era enganyós. Aparentment donava llibertat per elegir entre diversos productes i marques però, en realitat, el que aconseguia era fer-te esclau de l'hàbit de consumir. Ara en diem "addicció consumista"... Abans, quan els teus pares t'havien convertit en un addicte al consum, inevitablement, t'havies de lligar a una feina que et permetia seguir pagant el que consumies. Resultat: eres un esclau que creia tenir llibertat...

Com podia saber algú si era un addicte als productes del mercat? Molt fàcil. Si no podia passar sense un pis o casa, llum, aigua, gas, vehicle, nevera, mòbil, esmorzar, dinar i sopar, diversos vestits i robes, etc. per viure, no hi havia dubte que era un addicte al consum. I si, a més, fumava, bevia, llegia la premsa, mirava la TV, escoltava la ràdio, navegava per internet, anava al bar, a la discoteca, o feia turisme, etc... tres quarts del mateix... Per consumir un necessita diners. I per obtenir diners, la societat et donava una opció legal que era treballar, o una altra opció, que era "viure del sistema". Efectivament, hi havia gent que cobrava rendes per part de l'estat i podia pagar-se el que consumia. L'altra opció possible era el robatori (però era il·legal) i l'altre, que em ve al cap, era rebre una herència o guanyar la loteria o casar-te amb una persona rica... De fet, allò important no era com obtenir els diners que permeten consumir. L'important era que l'individu s'adonés d'aquesta necessitat inconscient consumista, per tal de no ser controlat, compulsivament. Per guarir l'addicció consumista, els savis recomanaven fer "dejuni".

Hi ha algú que s'hagi alliberat de l'addicció al consum? D'entrada diré que tots els morts ho fan, però també els il·luminats, els ioguis, els místics, i tots aquells que no necessiten gairebé res per viure (excepte respirar). En fi, haig de dir que alliberar-se d'aquesta addicció no era ni és fàcil, ja que l'hàbit consumista és un programa après, molt difícil de superar. Ara bé, els que ho aconsegueixen són tan lliures i feliços com els ocells del bosc. Repeteixo: el dejuni esporàdic era i és la via per ser lliure d'aquesta esclavitud al consum.

El meu primer i segon vol astral

"Aprendre a volar amb el cos astral" s'havia posat de moda, des que la darrera guerra nuclear havia enfonsat el transport aeri de passatgers. A Dublin, Cork, Limerick i Belfast -ciutat que es va unir a Irlanda quan Londres va ser arrasada pels drons nuclears xinesos-, i a totes les noves comunitats happy d'Irlanda, s'anunciaven tallers de "vol astral".

Gràcies a les ensenyances d'alguns lames budistes, per "volar" ja no feien falta ni l'escombra ni l'estramoni. El vol astral només requeria relaxació, valor i seguir unes senzilles instruccions... Jo mateix havia posat en pràctica la tècnica descrita per l'autor Lobsang Rampa -en el popular llibre "el tercer ull"-, durant l'època que vaig servir en l'exèrcit irlandès. Confesso que tenia tantes ganes de fugir del campament i era tanta la pressió en què vivíem els soldats, que vaig dedicar-me a practicar, durant hores i hores, fins que, certa nit vaig notar clarament com el meu cos astral sortia del cos físic... però em vaig espantar i vaig tornar ràpidament dins meu. Tenia "por a volar", així que si volia aconseguir-ho, havia de perdre la por.

Uns anys més tard, quan la guerra ja havia acabat, durant una sessió de ioga, vaig captar un missatge telepàtic que em deia que havia de conrear l'infantil entreteniment de "fer volar estels". Així ho vaig fer... Fer volar un estel requeria certa habilitat, però no era perillós, si més no, vaig descobrir que no era el fet de fer volar estels a prop de la mar allò que em guariria de la por, sinó contactar amb els practicants avançats que -quan ja tenien prou experiència-, aparcaven l'estel i passaven a deixar-se caure des dels penya-segats de la costa amb ala delta. Aquella constatació em va produir un nus a la gola, ja que

pateixo "mal d'altura" o vertigen. Resultat: em vaig bloquejar i vaig deixar córrer l'intent de desenvolupar aquella habilitat i, fins i tot, la vaig oblidar gairebé del tot, fins que, uns quants anys més tard, a causa d'un fracàs amorós, vaig acostar-me a un monestir lamaista proper a Killarney.

Om mani Padme Hum

El Tashi Ling era un edifici blanc, construït no feia massa, a l'estil tradicional típic de l'antic regne del Bhutan. A prop de 90 monjos hi vivien habitualment i tenien espais i sales obertes al públic on els lames, tulkus i rimpoxés feien conferències i cursets de meditació. En certa ocasió, vaig vèncer els meus prejudicis i la meva incontrolable paranoia social -que patia des que el meu pare em va fer fora del nucli familiar-, i vaig decidir apuntar-me a un curs de Reiki tibetà. Al curs, hi assistíem només quatre persones. Tres noies i jo, i la classe la feia un tulku reencarnat en el cos d'una professora de ioga, baixeta i de mitjana edat, que estava més prima que un tagliateli integral. Es feia dir Pema.

En veure'm, la Pema va notar immediatament la meva por i el dolor que arrossegava des que la meva mare no em dirigia la paraula i, a la sortida de la darrera classe del curs, compassivament, va proposar-me compatir una sessió individual de SexReiki tàntric (el SexReiki és una pràctica que s'ha introduït recentment a Irlanda). Bocabadat, vaig aconseguir balbucejar el següent: "er... si... si tu ho creus convenient", mentre els meus ulls no deixaven de mirar el seu

volàtil cos. Ella va fer un atractiu somrís i va tancar amb clau la porta de la sala, mentre m'assenyalava un dels matalassos on havíem practicat les tècniques de Reiki.

-Despulla’t i seu allí -va ordenar amb una veu dolça i calmada.

-Del tot? -vaig preguntar mig ennuegat.

La Pema va romandre en silenci i va començar a despullar-se lentament. Vaig imitar-la, sense dir res, i em vaig estirar en el matalàs, de cara avall.

-No. No t'estiris Nilanan. Seu amb les cames creuades sobre el coixí. Jo faré el mateix -va dir, mentre col·locava un coixí sota el seu cul nu.

Ens vam asseure tots dos, cara a cara, en la postura del lotus, sobre un matalàs enfundat de color groc. Jo em sentia certament incòmode i excitat a l'hora. El cor em bategava a mil per hora. Ella, en canvi, semblava estar completament tranquil·la. Va tancar els ulls i es va posar a meditar. Jo vaig fer el mateix i així vaig recuperar el centrament que el desig m'havia fet perdre en veure la Pema nua. De cop, vaig sentir una esgarrifança de plaer en el clatell i em vaig veure flotant, a un metre, sobre el meu cos. Immediatament vaig observar com el cos astral de la Pema també s'elevava cap amunt i s'acostava a mi. Els nostres cossos astrals van entrar en contacte i ens vam fondre en silenci. L'únic que puc afegir és que, per segon cop en la vida, vaig sentir allò que en diuen "amor".

Va passar una estona infinita fins que vaig sentir la veu suau de la Pema que deia: "Tornem al cos". El nostre cos astral va ser atret cap al cos de cadascú.

A poc a poc, vaig tornar a sentir les desagradables i doloroses sensacions corporals habituals. En el procés d'aterratge vaig ser plenament conscient que sempre em sentia incòmode en mi mateix, però havia perdut la consciència de les sensacions corporals. El meu cos era la meva presó temporal. Allò que em lligava a l'existència, al dukkha(*).

(*) Dukkha: Patiment, dolor, sofriment, incomoditat. Dukkha és la primera de les quatre nobles veritats o principis que foren exposats pel Buda als cinc ascetes, en el seu primer discurs, després d’haver abastat la

il·luminació. Les quatre nobles veritats són l'essència del dharma o ensenyança budista. El dharma és considerat el vehicle que ajuda a la persona perquè abasti la il·luminació i alliberació dels condicionaments (nirvana).

Aquest principi, dukkha, diu que el fet d'estar viu comporta, inevitablement, un cert grau de patiment en forma de malaltia, frustració, soledat, incapacitat, por, etc. En la segona noble veritat, samudaya o tanha, el Buda diu que l'origen del dukkha és l'anhel, la fam, la voracitat o desig, i que tal cosa dificulta o impedeix que la persona romangui quieta, tranquil·la, calmada, en pau i feliç. La tercera noble veritat, nibbana o nirvana, diu que dukkha pot ser eradicat, superat o transcendit. La quarta noble veritat és el noble camí òctuple, on Buda va enumerar les virtuts que la persona ha de conrear per tal d'abastar el nirvana: 1-enteniment clar, 2-pensament just, 3-llenguatge correcte, 4-acció encertada, 5-mitjans de vida equilibrats, 6-esforç escaient, 7-atenció justa i 8-concentració recta.

Beijing

El tercer viatge astral el vaig fer tot sol. Després de la visita de l'Akame, jo m'havia quedat amb un fort desig d'aturar les intencions imperialistes xineses i certa nit, vaig decidir "fer una visita astral" a la capital administrativa de la primera potencia bèl·lica i econòmica mundial, i veure, per mi mateix, si es podia fer alguna cosa per tal de canviar el que semblava inevitable. Estirat en el meu llit vaig iniciar una relaxació profunda i, en pocs minuts, el meu cos astral va elevar-se pel damunt del meu cos físic. Gràcies al pensament i al "fort desig", en un instant, em vaig veure sobrevolant l'edifici on era la seu del govern xinès a Beijing.

Una part de l'edifici estava totalment destruïda, probablement, a causa d'alguna bomba anglesa, russa o americana, però l'altra era encara intacta i semblava tenir força vida, ja que centenars de funcionaris xinesos entraven i sortien atrafegats. Tots ells portaven una indumentària hermètica grisa que, imagino, devia protegir-los dels efectes de la radioactivitat. Amb la mirada vaig cercar la porta principal de l'edifici i m'hi vaig ficar junt amb uns quants funcionaris que no s'adonaven de la meva presència astral... Els rètols eren tots en xinès i no vaig entendre res. Aquell enorme edifici semblava un laberint i seria molt difícil que jo pogués fer res d'útil (a banda d'informar-me de prop).

Tot d'una, mentre recorria alguna de les sales de l'edifici administratiu, vaig veure un grup de soldats armats que escortaven un militar d'alta graduació. Vaig decidir seguir-los.

Van tombar per dos passadissos i es van aturar davant d'un ascensor vigilat per una parella de militars armats que -en veure'ls arribar-, van obrir les portes de l'ascensor. El militar d'alta graduació va passar dins de l'ascensor i jo el vaig seguir en silenci.

Va prémer l'únic botó que hi havia a l'interior i l'ascensor va començar a baixar cap al que devia ser un búnquer subterrani. L'ascensor es va aturar suaument i un parell de soldats, des de l'exterior, obriren la porta blindada i van saludar el seu cap. L'home, que jo anava seguint des de l'astral, va enfilar per un passadís tènuement il·luminat, fins arribar a la porta d'un despatx. Va picar i una veu femenina el va fer passar. Dins, el va rebre una jove xinesa descalça, guarnida amb un qipao blanc. Ell la va seguir tot creuant una gran sala de conferències que, probablement, devia ser el senat xinès - vaig pensar jo-, ja que el mobiliari estava disposat en semicercle. En una petita i confortable sala adjacent decorada amb fusta clara, una xinesa nua li donava un massatge en les lumbars a un home que jeia d'esquena, estirat sobre un tatami. Era l'actual president de la Xina, Xao Da Xeng.

El militar, acompanyat de la noia de blanc, el va saludar i el president el va convidar a jeure a prop d'ell, sobre un altre tatami. L'home es va despullar i va estirar-se amb l'ajuda de la noia que, tot seguit, va treure's el qipao i va quedar també nua, mentre es disposava a fer-li un massatge al militar més poderós de la Xina.

Els dos homes van mantenir una conversa -que no vaig entendre-, mentre les dues joves massatgistes feien la seva feina somrients.

De cop, vaig sentir una estrebada en el cordó de plata que em lligava al meu cos i, en pocs segons, vaig aterrar dins meu. La meva gata Binimau s'havia acomodat sobre el meu ventre i havia provocat un moviment vibratori que va interrompre, sobtadament, el viatge astral.

La conclusió que en vaig treure d'aquella experiència astral és que la Xina seguia sent un estat "a l'antiga" amb les seves jeràrquiques i patriarcals estructures de poder... Allò em causava nàusees i vaig agrair a la meva gata que m'hagués fet tornar.

Mentre anava recuperant les sensacions corporals, el següent pensament va passar per la meva ment: "Estàs aferrat Nilanan. Deixa anar la teva estimada Irlanda i seràs més feliç i savi. Res té massa importància. Tots hem de morir. La Xina també deixarà d'existir algun dia".

Australian Intelligence Corps

L'endemà del meu viatge astral a Beijing vaig decidir fer un retir de meditació, ja que em sentia preocupat pel futur d'Irlanda i dels irlandesos i, fins que no trobés la manera de desfer-me d'aquella "cabòria" -que era causada pel meu aferrament a la terra-, el millor era romandre apartat del món. Així ho vaig anunciar a la Blueteeth Moon i a en Sunny Psicoframes.

Distanciar-me temporalment del meu entorn habitual era el primer pas en la direcció correcta i, per aquest motiu, se'm va ocórrer consultar webs estrangeres.

A una web australiana hi vaig veure anunciat un centre de retirs, no massa lluny de la carretera principal entre Canberra i Sydney on, alguns sanadors de renom, hi feien els seus tallers vivencials. Es deia *Eucaliptus tree ioga ressort* i era dins del municipi de Tallong.

El nom em va semblar prou suggeridor i -després de veure les idíl·liques fotos de l'indret on hi pastaven tranquil·lament alguns cangurs-, vaig consultar la pàgina de "pacs" amb les diverses activitats i preus. N'hi havia un de molt econòmic que em va atreure especialment: El "White kanguru teachings workshop". L'estada era simplement "viure en soledat" -en un bungalou individual endinsat en el bosc-, durant períodes de 9 dies (ampliables il·limitadament a gust del participant o per recomanació del mestre). L'únic acompanyant dels practicants solitaris era un cangur albí local que, segons deia la informació -a peu de pàgina-, estava especialment dotat en la transmissió telepàtica, en facilitar l'expressió de la rancúnia, l'ajuda en la superació d'obstacles interiors i l'ensinistrament d'humans mancats d'espontaneïtat

natural.
Vaig fer una prereserva i tot seguit em vaig afanyar a cercar un bitllet d'anada a Sydney. Em vaig decantar pel *yellowloveline submarine* que estava decorat a l'estil retro i que només s'aturava a les illes de Creta i Bali per omplir els dipòsits de biodièsel. El viatge durava unes 18 hores, però la *Yellowloveline Company* donava l'opció, als seus passatgers, de fer nit a Creta i/o a Bali i agafar -sense cost afegit-, el submarí de l'endemà.

YELLOWLOVELINE

Un cop embarcat, mentre caminava pels passadissos a la recerca de la meva cambra, no tenia massa clar si desembarcaria en el port d'Àgios Nicolaus, que era la primera de les dues parades abans d'arribar a Austràlia... Després de preguntar a un parell de joves hostesses de la tripulació, vaig trobar la cabina número 27. Amablement, les dues joves hostesses van aprofitar la meva desorientació per oferir-me els seus serveis sexuals i em van donar el número del seu tablet "per si necessitava amor". Jo no vaig dir res i vaig guardar les seves dades per tal de no ofendre-les, però la veritat és que no anava a Austràlia a "lligar"!

La meva petita cambra estava decorada a l'estil dels anys 60. Sobre el capsal del llit doble hi havia una foto de Sri J. Lennon, aquell màrtir anglès que va ser executat per haver-se oposat combativament a una de les darreres guerres cristianes colonials dels EEUU: La guerra del Vietnam... Precisament, fou aquella guerra la que va molestar i esperonar els xinesos que, a

partir de llavors, es van apuntar decididament a la "cursa nuclear".

La propietària de la *Yellowloveline* era una devota pacifista australiana, apassionada seguidora de les ensenyances de Sri J. Lennon i els seus submarins transoceànics de passatgers eren un clar reflex de la seva passió. Fins i tot les joves hostesses -que oferien, amorosament, els seus serveis sexuals- anaven guarnides amb roba clara, lleugera i transparent i lluïen flors multicolors com les joves californianes hippies. A la cambra hi havia, també, un antic jukebox amb tota la discografia dels Beatles, a més d'una catximba marroquina, paper d'arròs i diversos cendrers de vidre amb marihuana de diferents qualitats, artísticament distribuïts sobre una tauleta baixa de fusta fosca procedent de Bali, flanquejada d'uns grans coixins de seda lila que reposaven sobre una catifa amb la forma i colors de l'arc de Sant Martí. En un racó vaig descobrir una porteta que duia al bany i el primer que vaig fer va ser dutxar-me amb aigua calenta. Un cop ben net i perfumat, em vaig posar el barnús i vaig fer sonar la cançó "Imagine" de Sri J. Lennon.

En aquell moment, mentre el submarí enfilava suaument cap a Creta, vaig sentir que les meves "preocupacions mentals" començaven a relaxar-se... Va ser llavors quan algú va picar a la porta. Era una de les joves hostesses de la línia, que venia a comprovar si tot anava bé o si necessitava alguna cosa. Li vaig dir que seria feliç si em portava un suc de maduixa i, vaig afegir, que si li venia de gust, estava convidada a prendre alguna cosa a la meva cambra. Ella va acceptar amb un somrís deliciós i va sortir a la recerca d'un parell de sucs naturals.

La Sara era la filla menor d'una família etíop que havia emigrat a Austràlia quan la desertització d'Àfrica era ja inevitable i

començava a provocar riades d'immigrants, que fugien de la mort. Tenia una bellesa física que jo mai havia vist en cap dona. Vaig pensar que estava acompanyat de "miss món" i, a més -com la resta d'hostesses de la companyia-, anava guarnida de vaporoses transparències i flors de colors que deixaven entreveure el seu fabulós cos. Mentre xerràvem de coses intranscendents, va comentar que el seu germà Luc treballava a la A.I.C. amb seu a Canberra. Llavors vaig aprofitar per comentar que jo anava a un centre de retirs espirituals a prop de Canberra per tal de calmar la meva ment. Li vaig fer saber el nom del ressort on estaria durant unes setmanes, però ella no el coneixia, ja que -va dir-, sempre estava de viatge treballant per la *Yellowloveline*.

Quan vam acabar els sucs i fumat una catximba de marihuana balinesa filtrada en un destil·lat aromàtic australià amb sabor a plàtan, la Sara i jo ens vam ficar al llit a fer l'amor i vam romandre abraçats fins que el submarí emergia en el port d'Àgios Nicolaus per omplir dipòsits. En aquell moment vaig decidir no desembarcar. Seguiria navegant en la mateixa nau on era la Sara, de la qual m'havia enamorat lleugerament.

Creta

La Sara va saltar del llit per posar-se el seu vestit transparent i va desaparèixer de la meva vista dient que havia de reunir-se amb la resta de la tripulació. Jo vaig fer un gest amb la mà i em vaig tornar a endinsar en el llit calent. Cinc minuts més tard, algú va picar a la porta. Mig adormit, vaig posar-me el barnús i la vaig obrir. Era la Sara i feia cara d'amoïnada.

-Bon dia, amor... T'haig de donar una mala noticia- va dir -hi ha un problema de subministrament de biodièsel que afecta a tots els ports de l'illa.

-És greu? -vaig preguntar.

-Els treballadors portuaris ens han informat que un objecte volador gegant no identificat procedent d'Egipte va estavellar-se -fa un parell de dies-, en el magatzem de biodièsel que hi ha a l'interior de l'illa, a uns 30 kilòmetres d'aquí. Sembla que un dipòsit va començar a cremar i l'incendi es va propagar a la resta de dipòsits. Creta s'ha quedat sense reserves de biodièsel. El capità diu que haurem d'esperar aquí fins que arribi un submarí-cisterna amb combustible.

-I no ha dit quan arribarà aquest submarí-cisterna?

-No ho sap. Tot just acabem d'informar l'incident a la central de Sydney...

-Vaja! -vaig exclamar- estem atrapats a Creta.

-Sí, amor -va dir la Sara somrient- el destí ens unirà uns quants dies més... i jo ja tenia ganes de fer vacances. Vols visitar Àgios Nikolaus amb mi?

Jo vaig dir que sí amb el cap.

Una hora després la Sara i jo desembarcàvem. Les hostesses i els passatgers faríem nit -fins a l'arribada del submarí cisterna-, a l'*Hotel Diamondriou*, al carrer Oktovriou, just davant de l'antic amarrador. L'hotel havia estat adquirit per la companyia Yellowloveline i redecorat amb figures de Shiva, Parvati, Ganesha i fotos de Sri J. Lennon amb la seva dona Yoko Ono. Les habitacions feien olor a sàndal i el mobiliari -com en els submarins-, havia estat rescatat dels anys 60.

Tot i que Atenes havia estat completament destruïda durant la gran guerra, els habitants de Creta i els d'algunes altres illes gregues allunyades del continent, havien sobreviscut. Actualment, la capital de Creta, havia passat a ser el centre de Grècia i, sobrevivia amb dificultat, gràcies a les companyies transoceàniques australianes que creuaven el mar Roig i aportaven algunes divises. No era pas inusual que als mercats de tota l'illa hi trobessis coales en venda o que l'alcalde d'Heraklion tingués una parella de cangurs en el seu jardí.

La Sara i jo ens vam instal·lar en una habitació del tercer pis amb vistes al mar i, quan tot just arribàvem, la Sara va rebre una trucada.

-És el meu germà Luc -va comentar sense desenganxar l’aparell de l’orella.

-El de l'Australian Intelligence Corps?

-Sí.

-Digues-li que enviï biodièsel! -vaig exclamar jo.

La Sara li va comentar a en Luc la incidència que havíem patit i, de passada, li va dir que s'havia ficat al llit amb mi (un dels fundadors del Partit Hippy irlandès). Allò va interessar notablement a en Luc.

-El meu germà et convida a visitar-lo a la seu de l’A.I.C. a Canberra -em va dir la Sara.

Jo vaig fer que sí amb el cap...

Bali

El 18 de juliol de 3006 -tres dies després d'haver desembarcat a Creta-, van arribar 9 submarins cisterna australians amb el biodièsel. Immediatament, la *Yellowloveline* ens va anunciar que ja podíem tornar al submarí.

La Sara i jo havíem recorregut tota l'illa en bicicleta elèctrica i tot i que, tant ella com jo ja érem casats amb terceres persones, vam cometre la "dolça bogeria" de casar-nos una altra vegada... Us haig de dir que, a principis del 3000, el matrimoni era molt més obert que en els segles precedents; Hom tenia dret a casar-se tantes vegades com volgués, sense la necessitat de divorciar-se. Les restriccions s'havien suavitzat molt i l'antiga institució era gairebé un ritual buit sense cap obligació. Un home podia estar casat, indistintament, tant amb homes com amb dones, i les dones també. Fins i tot n'hi havia que es casaven amb les seves mascotes animals o amb els seus fills. Molts ho feien només per celebrar una festa i, l'endemà, s'oblidaven del cònjuge.

La Sara era la meva sisena dona legal, i jo, el seu onzè marit. És increïble, oi? Jo anava a fer un retir de meditació a Austràlia i ja tenia una dona més... Contradiccions de la vida humana!

①②③

El viatge fins a Bali va ser normal. Cap incidència. El submarí va creuar el canal de Suez fins al mar Roig i unes hores més tard arribàvem al port de Denpasar. Tant a la Sara com a mi ens

venia de gust visitar l'illa -que havia esdevingut el darrer reducte de l'hinduisme, des que l'Índia havia estat ocupada pels xinesos-, però ella havia de seguir en el submarí fins a Sydney, així que vam decidir separar-nos. La Sara, habitualment, lliurava dos o tres dies abans d'embarcar una altra vegada cap a Limerick, Dublín, Belfast o Reykjavík, en el submarí de línia però, probablement, ja no ens tornaríem a veure mai més, ja que ella havia de visitar els altres marits, que l'esperaven a Austràlia. Suposo que, aquest fet, va fer que jo decidís fer nit a l'hotel de la *Yellowloveline* a Kuta, Bali.

Una retirada a temps ha salvat molts cors enamoradissos com el meu

L'hotel de la companyia australiana a Kuta era realment luxós i bonic. Els turistes ocupaven bungalous aïllats de fusta tallada -a l'estil local-, envoltats d'un jardí de vegetació exuberant, sauna i jacuzzi exterior. Fins i tot disposaven d'una hamaca penjada, entre dues palmeres, on fer la migdiada. De nit, les granotes i els gripaus orquestraven una simfonia rítmica que induïa la meva ment hiperactiva a una mena d'estat relaxat i hipnòtic. La buidor que l'absència de la Sara havia deixat es va anar omplint- a poc a poc-, amb agradables sensacions i perfums. La màgia curativa de Bali va anar reequilibrant-me i, en unes hores, vaig recuperar el meu centrament. Ara ja estava preparat per tornar a embarcar i fer el retir del cangur blanc.

La llei del karma

El viatge entre Denpasar i Sydney va ser ràpid. En el port m'esperava una taxista que vaig contractar des de l'hotel de Kuta i -tot just trepitjar terra australiana-, vam enfilar cap a Tallong.

La conductora era una aborigen grassoneta de pèl arrissat i fosc -aficionada a la mecànica-, que em va fer el viatge més agradable, ja que va respondre amablement a les meves diverses preguntes sobre indrets o coses curioses que anàvem trobant pel camí. També li vaig preguntar què opinava dels australians blancs que dominaven la seva antiga terra. Va respondre que els colonitzadors europeus que havien arribat a la seva terra, li tenien por a la mort i bevien massa alcohol i, aquest fet, els havia embogit i portat a cometre un genocidi. Va afegir que als nord-americans els havia passat el mateix i com que mai van tenir l'honestedat ni el valor de demanar perdó als pobles nadius americans que habitaven aquelles terres, "havien estat aniquilats".

-Així creus en un Déu que castiga? -vaig preguntar jo.

-No -va dir l'aborigen -més aviat en la llei del karma: Si portes a terme accions incorrectes, aquestes accions et seran retornades. El que fas, el que dius i el que penses són un bumerang que llences a l'existència i, inevitablement, acaba retornant. No hi ha cap Déu que castigui, més aviat és una llei universal.

-Si realment hi hagués una llei universal -regle de joc-, qui l'ha posat? -vaig dir.

-Perquè l'hauria d'haver posat algú? -va respondre la dona -en el meu parer, els creients fan una projecció mental; un exercici

d'imaginació creativa... El problema de creure en Déu és que -a la llarga-, actues com un robot que li atribueix tot al Déu que ha generat la teva ment i, llavors, deixes d'observar i de discriminar. Has creat un ídol i mai tindràs una experiència directa de la intel·ligència divina i seràs manipulat per les autoritats religioses locals. Això és el que els passava als creients de les religions monoteistes... Per tant, és molt més enriquidor no generar ni creure cegament en cap Déu. Ara bé, no s’ha de caure en l’error que cometen els ateus materialistes, que el neguen sistemàticament. Tant els uns com els altres deixen d’observar amb atenció i curiositat i eviten el que hi ha, en el present.

-Estic d'acord -vaig dir -i tornant al tema del genocidi, els australians també van matar molts nadius en aquest continent. Quin és el motiu que no hagin estat destruïts com els nord-americans?

-El govern australià, fa uns lustres, va reconèixer el genocidi i va demanar, oficialment, perdó a la comunitat aborigen australiana. Probablement, a causa d'aquest fet, els australians s'han lliurat- digué.

-Vaja! -vaig exclamar-, així la cega arrogància dels nord-americans seria la causa de la seva desaparició?

-Jo no conec massa la breu història dels nord-americans, però, podria ser que sí... Qui no sap afluixar la marxa, acaba caient. No es pot tirar sempre cap endavant. Els nord-americans eren massa competitius i volien arribar al sol, com icarus, i, finalment, l'imperi del sol naixent els ha fet caure... Si haguessin estat més humils i tranquils no haurien desaparegut.

-Però els xinesos, també han trepitjat un munt de pobles veïns i no sembla pas que vulguin aturar-se! -vaig protestar.

-Els xinesos avancen lentament. Són més sòlids, però no són eterns, perquè la Xina és una construcció humana, un somni que, com tots els somnis, s'esvairà.

-Sí -vaig admetre jo -un malson!

-Ha, ha, ha -rigué la taxista- ja veig que no t'agraden massa els xinesos!

-No m'agrada el seu tarannà imperialista. A part d'això, no tinc res en contra... Fins i tot practico tai-txi -vaig puntualitzar.

-Vés a Canberra... -va dir, misteriosament, la dona.

Jo em vaig quedar mut durant uns instants. Òbviament, aquella dona, havia endevinat que jo tenia previst fer-li una visita al germà de la Sara a la seu de l'A.I.C.

-Probablement, tinguis raó... T'importaria portar-me fins a Canberra, ara, i deixar-me a l'*Eucaliptus tree ioga ressort*, després?

-Et sortirà una mica més car -va dir.

-He, he, he... Sí, no pateixis.

Com que encara érem a la carretera Sydney-Canberra, senzillament, vam seguir tot recte fins a la capital d'Austràlia, la terra dels assassins penedits!

La utilitat del viatge astral

En Luc era un etíop alt i prim. Em va rebre en el seu petit despatx, en una base militar -gairebé invisible-, situada a 11 quilòmetres de la capital. Portava un uniforme de treball ocre i lluïa un distintiu brodat a mà amb la seva graduació: "Coronel". Tot i que no era molt fosc de pell, la seva dentadura blanca i lluent destacava especialment quan feia un somrís. Era tan jove com la seva germana Sara i fins i tot, ho semblava una mica més, vaig pensar.

Em va felicitar, amablement, per la victòria del partit Hippy a Irlanda i per haver-me casat amb la seva germana. Legalment, ara érem parents i em tractava amb familiaritat. Entre altres coses, em va convidar a una beguda de benvinguda, però jo vaig respondre que m'estava esperant una taxista aborigen a l'aparcament de la base i que el millor seria que m'afanyés a fer el que havia vingut a fer a l'A.I.C.

-I què et porta per aquí? -va preguntar somrient.

-Saps alguna cosa de viatges astrals, Luc? -vaig preguntar per encarar el tema.

-No molt... És una assignatura de parapsicologia -va dir el Coronel.

-Te'n faré cinc cèntims: El viatge astral és una tècnica que jo he après dels lames tibetans, que permet que l'ànima surti del cos físic i vagi allà on la ment li ordena.

-T'escolto -va dir en Luc una mica sorprès.

-El meu interès a venir aquí se centra a informar a l'A.I.C. del que vaig veure a la seu del govern xinès a Beijing.

-Has estat a Beijing amb el teu cos astral?

-Sí.

-Els xinesos són un perill per Austràlia i qualsevol informació al respecte ens interessa especialment. Actualment el 90% de la nostra feina te relació amb els xinesos- va dir.

-Volia informar-vos de la ubicació aproximada del senat xinès i dels despatxos ocults on es troben els màxims governants de la Xina... De fet, li he vist el cul a en Xao Da Xeng i a un militar important mentre jeien en un búnquer subterrani.

En dir això, en Luc va saltar del seu seient i amb cara de màxim interès em va comunicar que enregistraria el meu relat per tal de tractar la informació de manera prioritària i amb la màxima cura. Sense esperar la meva resposta, va fer passar a una secretària que va enfocar una petita càmera en la meva direcció i, tot seguit, em va dir que ja podia començar a parlar.

Mitja hora més tard, la meva guia aborigen i jo deixàvem la base militar australiana i tornàvem cap a Tallong. Haig de dir que jo em sentia content de deixar la base militar –mai m'han agradat els militars-, i també d'haver transmès una informació que podia arribar a ser d'utilitat a l'hora d'aturar els xinesos.

Irlanda no havia participat en la darrera guerra mundial i ni tan sols tenia agència d'intel·ligència, per tant, el millor que podia fer jo era col·laborar amb l'agència australiana. Aquell dia em vaig alliberar d'un gran pes. En acabat, em sentia molt més lleuger.

El cangur blanc

Cap al tard vam arribar a *l'Eucaliptus tree ioga ressort*. La noia de la recepció em va dir que m'estava esperant des del migdia i que era massa fosc per acompanyar-me al bungalou aïllat, ja que estava situat a uns tres kilòmetres de distància d'allí i només s'hi podia arribar a peu o a cavall, per l'interior de la finca. Em va portar fins a una petita habitació i em va dir que podia passar-hi la nit.

L'endemà al matí, un jove i una mula -que carregava el meu equipatge, gas, aigua i arròs-, em van guiar fins al refugi aïllat.

Vam caminar una hora i tres quarts, aproximadament, remuntant un turó ple d'eucaliptus. Tot i que el sol no era massa alt, feia força calor i, en arribar -quan tot just el noi va girar cua cap al ressort-, vaig començar a experimentar la por que gairebé tots experimentem quan ens quedem sols. Com a mínim, havia de romandre aïllat durant nou dies i la veritat és que, en aquell moment, nou dies em van semblar una eternitat!

El meu únic aliment era arròs bullit i infusions d'eucaliptus amb mel i, al principi, vaig començar a passar molta gana i a tenir por de quedar-me sense provisions d'aigua i arròs.

Dos dies més tard, vaig començar a parlar sol. La meva ment no podia parar de xerrar. El fet de no poder parlar amb ningú va provocar que, dins meu, s'obrís una aixeta i comencessin a rajar paraules. També vaig començar a parlar amb els ocells, els mosquits, els insectes, els coales, les mones i un cangur albí que s'acostava tímidament al bungalou-refugi. M'estava tornant boig? Bé, no crec... Haig de dir que tots aquests animals que he

esmentat, em contestaven amb gestos, moviments curiosos, sons increïbles, imitacions sorprenents, etc., que -en alguna ocasió-, em feien riure o enfadar.

Al cinquè dia del retir, ja no em sentia sol. Vaig començar a entreveure que la por a la soledat és, senzillament, una por psicològica i que, en realitat, és impossible, romandre absolutament sol, ja que les criatures, els vegetals i els fenòmens de l'univers -com l'aire, la pluja, etc.-, es posen en contacte i es comuniquen, no-verbalment, amb tu.

Al setè dia vaig començar a sentir uns sorolls que no eren causats per res visible i una esgarrifança va recórrer el meu cos quan vaig deduir que un esperit m'estava fent companyia. Seria allò que anomenen "l'esperit guia" o l'àngel de la guarda? Bé, no estic segur de res. En algunes ocasions vaig pensar que potser jo era víctima d'al·lucinacions, però la veritat és que els senyals d'una presència invisible eren tan evidents, que vaig acabar descartant aquesta hipòtesi.

El cangur albí venia a visitar-me cada dia. Realment, haig de reconèixer que, a poc a poc, es va transformar en el meu guia en la soledat. La seva presència era com la d'una mare amorosa que vigila que no prenguis cap mal, i jo em sentia com un nen petit que aprèn allò que cap humà t'ensenya... Allò que en Moogli va aprendre amb en Baloo i la resta d'animals que l'acompanyaven en la selva.

Aquella experiència tan rica i plena, em va fer entendre el que Buda havia viscut quan va deixar el palau del seu pare. Vaig comprendre que els mestres de Buda no havien estat humans. Els mestres, acompanyants i guies de Buda, van ser els animals dels boscos del nord de l'Índia... Així és, els animals i les plantes

són l'enllaç entre el pla espiritual de l'existència i el pla físic (o allò que en diem "la realitat" o "estat de vigília"). Ara puc afirmar amb força certesa que els animals estan en contacte amb ambdós plans superposats de l'existència.

Per què és així?

Doncs perquè no han après cap llengua verbal ni han rebut tot el cúmul d'informació que els humans rebem quan els educadors ens comencen a parlar.

Els humans que parlen, perden el contacte amb el pla subtil. A mida que són socialitzats, malmeten la seva receptivitat. Es distreuen i es perden en el món dels llenguatges verbals que els ensenyen els seus progenitors. Comencen a posar-li noms a objectes que, a poc a poc, semblen tenir entitat pròpia i que, posteriorment, són classificats com "bo o dolent", "agradable o desagradable". Aquest procés humà- que és generat pel fet d'aprendre un llenguatge verbal-, fa que els nens petits deixin de ser com en Moogli i passin, gradualment, a ser com els seus pares; uns malalts inconscients amb el cap ple de paraules, divisions, prejudicis i distincions. Perden la budeïtat i, com més aprenen, menys amor desperten. Finalment, es tornen adults plens de voracitat, competitius i, alhora, víctimes dels depredadors humans. Llavors comencen a experimentar dolor, perquè, psicològicament, s'han separat de la seva natura essencial. Experimenten desig i aversió. Són esclaus, que pateixen i lluiten. Danyen i són danyats. Provoquen la primera, la segona, la tercera, la quarta i la quinta guerra mundial.

Els humans que parlen són perillosos per als altres humans- *homo homini lupus*-, per als animals i les plantes. En la seva

ment està el problema, el desequilibri. La ment dels humans que parlen els ha separat del "tot" i els priva de sentir amor.

Si enteneu això que jo vaig descobrir estan en soledat durant 9 dies, entendreu perquè un cangur, un gat, un gos o una vaca són mestres silenciosos i que, si els mateu, esteu llevant-li la vida al mestre... Tot i que, "el mestre" -gràcies al seu silenci interior, la seva puresa i la seva bondat-, mai us ho retraurà.

Dedico l'obra

a la gossa Xouminú,

que ara és morta,

però viu dins del meu cor.

DIÀLEGS AMB LA DIVINITAT

Capítol 1:

El mandat diví

-Bon dia Pompeu! -feu l'òliba, que s'havia aturat en una branca propera a la finestra nord de la cambra on dormia en Pompeu.

-Òsti! No hi ha manera de dormir -remugà en Pompeu Fibra fent un moviment lent per tal d'alliberar, sense obstacles, la primera ventositat del matí.

-La Pitufina et demana, lleva't! -udolà l'ocell omniscient.

-Sí, ja va, ja va. Tranquil -exclamà en Pompeu malhumorat.

En Pompeu s'aixecà de cop i s'encarà amb el desagradable fred humit de finals de setembre, habitual en els boscos d'Oix.

-Bon dia Pitufina. Què vols? -digué en Pompeu al pati de la masia on acostumava a dormir la jove pastora, amant i fidel guia espiritual d'en Pompeu.

La Pitufina no parlava cap llengua oral, però es comunicava eficientment per mitjà de gestos, mirades, moviments direccionals, xiscles irritants, fruit d'una divina malaltia epilèptica, i apuntava en certa direcció amb la cua o les potes.

-Haig de fer alguna cosa? -preguntà en Pompeu.

La Pitufina asseguda en la postura de l'esfinx del hatha ioga clàssic va mirar fixament a en Pompeu, i instantàniament a en Pompeu li fou transmès el següent missatge telepàtic:

"HAS DE PRACTICAR EL SILENCI I VÈNCER LA POR A LA MORT PER TAL DE CREAR UNA NOVA RELIGIÓ, EXCLUSIVAMENT CATALANA.

ETS LA PERSONA ELEGIDA PER A TAL TASCA. NO SERÀ FÀCIL, PERQUÈ T'ACUSARAN DE SER UN HERETGE, UN CLOWN I UNES QUANTES COSES MÉS.

SI MÉS NO, HO FARÀS. EN REALITAT NO ET QUEDA MÉS REMEI, JA QUE NINGÚ ET VOL EN AQUEST MÓN D'ENÇÀ QUE TON PARE ET VA FER FORA DE CASA.

T'HAS CONVERTIT EN UN TRIST EREMITA AÏLLAT QUE LA HUMANITAT REBUTJA. SI FAS EL QUE SE T' ENCOMANA, RETROBARÀS L'AMOR I EL CALIU HUMÀ... FINS I TOT TA MARE ES CONVERTIRÀ A LA NOVA RELIGIÓ QUE TU CREARÀS. ARA BÉ, EL TEU PARE I TES GERMANES T'ACUSARAN D'IMPOSTURA PER TAL DE FER-TE FUGIR I EVITAR SER JUTJATS".

-El que dius del meu pare i de mes germanes no em sorprèn massa... I pel que fa a la creació d'un culte català, t'haig de confessar que sempre he desconfiat de les religions, Pitufina -digué en Pompeu-. Són un muntatge per manipular la ment dels éssers humans.

"TOT EL QUE FAN ELS HOMES ÉS UNA CREACIÓ MENTAL TEMPORAL. ÉS CERT, PERÒ T'INVOLUCRARÀS EN AQUESTA TASCA COM SI FOS UNA DE LES TEVES OBRES ARTÍSTIQUES. QUAN HAGIS ACABAT L'OBRA, SERÀS UNA ALTRA PERSONA. NO TINGUIS POR.

UNS QUANTS CATALANS T'AJUDARAN, I L'ESPERIT GUIA T'ANIRÀ DONANT LES PAUTES A SEGUIR.

DE MOMENT, HAS D'ELABORAR LA IDEA. HAS DE BASTIR ELS FONAMENTS D'UNA NOVA FILOSOFIA

RELIGIOSA QUE AJUDARÀ, PARADOXALMENT, A INDEPENDITZAR ELS CATALANS SOTMESOS."

-Ha ha... Independitzar-nos d'Espanya i de França? Tu creus que és possible? -rigué en Pompeu.

"ARA MATEIX SEMBLA IMPOSSIBLE... PERÒ LA SITUACIÓ INTERNACIONAL CANVIARÀ AVIAT A CAUSA D'UNS ESDEVENIMENTS QUE ENCARA NO VEUS A VENIR I QUE VAL MÉS QUE DESCONEGUIS. L'EXISTÈNCIA D'UN CULTE RELIGIÓS LOCAL CATALÀ AFAVORIRÀ L'ESCISSIÓ NECESSÀRIA PERQUÈ ELS CATALANS S'ALLIBERIN DEL CATOLICISME QUE ELS MANTÉ LLIGATS A FRANÇA I A ESPANYA."

-Ummmm... Un culte local català? Una església catalana que prescindeixi dels papes romans i de la Conferència Episcopal Espanyola?

"AIXÒ MATEIX!"

-En comptes de catòlics, "catalòlics"...? El mateix que van fer els anglesos per tal de no haver d'obeir el papa de Roma!

"EXACTAMENT... DÉU NO TE RES CONTRA EL PAPA DE ROMA, PERÒ VOSALTRES SOU SUBTIL I SECULARMENT MALTRACTATS PELS GOVERNS ESPANYOLS I FRANCESOS I PER ACABAR AMB LA INJUSTÍCIA, LA INTEL·LIGÈNCIA DIVINA, VOL QUE US DISTANCIEU DE LA JERARQUIA VATICANA QUE S'ALIA, INVARIABLEMENT, ALS PODERS TERRENALS PER TAL DE MANTENIR EL SEU PODER...

DE FET, T'HAIG DE CONFESSAR QUE DÉU VEU AMB BONS ULLS QUALSEVOL ESCISSIÓ QUE FACI QUE ELS PAPES ROMANS ES REPLANTEGIN LA SEVA DECADENT TRAJECTÒRIA , FACIN NETEJA I S'ESPAVILIN."

-Ehem... I tu creus que jo sóc la persona adequada per fer això? -dubtà en Pompeu.

"T'HA TOCAT!"

-En fi, ho meditaré.

"PRACTICA EL SILENCI. APRÈN A ESCOLTAR. TOT ES FARÀ MIRACULOSAMENT.

T'APASSIONARÀ FER-HO."

-No nego que té interès la proposta. És tan inversemblant! -exclamà en Pompeu.

Capítol 2:

El foc: El 1r element purificador catalòlic

En Pompeu es retirà a la petita sala on meditava habitualment. S'assegué en el coixí de meditació rodó i aclucà els ulls. S'havia acostumat a seure una estona als matins, tot i que era incapaç de concentrar la ment en la respiració per més de 5 minuts. Al poc de seure en el coixí negre que va comprar en un monestir zen al sud d'Itàlia, la seva ment començà a vagar en el record i a crear. La majoria de les seves obres havien estat projectades prèviament durant els moments de silenci meditatiu. Alguns dies les idees fluïen sense parar. D'altres s'adormia.

La idea de crear una nova religió era fascinant i desconcertant alhora. Com podia encetar un nou culte algú que creia que les religions eren un subproducte adulterat, derivat de l'ensenyança de veritables sants? De fet, hi estava en contra. Creia que una religió era un negoci basat en la repressió de la natura humana.

"A la humanitat no li fan falta més religions organitzades", pensava en Pompeu. "Més aviat al contrari. Ara bé, un culte de caràcter pagà influït pel xamanisme americà o el sufisme podien fer reviure els joves catalans adormits que passaven hores i hores jugant amb pantalles tàctils d'última generació".

Un missatge telepàtic va interferir aquest darrer pensament:

"AIXÒ NO FUNCIONA AIXÍ, POMPEU. JA SAPS QUE NOMÉS ELS CAIGUTS QUE PATEIXEN, CERQUEN AJUDA. OBLIDA ELS ZOMBIS I LES PANTALLES TÀCTILS. ELS QUE S'ACOSTARAN A TU SÓN ELS MALTRACTATS, NO PAS ELS ADORMITS HABITUALS."

-Un culte pagà d'estil xamànic pot ajudar als caiguts, oi?

"SÍ."

-I el sufisme?

"TAMBÉ. QUALSEVOL CONEIXEMENT SERVIRIA SEMPRE QUE EL CATALANITZIS DE MANERA QUE NO SIGUI REBUTJAT COM A RARESA EXÒTICA."

El foc és l'element pagà present en moltes tradicions catalanes i no seria mala idea incorporar-lo en el culte. De cop, en Pompeu va recordar una tècnica de respiració conscient que havia practicat al principi de la seva recerca interior. La tècnica es duia a terme a la nit, en grup, i la dirigia una mestressa espiritual i iogui catalana anomenada Montserrat Cussachs. Consistia a respirar abundantment per la boca tot mirant una fantàstica foguera. En Pompeu recordava haver caigut al terra adolorit i amb el cos completament agarrotat gràcies a la hiperventilació.

"HI HA ALTRES PRÀCTIQUES XAMÀNIQUES COM CAMINAR SOBRE LES BRASES ARDENTS", xiuxiuejà la veu.

-Seria realment curiós veure els joves catalans trepitjant brases -pensà en Pompeu divertit-. Ara bé, potser seria més intel·ligent recuperar l'esperit sacre dels correfocs. Promoure'ls. Magnificar-los. Donar-los una dimensió iniciàtica. Fins i tot es podria redactar una mena de bíblia on es recomanés la pràctica del correfoc a tots els nens catalans...

"POTS ENRIQUIR EL CORREFOC AMB LA PRÀCTICA DE CAMINAR SOBRE LES BRASES", recomanà la veu telepàtica.

-També podríem elevar a la categoria de Santa catalòlica a la Montserrat Cussachs! -rigué en Pompeu-. Santa Monsina la catalòlica. Com ho veus?

"LA MONTSERRAT VA MORIR FA DOS ANYS. NO CREC QUE L'IMPORTI MASSA. DE FET RIURIA UNA ESTONA... POMPEU, ÉS CONVENIENT QUE EL·LABORIS UN TEXT SACRE CATALÒLIC, QUE SERÀ AMPLIAT I ENRIQUIT QUAN TU MORIS."

-La Bíblia catalòlica?

"O EL TALMUD. ÉS INDIFERENT. UN TEXT SAGRAT LI DÓNA UN AIRE DE SERIOSITAT AL CULTE. PERÒ NO ET CAPFIQUIS. DÉU ET RECOMANA QUE AFUSELLIS QUALSEVOL ESCRIT RELIGIÓS. EL QUE MÉS RÀBIA ET FACI. L'ÚNIC QUE HOM PRETÉN ÉS DONAR-LI UN ELEMENT D'ESTUDI INTEL·LECTUAL ALS FETITXISTES QUE S'ACOSTIN AL CATALOLICISME."

-I no es notarà molt?

"DÉU VOL QUE S'OBRIN ELS CORS, ES SILENCIÏN LES MENTS, ELS DESITJOS I L'ODI. EL CONTINGUT DEL TEXT NO TÉ MASSA IMPORTÀNCIA. QUALSEVOL COSA SERVIRÀ. MODIFICA'L AL TEU AIRE O FES UNA BARREJA CRÍPTICA D'UNS QUANTS QUE T'AGRADIN."

-M'agraden els contes sufís... Podria catalanitzar-ne algun, i no crec que ningú se n'adoni. A més, els musulmans no llegeixen el català -ironitzà en Pompeu.

"GAUDEIX. SI ET DIVERTEIXES ENCOMANARÀS EL TEU ESTAT D'ÀNIM ALS FUTURS LECTORS."

-D'acord. Començaré indagant si hi ha algun conte sufí on aparegui l'element del foc.

"PERFECTE!"

En Pompeu recordava tenir un llibre de contes sufís que, probablement, estaria en alguna capsa de cartó, perdut entre altres llibres. Va sortir cap a l'habitació dels malendreços que hi havia a la planta superior de la immensa i desarrelada masia buida que havia llogat enmig del bosc. No disposava ni d'aigua corrent ni de llum. Tan sols tenia una petita placa solar i uns quants envasos de plàstic que feia servir per anar a les fonts d'aigua natural que regalimaven tot l'any, excepte a l'estiu. Se sentia feliç vivint així. Envoltat d'ocells, gallines, gats, gossos, ratolins i senglars silenciosos que el cuidaven de manera inexplicable. "Serien aquells animals els enviats de Déu?" es preguntava molts cops. "Com és possible que els sacrifiquem en massa als escorxadors? Els humans estan realment malalts tal com afirmava Buda en el discurs de les quatre nobles veritats", pensava. En aquell moment va decidir que també catalanitzaria el primer discurs "del despert" i l'afegiria camufladament al text sagrat dels catalòlics(1) .

Entre les capses que havien quedat sense obrir d'ençà que va arribar a Mas Guixo, s'hi comptaven un llibre de contes sufís, els Upanishads, els Vedes i el llibre de l'Ego d'Osho, entre d'altres. En Pompeu va fullejar el llibre de contes sufís. No hi va saber trobar cap referència a l'element foc. Seria que els sufís procuraven omplir la seva ment amb jardins perfumats plens d'aigua? Finalment, va descobrir un breu conte de saviesa sufí titulat: "La donzella de la roba turquesa". Com era humorístic, va decidir fusellar-lo per tal d'iniciar "El Talmud catalòlic". El text ja catalanitzat va quedar així:

Sant Eudald de la gruta

Es diu que un mercader d'Olot que sortia de viatge va demanar a Perot lo lladre que tingués cura d'una jove i bella donzella perfumada que lluïa un vestit turquesa. En veure-la, Perot es va enamorar d'ella i va decidir fer-li una visita al mestre Pompeu, que era el seu confessor espiritual. Pompeu li recomanà que viatgés a una gruta oculta del Cadí on meditava un erudit catalòlic conegut, més endavant, com Sant Eudald de la gruta. Quan va arribar a Berga, que en aquella època era un petit poblet de només 17 cases, que eren ocupades per nou famílies catalanes, va preguntar al beneit del poble si sabia on es trobava la gruta de l'erudit; Per bona o mala sort, aquell dia, tots els habitants de Berga estaven cercant plomes de gallina salvatge pels boscos propers amb la intenció d'omplir els populars plomins del berguedà... Així que l'únic ésser informat era en Xordi, el més ximple de tots. En Xordi li respongué: "Torna a Olot i evita a l'Eudald. No és més que un astut ensarronador que ha pervertit a diverses dames de Berga". Decebut, en Perot va tornar cap a Olot, però de camí es va apropar al bosc d'Oix per informar el seu mestre. Sant Pompeu, en escoltar el relat li va dir que no fés cas de les opinions del babau de Berga i que insistís en la recerca de la gruta oculta del Cadí. En Perot Baldufa (així el van anomenar més endavant quan va ser rebatejat pels catalólics) va enfilar cap a Berga diligentment. Aquest cop va preguntar-li a una bella damisel·la si sabia on s'amagava l'erudit. La damisel·la havia estat ocultament desflorada pel pervertidor de la gruta i coneixia molt bé el camí. Així

que en Perot, aquest cop, va retrobar a l'erudit que jeia en silenci com un gos atent, acompanyat d'una doneta voluptuosa que omplia un calze de bronze amb llet del seu propi pit. En Perot escandalitzat va recriminar l'erudit:

"Com goses contemplar el pit nu d'aquesta dama en comptes de recitar els mantres catalòlics o silenciar la teva ment?"

L'erudit va contestar que, en realitat, no hi havia cap noia i que el que en Perot veia era una aparició fantasmagòrica; Una mena de parany diví destinat a allunyar de la gruta als éssers inconscients que venien a molestar-lo amb històries de donzelles perfumades guarnides amb vestits turquesa.

(1) Els 4 principis catalòlics:

Principi 1: Els humans pateixen a causa d'haver nascut entre d'altres humans enfosquits. Es contaminen "per contacte". L'error d'interpretació o malaltia mental es transmet generacionalment.

Principi 2: L'aprenentatge de qualsevol llengua verbal humana ens porta a generar distincions on no n'hi ha i, per tant, a distorsionar la nostra visió de la realitat, la qual cosa genera dos fenòmens: El desig i el rebuig. Aquests dos fenòmens són la causa del patiment humà.

Principi 3: És possible alliberar-se del desig i el rebuig. La suprema joia o estat de NO-S©FTWARE és el resultat d'aquest fet.

Principi 4: Per viure en la suprema joia cal seguir el camí de l'equanimitat, la moderació i l'equilibri, en general, i concretament s'han de desenvolupar els següents aspectes interiors que són la base del camí gradual cap a l'alliberació i la joia suprema: 1)Enteniment just, 2) Pensament moderat, 3)Llenguatge mínim, 4)Acció encertada, 5)Mitjans de vida correctes, 6)Esforç ponderat, 7)Atenció i 8)Concentració afinades.

Capítol 3:

L'aigua: el 2on element purificador catalòlic

A poc a poc, en Pompeu anava teixint el nou culte català. Ja començava a considerar la tasca que li havia estat encomanada com a pròpia. Intuïa que el "fill" li seria arrabassat, però ell, com qualsevol mare del món, no tenia més remei que parir-lo (en cas contrari moriria amb el cadàver dins del cap). Estava creant un nou software mental religiós i "religiós" -de religare en llatí-, volia dir que uniria els catalans a una simbologia, creences i costums autòctons. Val a dir que ell -com els mestres zen-, considerava que el software religiós era una deixalla mental que havia d'ésser esborrada per tal d'alliberar-se del tot, si més no era útil als caiguts i maltractats del món que necessitaven ajuda.

"DÉU ESTIMA ELS MALALTS TANT COM ALS SANS, POMPEU. ENGENDRA EL TEU FILL SENSE JUTJAR. PROBABLEMENT LA TEVA BOGERIA SERÀ UNA AJUDA PER L'ALLIBERACIÓ DELS CATALANS QUE VOLEN DEIXAR D'ÉSSER MALTRACTATS PELS PODERS TERRENALS ALIENS", digué la veu.

-Però «ser català» no és una identificació il·lusòria? -preguntà en Pompeu a la veu invisible.

"SÍ CLAR. ÉS UNA IL·LUSIÓ TEMPORAL... PERÒ COM UNS QUANTS MILERS D'ÉSSERS LA CREUEN, DÉU HA DISPOSAT QUE COMPARTEIXIN UNA RELIGIÓ PRÒPIA QUE ELS ALLIBERI TANT DELS PODERS TERRENALS COM DE LES IL·LUSIONS MENTALS."

-Així doncs la filosofia que més s'escau als catalans seria el budisme zen. No trobes? -digué en Pompeu.

"EL BUDISME SERIA BO PELS CATALANS SI LES SEVES MENTS FOSSIN MENYS SALVATGES. LA MAJORIA D'ELLS SÓN INCAPAÇOS DE PRACTICAR MEDITACIÓ. LA SEVA MENT ÉS MASSA TURBULENTA. MENGEN MASSA CARN I TENEN UNA FILOSOFIA DEL TREBALL I DE LA VIDA CONTRÀRIA AL NO-ESFORÇ ORIENTAL. ÉS PER AQUEST MOTIU QUE HAN DE PRACTICAR TÈCNIQUES DE PURIFICACIÓ PRÈVIA. DÉU ET RECOMANA DUES COSES:

1) QUE LI CANVIÏS EL NOM A DÉU I

2) QUE INTRODUEIXIS L'ELEMENT AIGUA COM A SEGON ELEMENT PURIFICADOR".

-Ha ha ha... Que li canvii el nom a Déu! -rigué en Pompeu-. Per què?

"PER QUÈ LA PARAULA "DÉU" ÉS UNA REPRESENTACIÓ QUE ELS CATALANS ASSOCIEN A UNA FALSA IMATGE QUE ELS HA TRANSMÈS EL CATOLICISME."

-El nom Déu és una paraula que apunta a quelcom que no és allò que imaginem, oi?

"AHÀ."

-Entenc... I què suggereixes a canvi?

"EN AQUESTA QÜESTIÓ, EL MILLOR ÉS RECÓRRER AL BUDISME I AFIRMAR QUE DÉU NO EXISTEIX, O AL TAOISME, I DIR QUE DÉU ÉS EL TOT O EL TAO.

DE FET, NO TÉ MASSA IMPORTÀNCIA EL NOM QUE UTILITZEM. L'IMPORTANT ÉS NO CREAR UNA FALSA IMATGE MENTAL. UNA MENA DE NINOT AL QUAL ANOMENEM DÉU."

-Entesos -digué en Pompeu-. Em decanto per dir que Déu és l'univers o el tot. Així que en el catalolicisme en comptes de dir Déu, direm EL TOT o TOT.

"AIXÒ SERVIRIA AL PRINCIPI, PERÒ A LA LLARGA ELS CATALANS ACABARIEN PARLANT DEL DÉU TOT(2)".

-És cert -va admetre Pompeu-. TOT acabaria convertint-se en una imatge mental a l'estil de Déu, Jah o Al·là. Així doncs és millor afirmar que Déu no existeix, tal com fan les budistes?"

"ARA PER ARA ÉS EL MILLOR, TOT I QUE NO ÉS LA VERITAT."

-Què vols dir? Realment hi ha alguna cosa?

"ÉS CLAR. NO T'ESTIC PARLANT?"

-Ehem... Sí, clar no hi havia caigut... Perdó -s'excusà en Pompeu-. En el fons, tenia l'esperança que la veu que em parla fos imaginària.

"TU CREUS QUE ELS MESTRES ESPIRITUALS AL·LUCINEN, POMPEU?"

-Bé, potser un xic...

"PENSES QUE MOISÈS VA AL·LUCINAR ELS DEU MANAMENTS O QUE DÉU ELS HI VA TRANSMETRE? "

-No ho sé, la veritat... Jo diria que Moisès va ser inspirat o guiat, però també que allò que li va ser revelat era útil a un tipus de mentalitat que, probablement, és molt diferent de la dels humans d'avui. Per tant, els deu manaments ja no serien vigents.

"ELS DEU MANAMENTS NO ELS VA TRANSMETRE NINGÚ, POMPEU. SÓN REGLES MORALS QUE EN ELS ANTICS TEXTS HEBREUS VAN SER ATRIBUÏDES A UN TAL MOISÈS. AQUELLS ANTICS MANDATS VAN SER INCORPORATS A LA BÍBLIA CRISTIANA I AIXÍ, ELS CRISTIANS VAN FER-SE AMB EL PODER DE LES MENTS D'UNS QUANTS MALALTS QUE NECESSITAVEN AJUT."

-Veus, ja em semblava a mi que les religions són un parany mental! -exclamà en Pompeu.

"HO SÓN I NO HO SÓN. EL MÓN MENTAL HUMÀ ÉS UN MIRATGE. UNA PART DEL TOT O DEL NO-RES. TOTES LES RELIGIONS SÓN TAN CERTES COM FALSES."

-En fi, no sé què pensar... Què proposes?

"QUE INSTITUEIXIS L'AIGUA COM ELEMENT PURIFICADOR EN AQUESTA CONSTRUCCIÓ MENTAL QUE ANOMENES CATALOLICISME."

En Pompeu estava fet un embolic. Una veu invisible que semblava procedir de la seva gossa li deia que havia de convertir l'aigua en element de purificació útil pels catalòlics maltractats i perseguits. Ben mirat no era pas cap ximpleria, aquella recomanació. L'aigua ha estat utilitzada des de fa mil·lenis -en la majoria de cultes pagans, politeistes i monoteistes-, com element de neteja tant físic com emocional. Els hindús es banyen en el Ganges cada dia un cop. Sant Joan Bautista netejava els malalts amb l'aigua del riu. Leonard Orr, el creador del Rebirthing, va renéixer (evitant la mort) gràcies a la respiració conscient dins d'una banyera d'aigua calenta que simulava el ventre matern. L'aigua té una relació estreta amb la lluna i les emocions. I no és pas un element aliè als catalans que viuen a la vora del mar i coneixen les virtuts terapèutiques de l'aigua de Vichy o gaudeixen de la balneoteràpia. En fi, l'aigua seria un important element recomanat als malalts catalòlics.

En Pompeu, que havia practicat el Rebirthing amb La Montserrat Cussachs, va decidir que la respiració conscient seria una pràctica habitual en el seu culte i que el creador del Rebirthing, un americà suïcida que va renéixer miraculosament, seria santificat: Sant Leonard el catalòlic.

“EP! -va dir la veu telepàtica-. **NO HAURIES DE PREGUNTAR A EN LEONARD SI DESITJA SER SANTIFICAT?”**

-No està mort?

“NO.”

-Bé. Ja l´hi escriuré una carta -digué en Pompeu, per tal d'esquivar la censura invisible.

"ET SUGGEREIXO QUE LI CANVIÏS EL NOM A LA TÈCNICA DEL REBIRTHING I EL CATALANITZIS."

-Er... Però això no seria un robatori?

"POMPEU, NO T'ENGANYIS. NO HI HA RES QUE NO HAGI ESTAT INVENTAT. L'ÚNIC QUE FEU ELS HOMES ÉS CANVIAR-LI EL NOM. ÉS LA INTEL. LIGÈNCIA DIVINA LA INSPIRADORA DEL REBIRTHING, JA QUE EL QUE VA REDESCOBRIR EN LEONARD ÉS UNA ANTIGA TÈCNICA RESPIRATÒRIA QUE FORMA PART DEL PRANAYAMA HINDÚ. TÈCNICAMENT NO ESTÀS ROBANT RES. NOMÉS HO ADAPTES ALS CATALANS."

-Ok. D'acord... I com la podríem batejar? - preguntà en Pompeu.

"COM TU VULGUIS."

-Respiració catalòlica?

"SÍ, PERÒ HAURIES D'AFEGIR-LA A UN SUBCONJUNT MÉS GRAN QUE PODRIA ANOMENAR-SE: PRANAYAMA CATALÒLIC. AIXÍ PODRIES ENRIQUIR EL CONEIXEMENT DELS ADEPTES AMB TOTES LES TÈCNIQUES DEL PRANAYAMA HINDÚ."

-Buf, quanta feina! Tanta catalanització em desborda! -exclamà en Pompeu, tot fent una ganyota.

"RELAXA´T. AVIAT ANIRÀS A LA ÍNDIA I SERÀS ATRET PER UN IOGUI QUE ET FARÀ ESTIMAR EL TERCER ELEMENT DEL CATALOLICISME: L'AIRE."

-El que faltava!

"TE’N DEIXES UN : LA TERRA."

-Ah, i tant! Aquest és el que genera més controvèrsia, oi?

“SÍ, TOTHOM SE´L VOL APROPIAR! HE HE HE. COM SOU ELS HUMANS, HE HE HE –bramà la veu telepàtica.

(2) Casualment el Déu TOT fou una de les divinitats venerades en l'antiga civilització egípcia del Nil.

Capítol 4:

L’aire: El tercer element purificador catalòlic

L'element invisible "aire" és necessari en el procés vital de la respiració. Sense aire no hi hauria vida tal com la coneixem a la terra. El ioga hindú és el coneixement ancestral més antic de tots els que perduren avui i contempla la respiració de manera destacada. En Pompeu practicava hatha ioga habitualment i havia après que una respiració calmada i plena era el senyal inequívoc d'una ment tranquil·la i que una respiració ràpida i superficial era senyal de turbulència, angoixa, excitació, por, etc. Els humans podien observar i regular el seu estat interior si observaven i regulaven la seva respiració. Practicant la meditació iogui-budista anapana sati, (concentració en la respiració) s'aprenia a modular els estats mentals i anímics a partir de l'observació atenta de l'aire que entrava i sortia per les fosses nasals. Era doncs importantíssim que el catalolicisme ensenyés aquestes tècniques meditatives que calmarien les ments dels agitats catalans. Era una qüestió de salut individual i col·lectiva. No hi havia dubte: L'aire era un element purificador tant o més important que el foc o l'aigua. Si més no, en Pompeu encara no sabia com adaptar aquell coneixement iogui i posar-lo a l'abast dels catalans. "Hauré de viatjar a la Índia a la recerca d'un mestre del ioga?", pensava de tant en tant.

"AVIAT TORNARÀS A LA ÍNDIA, POMPEU. HI VAS ESTAR DOS COPS AMB LA TEVA ANTIGA COMPANYA, PERÒ VAS DEIXAR D'ANAR-HI QUAN ELLA ET VA ABANDONAR PER UN ALTRE HOME, RECORDES? QUAN TROBIS UNA NOVA DONA HI TORNARÀS, A LA ÍNDIA. LLAVORS ET SERÀ REVELAT COM ADAPTAR LA CIÈNCIA DEL

PRANAYAMA AL CATALOLICISME", digué la veu telepàtica.

"PENSES QUE EL CATALOLICISME TÉ MOLT A VEURE AMB L'HINDUISME, OI, POMPEU? ÉS NATURAL. L'HINDUISME HA INSPIRAT TOTES LES RELIGIONS PAGANES, MONOTEISTES I ATEISTES DEL MÓN. DE FET, LES RELIGIONS MONOTEISTES SÓN UNA ADAPTACIÓ PATRIARCAL I REDUCCIONISTA DEL POLITEISME. ARA BÉ, ELS DÉUS HINDÚS NO SÓN MÉS QUE CONSTRUCCIONS IMAGINÀRIES QUE DERIVEN DE L'ANIMISME, PRIMER, O DE LA COMPRENSIÓ QUE TOT ESTÀ PENETRAT PER L'ENERGIA O L'ELEMENT FOC."

-Així, Déu és energia, oi!? -exclamà en Pompeu.

"L'ENERGIA I EL NO-RES CONFORMEN L'UNIVERS. LLUM I BUIDOR. NO SABRIA DIR-TE QUÈ ÉS DÉU. NO HI HA PARAULA QUE PUGUI DESCRIURE TAL COSA."

-Diuen els savis que les paraules són com el dit que assenyala la lluna. I que són inútils per descriure certes coses que s'han d'experimentar amb el cor i no amb el cap -digué en Pompeu.

"AIXÍ ÉS, POMPEU. EN CONSEQÜÈNCIA, PER TAL QUE EL CATALOLICISME NO ES PERDI EN EL MIRATGE DE LES PARAULES, HAS D'ENSENYAR I DONAR A CONÈIXER PRÀCTIQUES COM EL IOGA I LA MEDITACIÓ ENTRE ELS CATALÒLICS."

-Això mateix pensava jo... Però, com adapto aquests coneixements? No hi ha res en la cultura popular catalana que recordi el ioga hindú! -feu en Pompeu. A més, els catalans

sempre ho fan tot en grup (la sardana, els castells...), en canvi el ioga i la meditació són pràctiques de caràcter individual.

"NO ET CAPFIQUIS, POMPEU. LA SOCIETAT ACTUAL ÉS CADA COP MÉS INDIVIDUALISTA. ET SERÀ FÀCIL ACONSEGUIR QUE ELS CATALÒLICS MEDITIN EN GRUP. DE FET, MOLTS JA HO ESTAN FENT."

-Sí. Actualment hi ha un munt de centres on es practica el ioga, el taixí i la meditació... Hauria d'intentar que tots ells es fessin catalòlics? -va preguntar en Pompeu amb ironia.

"NO. ET RECOMANO QUE FACIS UNA PÀGINA WEB (CATALOLICS.CAT) ON PRESENTARÀS EL CATALOLICISME I CREARÀS UN PRIMER GRUP D'USUARIS. QUAN TORNIS DE LA ÍNDIA CREARÀS EL PRIMER CAMPING-MONESTIR CATALÒLIC EN UNS TERRENYS A LA TERRA ALTA."

-Ostres, ho vaig somniar! -exclamà en Pompeu-. Un càmping alternatiu...

"... QUE S'OMPLIRÀ DE CARAVANES I CAMPERS QUAN EL CATALOLICISME COMENÇI A CRÈIXER!"

-Fantàstic!

"EL FUTUR LÍDER QUE PORTARÀ ELS CATALANS CAP A LA INDEPENDÈNCIA ÉS FARÀ CATALÒLIC EN AQUEST INDRET (DESPRÉS DE PASSAR DESCALÇ SOBRE LES BRASES ARDENTS)."

-Ospes! Quina responsabilitat! -exclamà en Pompeu.

"TU TAMBÉ CAMINARÀS SOBRE LES BRASES ARDENTS, POMPEU!"

-Vols dir? Jo sóc molt poruc a l'hora de fer aquest tipus de proeses!

"EL FUTUR ESTÀ ESCRIT."

-I no moriré en l'intent? He, he, he...

"ET CONVERTIRÀS EN UNA FONDUE DE FORMATGE, POMPEU, HA HA HA –menaçà la veu.

-Per cert... No hauríem de determinar com tractar l'important tema del sexe entre els catalòlics? -va comentar en Pompeu.

"SÍ, CLAR. HO PARLEM EN L'ELEMENT TERRA, SI ET VA BÉ."

-Cap problema.

Capítol 5:

La terra: El quart element purificador catalòlic

Allò important no és el "control de la terra" (joc habitual en el qual naveguen els polítics), sinó els "fruits de la terra". La terra és la nostra mare. Ens sosté i alimenta. Ens dóna on viure. La terra ens estima. Som els seus fills i ens accepta a tots per igual. Però els fills ens hem tornat agressius i lluitem pel "control" (forma de voracitat pròpia dels depredadors). En Pompeu pensava que Buda l'havia encertat quan afirmava que l'home patia a causa del seu desig pels fruits de la terra. La terra dóna generosament. L'home, devora malaltissament... El següent pensament atzarós va passar pel seu cap:

"El problema no és la planta de la marihuana, sinó la ment que la va prohibir i que ha afavorit que els homes trafiquin amb ella. "

Allò va estimular la memòria d'en Pompeu i va recordar escenes del seu servei militar al Nord d'Àfrica: "En certa ocasió un subtinent borratxo va "arrestar el canti" de la companyia, de manera que cap soldat podia veure aigua fins que al canti se li aixequés l'arrest..."

"L'HOME ES COMPORTA AMB LA NATURA DE LA MATEIXA MANERA QUE AQUELL SUBTINENT ALCOHÒLIC", VA DIR LA VEU.

"PROHIBIU LA NATURA, LA MUTILEU, LA CENSUREU, L'EXPLOTEU, LA MUNYIU, LA CONTAMINEU, LA MANIPULEU, ETC. I EL RESULTAT ÉS QUE VOSALTRES MATEIXOS EN SORTIU PERJUDICATS."

En Pompeu estava d'acord. Els humans patien una mena de masoquisme que és manifestava en un irrefrenable i perseverant maltracte cap a la natura. La terra.

"LA SOLUCIÓ A LA VOSTRA VORACITAT US LA DÓNA LA MATEIXA TERRA I EL MÈTODE ÉS L'ABSTINÈNCIA.", VA DIR LA VEU.

El dejuni voluntari és l'experiència que ens fa recobrar l'equilibri perdut i ens fa més conscients. La salut és recuperada gràcies a un període d'abstinència... Quan perdem allò que ens agrada o deixem voluntàriament de gaudir-ne, compulsivament, aprenem a valorar-lo. És llavors quan la saviesa ens porta a menjar equilibradament, a fer l'amor equilibradament, a tenir el que necessitem i prou, a actuar amb moderació, a parlar el mínim, etc. Els bons aliments i el dejuni eren, doncs, el mètode recomanat pel catalolicisme per tal de mantenir-se sa o de recuperar la salut perduda.

-El pa amb tomàquet, oli i sal, serà l'aliment que els catalòlics menjaran hatitualment- afirmà en Pompeu-, a més, es recomanarà evitar la carn, ja que el catalolicisme és molt sensible al maltracte animal.

"ESTÀ BÉ. PERÒ NO SIGUIS MASSA EXIGENT EN EL TEMA DEL MENJAR. LA GENT ÉS MOLT CONFLICTIVA EN AQUEST PUNT I PODRIEN REBUTJAR-HO TOT. DEIXA QUE FACIN EL QUE VULGUIN. ET RECOMANEM QUE EN ALGUN TEXT CATALÒLIC FACIS SABER QUE ELS ANIMALS NO ESTAN AQUÍ PER SERVIR-NOS, SINÓ PER GUIAR-NOS. DIGUES QUE SÓN VERITABLES MESTRES. ELS PRACTICANTS ACABARAN ENTENENT PER ELLS

MATEIXOS QUE MENJAR-SE EL MESTRE ÉS UNA XIMPLERIA."

-I la qüestió del sexe i l'aparellament? Com l'enfoquem en el catalolicisme?, insistí en Pompeu.

"A LA MANERA HIPPY", va dir la veu.

-I quina és la manera hippy?- va preguntar en Pompeu-, l'amor lliure?

"SÍ. ORGANITZARÀS TALLERS QUE ALLIBERIN ALS PRACTICANTS DE LA REPRESSIÓ SEXUAL. L'IMPORTANT NO ÉS EL SEXE, SINÓ L'ALLIBERACIÓ. NINGÚ S'ALLIBERA SI ESTÀ SEXUALMENT REPRIMIT."

-Entesos - va dir en Pompeu- No hem pas d'ensenyar el Kamasutra?

"NO ÉS NECESSARI. SERIA ATORGAR-LI MASSA IMPORTÀNCIA A QUELCOM QUE ÉS NATURAL. TU FARIES UN RECULL DE MANERES DE CAGAR I PIXAR?"

-No, clar... ehem -va dir en Pompeu abaixant el cap avergonyit.

"VÉS A MEDITAR UNA ESTONA, POMPEU. ENCARA LA TASCA QUE T'HA ESTAT ENCOMANADA AMB CALMA I RIGOR. NO HI HA GENS DE PRESSA. NINGÚ ET PRESSIONA. ÉS LA MENT D'UN MATEIX LA QUE EXIGEIX RESULTATS IMMEDIATS. PERSEVERA PACIENTMENT I CREARÀS UN CULTE QUE, FINS I TOT SERÀ IMITAT PER ALTRES POBLES EUROPEUS."

Dit això, la veu va deixar de respondre les preguntes d'en Pompeu entre les quals emergia el seu ego mandrós.

Un sentiment de soledat infinit el va envair... Llavors va entendre el que li havia estat suggerit:

Calma la teva ment

Capítol 6:

El despertar de Sant Pompeu

En Pompeu va estar meditant durant unes setmanes fins que la veu telepàtica va retrunyir en el seu cap i, en adonar-se de la presència invisible, va seguir preguntant:

-Hi ha un tema que em preocupa -va comentar en Pompeu -Si tot és una il·lusió creada per la ment dels humans i, pel que sembla, ens hem d'alliberar de les il·lusions... No estaria jo omplint la ment dels catalans que adoptin el catalolicisme, de miratges que tard o d'hora hauran d'ésser esvaïts?"

"RECORDA QUE TOTA RELIGIÓ ÉS UNA CONSTRUCCIÓ MENTAL DELS HOMES. EL CATALOLICISME, TAMBÉ... PERÒ COM QUE ELS HUMANS VIVIU EN UNA MENA DE SOMNI, SE US HA DE DESPERTAR DES DEL MÓN DEL SOMNI. LES RELIGIONS I CULTES SÓN CONSTRUCCIONS ÚTILS PER DESPERTAR ALS HUMANS I PER AIXÒ CANVIEN I ES FAN A MIDA DELS RECEPTORS. ARA BÉ, NO HI HA CAP RELIGIÓ QUE SIGUI L'ÚNICA I VERITABLE. TOTES SÓN SOMNIS QUE, MOLTS COPS PERDEN LA SEVA UTILITAT, JA QUE NO DESPERTEN NINGÚ."

-Així doncs, fins i tot les religions que havien estat útils poden caducar i perdre la seva funció?

"ELS PASSA A LA MAJORIA D'ELLES. ÉS PER AQUEST MOTIU QUE, DE TANT EN TANT, ARRIBA UN REFORMADOR ENTRE ELS HUMANS QUE INSPIRA UNA NOVA RELIGIÓ QUE RECUPERA LA

SEVA FUNCIÓ REAL: DESPERTAR ELS HUMANS DEL SOMNI EN EL QUAL VIUEN."

-Sortir de Matrix!

"DESCOBRIR MATRIX! SER CONSCIENT QUE TOTS VIVIM A MATRIX. ÉS EL NOSTRE SOMNI. UN SOMNI MENTAL BASTIT DE PARAULES QUE CREEN DISTINCIONS."

-Increïble. I pensar que m'he passat la vida al·lucinant!

"ELS TEUS PARES ET VAN ENSENYAR A FLIPAR."

-Perquè ells també creuen que el somni humà és real, oi?

"SÍ. ESTAN ADORMITS, COM LA MAJORIA DE MORTALS."

Pompeu Fibra fou santificat pels catalòlics i l'anomenaren "el qui desperta els adormits"

CONTES CATALÒLICS

Conte 1:

L'antigeni

Dona jove: Antigeni? Que vol dir a-n-t-i-g-e-n-i?
Existeix aquesta paraula?

Antigeni: demana tres desitjos i jo m'encarregaré de frustrar-los(*)

Dona jove: frustrar-los..? D'acord:

Desig 1: vull que esclati la tercera guerra mundial

Desig 2:
vull que aquest país sigui liderat per cecs corruptes

Desig 3: vull ser assetjada

Personatge principal del conte

Antigeni: Geni escapat de la llàntia meravellosa. La seva originalitat rau en que, en comptes de concedir desitjos, els frustra.

Personatges amb nom i cognom

Lídia Perruca: Filla que escull passar del pare i exercir de bruixa.

Joan Morens: Anarco-corredor de motos.

Monsina Vilella: Dona preocupada pel plat a taula.

Personatges anònims

Psicoterapeuta: Frustrador/aconseguidor no autoritzat. Intenta ajudar a la gent i a l'hora s'ajuda a si mateix.

Mosso d'esquadra: Frustrador autoritzat. Creu que ajuda a la gent, però s'ajuda a si mateix.

Acadèmic torrat: Alliberador/Frustrador freelance del poder terrenal.

1. “Els teus desitjos seran frustrats” *Antigeni.*

Una vegada hi havia una dona plena de ràbia i fúria que va interessar-se i practicar "màgia negra" per tal de matar i alliberar-se del seu poderós pare que, de jove, l'havia violat diverses vegades i l'atemoria sovint dient-li que si gosava enamorar-se d'un home i marxar de casa, mai més podria tornar...

Lídia Perruca: Això seria una amenaça, oi?

Psicoterapeuta: Sí. Una amenaça que té la virtut de fer-te viure amb por i paralitzar-te. El teu pare t'ha deixat lligada a ell i a la casa. Sembla que li agrada molt el teu cul i la teva energia femenina i no et "deixa anar".

Lídia Perruca: Clar... Des que va morir la mare, el meu pare em necessita. És un home gran i haig de tenir cura d'ell.

Psicoterapeuta: Ningú ha de tenir cura de ningú... Si t'obliguen a "tenir cura d'algú" no ets lliure. Ets un esclau i un esclau no sent compassió; sent ràbia.

Lídia Perruca: I que haig de fer?

Psicoterapeuta: Res... No el matis! Observa la teva ràbia i no facis res. Observa i prou. El teu pare és un inconscient. Ell també ha de veure com manipula a la gent... Ara bé, segurament, no ho veurà fins moments abans de morir. És el que els passa a aquells que no fan un treball de consciència; no veuen el que han estat fent, fins que els arriba l'hora(**).

Lídia Perruca: Bé.

Psicoterapeuta: Si més no, has de ser conscient que et relaciones, diàriament, amb algú que li lleva la llibertat a tots aquells que necessita malaltissament.

Lídia Perruca: Sempre he pensat que el meu pare, sense voler, havia conduït la mare a la mort.

Psicoterapeuta: Segur que si... i ella, inconscientment, va triar al botxí (per tant, en realitat, va ser ella mateixa qui va triar "morir jove").

Una ventada va fer bategar la finestra i, de sobte, es va manifestar l'antigeni, un geni frustrador que vagava -en el pla astral-, pels carrers i pobles de l'antiga corona d'Aragó et Catalonia... I els va dir:

-Sis plau, pareu atenció a la meva proposta: Demaneu-me tres desitjos... i els frustraré!

Tant la Lídia com el psicoterapeuta van emmudir, sorpresos per la insòlita presència del petit homenet il·luminat, que levitava a un metre dels seus nassos.

-Ep! M'heu sentit bé?

-Vols que demanem tres desitjos per frustrar-los? A qui li proposes aquesta bajanada? -va preguntar la Lídia que s'havia quedat amb un pam de nas.

-T'ho proposo a tu, Lídia.

-I si em nego, que passa? -va deixar anar la Lídia.

-Que descobriré els teus desitjos més íntims i inconscients i els frustraré igualment -va amenaçar l'antigeni.

-Quina mina de geni!- exclamà el psicoterapeuta- podem saber el teu nom?

-Antigeni!

-Antigeni? I no hauries d'estar dins la llàntia?- digué el psicoterapeuta.

-Fa temps que la vaig deixar enrere, la llàntia. Un mag em va fer fora...

-Doncs, sembla que no has après res de bo fora de la llàntia - digué la Lídia -personalment, prefereixo els genis que concedeixen desitjos!

-Ho sé, sóc un cas únic... però, sóc el millor "frustrant". Estic explorant la meva part fosca- va dir el geni.

-Està bé, està bé!- va dir la Lídia- el meu primer desig és el següent: **Antigeni no te'n vagis mai. Queda't amb mi per sempre més.**

Dit això, l'antigeni va desaparèixer de l'escena per sempre més.

-Uff! Ha desaparegut! Encara rai! -exclamà el psicoterapeuta- has estat intel·ligent, Lídia!

-Si... ha ha ha- Rigué la Lídia- m'he tret un problema del damunt... ha ha ha.

-Molt bé, Lídia. Et veig prou sana. De veritat. El teu procés terapèutic acaba "aquí i ara".

-Què?! Això no m'ho esperava...- feu la Lídia amb els ulls humits.

2. “L’estat català serà avortat” *Antigeni.*

Una vegada hi havia un poble que somniava tenir un estat propi, però, alhora, el seu govern autonòmic, penalitzava a tots els conductors que sobrepassaven els 60 km/h de velocitat, de manera que, aquella gent era -a nivell global –la que més pagava per circular per les carreteres del seu petit país... Com ho havien aconseguit? Molt fàcil: Col·locant un radar a cada kilòmetre.

Joan Morens: Com vols que hi hagi independència si nosaltres mateixos ens limitem la velocitat a cop de sanció de trànsit?

Mosso d'esquadra: A Madrid ens financen molt malament i hem de treure els diners d'on sigui.

Joan Morens: La culpa sempre la tenen els de Madrid, oi?

Mosso d'esquadra: Sí. No és evident?

Joan Morens: Sí. És evident... Abusen de poder (i això passa quan els psicòpates fan seu el poder). Però, no és evident, també, que si no ens financen bé és per què els deixem que ens trepitgin? (Per tant, la culpa es tant seva com nostra?)

Mosso d'esquadra: Ja... I vostè que proposa?

Joan Morens: Jo eliminaria totes les "prohibicions" i, en conseqüència, la protecció del "pare estat" ja no seria necessària.

Mosso d'esquadra: Si no el protegeixo jo, ho farà un guarda civil espanyol o un *gendarme français*.

Joan Morens: Jo no vull ser protegit per cap autoritat armada (ni per vostè, ni per un guarda civil, ni per cap mafiós armat). De fet, vull viure sense por.

Mosso d'esquadra: Si no hi ha autoritat, no hi ha "estat", ni català ni espanyol.

Joan Morens: Aquesta seria la veritable independència!

Mosso d'esquadra: El que vostè proposa no es dóna a cap indret del món (per tant és inviable).

Joan Morens: Quan vostè i jo estiguem morts: hi haurà algú amb una pistola que ens protegeixi?

Mosso d'esquadra: ha ha ha... a no ser que els àngels vagin armats, no, clar!

Joan Morens: Així, doncs, és possible, oi? De fet, el que és una anormalitat és el que passa aquí a la terra...

Una ventada va sacsejar les branques d'un pi i, de sobte, es va manifestar l'antigeni, el geni frustrador que vagava -en el pla astral-, pels carrers i pobles de l'antiga corona d'Aragó et Catalonia... I els va dir:

-Sis plau, deixeu de banda els vostres desacords i demaneu-me tres desitjos... i els frustraré!

-Frustrar-los? Qui ets tu?- va preguntar el mosso d'esquadra.

-Sóc l'Antigeni.

-**Deixem veure el teu DNI** –va dir el mosso autoritàriament.

-Aquest és el teu primer desig?- va preguntar l'antigeni.

-Sí –va dir l'agent.

-Ho sento, sóc un gos sense xip! - va dir l'antigeni rient - i quin és el teu segon desig?

-Ara te'l diré- va dir el mosso- **vull una Catalunya eternament lligada i ben lligada a l'estat espanyol.**

En el moment de verbalitzar aquest desig, gràcies als poders de l'antigeni, el govern català, va declarar unilateralment la independència i Catalunya va deixar de ser, per sempre més, una part d'Espanya...

-Ep! Te'n queda un de desig- va recordar-li l'antigeni.

- Sí. Ara te'l diré: **vull ser mosso d'esquadra tota la meva vida.**

L'antigeni també va frustrar aquest desig i el mosso va deixar de ser policia.

3.“El teu company afectiu et tallarà les ales” *Antigeni.*

Hi havia una vegada un acadèmic boig que havia estudiat a Oxford, Cambridge, Berkley i alguna universitat prestigiosa més. Era un home intel·lectual, global i, a més, els límits del seu cap dibuixaven la forma d'una bombeta de les antigues. Aquest home reflexiu i metòdic, que es dedicava a estudiar l'origen, l'estructura i el fons dels estats nacionals va arribar a una brillant i revolucionaria conclusió: Els estats moderns eren un reflex gairebé perfecte de la ment i el caràcter d'un psicòpata.

Aquests són els paral·lelismes que va creure descobrir:

A.1-Emoció subjacent que desperta l'estat en els ciutadans: Por.
A.2-Emoció subjacent que provoca un psicòpata en les seves víctimes: Por.

B.1-Causa primera que va facilitar el sorgiment de l'autoritat estatal: Les prohibicions.

B.2-El funcionament habitual del petit dictador o psicòpata està arrelat, principalment, en les prohibicions.

C.1-Activitat fonamental de l'estat recaptador: penalitzadora / repressora / assetjadora.

C.2- Activitat habitual del psicòpata interessat en els diners i el sexe: penalitzadora / repressora / assetjadora.

Conclusions:

Les "prohibicions" són la causa del delicte i fan necessària una autoritat que s'encarrega de perseguir, jutjar, penalitzar, castigar, etc. Aquesta "autoritat", que a l'època feudal l'ostentaven els nobles i els reis, amb el temps, s'ha convertit en una entitat anònima, organitzada, acaparadora, gegantina, invisible i inamovible, anomenada "estat" (gairebé com un Déu omnipresent). Les prohibicions recollides en els codis de llei (civil, penal, mercantil, etc.) fan necessari que hi hagi cossos repressors com la policia o l'exercit, i també, jutges i presons (a més d'un munt d'oficines, ministeris i funcionaris). Aquests estaments formen -segons el científic torrat-, des de fa segles, l'estructura de l'estat.

Per tant, s'endevina amb facilitat que si no hi hagués cap prohibició, no hi hauria delicte ni serien necessaris cap d'aquests cossos repressors ni institucions ni organismes estatals.

De què serveix haver creat la figura del delinqüent (gràcies a les prohibicions)? Quin és l'objectiu final?

El robatori legalitzat i institucionalitzat (també en diuen "impost"). Només mitjançant la por, l'assetjament i el càstig -tant l'estat, com el psicòpata-, aconsegueixen que la població obeeixi, sigui explotada i pagui taxes. Aquest seria el "botí material" que, tant l'estat com qualsevol psicòpata del món, cercarien de manera camuflada (l'única diferència rau en què, la persona de caràcter psicopàtic, actua a menor escala).

Prohibició -> Delicte i delinqüents -> Estat repressor (policia, jutges, presons) -> Por -> Objectiu: Que els atemorits obeeixin i paguin les taxes.

L'estat nacional sembla ser un reflex bastant fidedigne de la ment del típic psicòpata, que és qui, amb tota seguretat, el va imaginar i crear en el passat remot. Els estats moderns actuals en son una evolució amb un grau de complexitat més gran. Insisteixo: L'objectiu, l'emoció i el mètode són essencialment idèntics al tarannà d'un psicòpata.

Prohibició-> Assetjament -> Por-> Càstig: Guany material i/o sexual

Efectes col·laterals:

Els humans nouvinguts a aquest món, invariablement, són "psicotitzats" durant el procés de socialització i la seva natura és reprimida, progressivament i metòdicament, fins malmetre el seu cor i la seva conducta (que passa a ser "esclava de l'estat", gràcies a la por inconscient).

L'estat, que és una estructura terrenal ideada i construïda pels humans i a causa de la seva manera coercitiva/punitiva de funcionar, esdevé una "factoria de psicòpates" que té la virtut de convertir, a tothom, en un

"lladre assetjador/depredador" o en "esclau i víctima de la depredació" (o les dues coses)...

L'eminent professor torrat estava disposat a publicar el resultat del seu treball i, durant un sopar familiar, va donar a conèixer les seves intencions a la seva dona Monsina Vilella.

Monsina Vilella: Si publiques això, tindrem problemes amb els poders fàctics.

Acadèmic: Els poders fàctics? A qui et refereixes? A l'estat? L'església? L'exercit?

Monsina Vilella: Ja saps que vull dir... Has desenvolupat una teoria que posa en perill la pervivència de l'estat (i això molestarà molt a uns quants que en viuen).

Acadèmic: Tranquil·la, hi ha tants llibres i estudis publicats anualment, que dubto molt que aquest arribi a destacar. Ni se'l llegiran!

Monsina Vilella: Però el rector de la teva Universitat, sí que el llegirà... I si t'acomiaden? De què viurem?

Acadèmic: El rector és un home molt obert de ment.

Monsina Vilella: Però no veus que t'estàs carregant l'estat?!

Jo el veig molt temerari aquest estudi!!

Acadèmic: No dona, no... No passarà res.

Monsina Vilella: Mira noi, si publiques això, em posaràs en perill a mi i als teus fills, i t'asseguro que amb mi no tornaràs a fer l'amor!!

***Una ventada va aixecar el polsim de la xemeneia i, de sobte, es va manifestar l'antigeni, el geni frustrador que vagava -en el pla astral-, pels carrers i pobles de l'antiga corona d'Aragó et Catalonia... I els va dir*:**

-Sis plau, no inicieu una picabaralla. Demaneu-me tres desitjos... i els frustraré!

L'acadèmic torrat i la Monsina ja havien sentit a parlar de les misterioses aparicions de l'antigeni i, tot i la sorpresa inicial, van reaccionar força ràpidament. L'acadèmic es va avançar i va demanar aquests tres desitjos:

Desig 1: **vull que la meva dona i jo, no fem l'amor mai més.**

Desig 2: **vull que el meu treball, mai sigui publicat.**

Desig 3: **vull que els humans tinguin por i siguin esclaus de l'estat.**

-Els teus desitjos seran frustrats- va dir l'antigeni.

I PER ACABAR AQUESTA HISTÒRIA US DIRÉ QUE...

a causa de les nombroses aparicions de l'antigeni,

els catalans,

a poc a poc,

van aprendre a abastar els seus objectius,

somnis i desitjos i, fins i tot,

van aconseguir independitzar-se de França i Espanya

(estats militaritzats que sempre havien frustrat les seves aspiracions col·lectives).

Ara ja sabeu el secret:
Si voleu la independència, heu de dir que NO la voleu!

Entesos?

(*) A la teoria de l'eneagrama, que jo vaig estudiar amb Claudio Naranjo, l'ego frustrador -també anomenat "sis força o sis sexual"-, és un caràcter que es dedica a frustrar les intencions i desitjos dels altres... I aquest caràcter, té molt en comú amb allò que la psiquiatria descriu com "psicopatia o caràcter psicopàtic".

"Homo homini lupus"

La psicopatia és un desequilibri humà que és produeix quan manca allò que en diem "emocions" o món emocional. El psicòpata només coneix, pateix i provoca una emoció: La por (1).

La persona amb trets psicopàtics és algú que experimenta "ràbia"; un estat aversiu que sap refredar o contenir. Això el converteix en un caràcter mental (o racional-fred), intolerant i ple de prejudicis. En general, la intel·ligència del psicòpata és de caràcter bèl·lic. Té una ment estratègica i la seva conducta està marcada pel control; Controlar per "abatre la presa" i la clau del seu èxit resideix en l'espionatge. Abans d'atacar per abatre algú, el psicòpata s'ha informat detalladament...

Psicòpata ho pot ser qualsevol (2); El teu pare, la teva mare, el teu germà o germana, el teu veí, l'alcaldessa del poble, el president del banc o el guarda civil. Si és un caçador o un pescador la presa serà un animal; si és un comerciant, la presa serà el client. Si és un polític, la presa és el votant que l'ha de votar i donar-li la victòria i el poder. Si és una dona que vol lligar, la presa serà un home solvent. Si és un pare de família, la presa pot ser el fill, la dona o un veí (però, sigui qui sigui, la presa sempre serà algú més dèbil).

El psicòpata assetja i atemoreix sempre a víctimes més dèbils, ja que aspira a "sotmetre", "fer caure", "abatre" (i això només és possible quan l'altre és més dèbil).

Òbviament, quan un psicòpata "abat algú", en treu un benefici material i/o de poder i/o sexual (en cas contrari no s'arriscaria, ja que sap, perfectament, que està "trepitjant i destruint" a algú que té uns drets legals i humans, que ell està transgredint "intel·ligentment", per tal d'obtenir un guany).

Descobrim, doncs, en el psicòpata, al clàssic "trampós", que guanya als altres de manera calculada, freda i metòdica i, sobretot, fent "trampes", manipulant, mentint, transgredint i "ficant por".

L'acció trepadora i competitiva del psicòpata és prou rellevant. De fet, el psicòpata és malaltissament competitiu i vanitós. Gairebé es podria dir que la competitivitat és la seva debilitat. Reacciona, invariablement, competint i se'l manipula fent-lo competir. També se'l manipula amb l'adulació, ja que és molt vanitós i, habitualment, creu que és molt intel·ligent. De fet, sempre està intentant demostrar, a la gent que l'envolta, que ell és el millor. Aquesta manera de ser el converteix en el típic "trepa".

L'individu amb trets psicopàtics enfoca la seva vida de la següent manera: Abastar objectius materials i/o sexuals concrets i, portar a terme accions sistemàtiques per guanyar als rivals i arribar a ser "el líder", donat que ser-ne, li serveix per abastar "objectius". I, sovint, ho aconsegueix, ja que -tot i ser un mediocre sense humanitat-, té una intel·ligència estratègica i bèl·lica notable. És l'assassí perfecte que mai és enxampat.

Molts cops, el guany és sexual. Efectivament, el fet d'anar de líder triomfador per la vida, li dona victòries en el camp de la conquesta sexual.

L'ambició d'un psicòpata no és ni interior, ni espiritual, ni artística. La seva és una ambició social, econòmica, material, bèl·lica... Cerca el poder. Per què?

Doncs perquè té "por" i és una persona insegura, i la seva manera de superar la por és posar-se pel damunt dels altres.

Pateix una mena de complex d'inferioritat que compensa fent seu el control del territori, persones i recursos (3). Té pensaments d'aquest tipus: "Millor tenir a tothom controlat" o "si ho controlo tot, viuré més tranquil" o "les persones són objectes que s'han de domesticar amb el mètode de premi o càstig... Si obeeixen, se'ls gratifica i si desobeeixen, se'ls castiga".

El psicòpata li té fòbia a la derrota i al descontrol i la seva visió subjectiva dels humans que l'envolten és escindida o maniquea i es pot, esquemàticament, descriure així:

-Gent que ha sotmès –gent del seu bàndol-, i que l'obeeix gràcies al control, el suborn, l'agressió i la por que se'n deriva (una mena de dictadura familiar, nacional, etc.). Els bons (de la pel·lícula il·lusòria del psicòpata).

-Enemics o rivals (a batre). Són tots aquells éssers innocents que podrien llevar-li el poder. Els dolents (de la pel·lícula il·lusòria del psicòpata).

El psicòpata -en el món social que l'envolta-, es posiciona com el líder de tots aquells que ha aconseguit sotmetre i com assetjador implacable dels rivals. Això ens dibuixa a la típica persona autoritària o el "petit dictador" que lidera a un grup familiar, social, empresarial, polític, nacional, etc.

Es mou en grup. El psicòpata no és pas un solitari, ja que tot i ser molt agressiu, té por... I qui té por, habitualment, no abandona "el ramat". La seva aspiració és ser el líder d'un ramat humà. Així doncs, la seva conducta "trepadora" –reactiva i competitiva-, és dóna dins dels entorns socials. Normalment, aquest tipus de persones amb trets psicopàtics o es fan amb el lideratge o segueixen a algú que consideren una "autoritat".

Els psicòpates, poden ser molt socials, simpàtics i atractius i utilitzen els seus encants per manipular. Ara bé, alhora, són extremadament competitius i egoistes (fins al punt de provocar morts, si fa falta).

Són bons oradors i molt mentiders. Venen fum.

Justifiquen, racionalment, la seva "conducta depredadora" (per exemple: "que mori Jesucrist és bo per tots") (4).

Per ells, l'important és l'objectiu (material i/o de poder) i si algú és un obstacle, ordenen el seu "sacrifici" de manera intel·ligent i oculta (gràcies a la col·laboració dels sotmesos i els mercenaris que formen part del seu bàndol).

El líder psicòpata no s'exposa massa; dirigeix des de la torre de control. Els col·laboradors són els que fan "la feina bruta". S'erigeix com la intel·ligència organitzadora de l'acció estratègica, la guerra, l'empresa, l'acció política, la cacera... però les accions arriscades les porta a terme algú altre del seu entorn per què, l'individu amb trets psicopàtics, és un covard (5).

Paraules clau que descriuen el caràcter d'un psicòpata:

Por –Ràbia –Tallar colls –Competitivitat –Intolerància –Ascensió social i econòmica –Pobresa interior per manca d'emoció –Estratègia bèl·lica – Els amics i els enemics –La por com a instrument per sotmetre –Persecució del més dèbil –El control –agressivitat- Autoritarisme –Ordre –Diners –Sexe –Justificacions i mentides –Objectiu material i megalomania: ser el més ric, el més poderós, el millor, etc. –Paralització o neutralització de l'enemic, rival o competidor –Intel·ligència freda –Gust pels esports de competició en el que algú "cau" –Cacera o pesca –Prohibicions –Censura –Pervers que projecta bona imatge –"No" és la paraula més utilitzada (ja que amb un "no" és derrota als altres) –Vanitat –Consecució d’objectius- Maquiavelli (6) –Les persones són objectes que s'han de domesticar –Traïció –Deslleialtat –Infidelitat - Covardia.

Esquema general de l'estratègia del psicòpata (globalment encarada a la consecució d'objectius):

1) Control, espionatge, monitoratge -> Per tal de no errar el tret (o la cacera humana)

2) Agredir sobre segur -> Segur que la víctima no l'enganxarà i no el podrà denunciar (o aturar).

I a més,

3) Agredir per sistema. El psicòpata entén la vida com un concurs o partida en la qual és millor "agredir" abans que ho faci el rival. Considera que la agressivitat "és bona" ja que garanteix la consecució de l'objectiu.

Com actuar quan hem detectat a un psicòpata?

Això depèn de si ets víctima del seu assetjament o de si tan sols ets algú proper.

Si ets capaç de detectar a un psicòpata (7), el més intel·ligent -a no ser que siguis un psicòleg professional o un xaman que ha de tractar amb el malalt o siguis molt més poderós-, és que evitis qualsevol contacte amb ell, ja que si t'apropes, el psicòpata et "contaminarà" amb la seva malaltia mental i et convertirà en un "esclau obedient" o en víctima del seu assetjament implacable (o ambdues coses). Per tant, si saps reconèixer a un psicòpata - la qual cosa és prou difícil (a no ser que siguis un expert)-, i vols viure tranquil i lliure, el consell és defugir-lo. Ara bé, si ets el fill, la dona o el marit d'un psicòpata, o tens la "mala sort" que el teu veí o veïna, ho sigui, hauràs de remar a contracorrent i prendre mesures i precaucions que depenen de si ets designat com a "enemic" seu o com "amic" (ja que el psicòpata, de ben segur, et classificarà com "bo" o "dolent").

Si ets designat com "enemic", el consell és conrear el desaferrament i canviar de residència, canviar de família, de treball o de nació... Hi ha molts "perseguits-innocents" en el món, de caràcter familiar, polític, sexual o racial que no tenen més remei que "fugir" (realment aquesta és la seva millor opció o s'exposen a morir a causa de la ràbia del psicòpata poderós que els persegueix) (8).

En qualsevol cas, quan ets víctima de l'agressió d'un psicòpata, el millor és "no reaccionar". Si saps mantenir l'equanimitat, i no dónes resposta a l'agressió, no cauràs en el seu parany, ja que el que ell "cerca" és la teva resposta per tal d'arrossegar-te a una "guerra"- que ell mateix ha provocat-, per tal d'obtenir el teu cap.

Desenvolupar l'equanimitat, l'atenció i el desaferrament és el consell més assenyat. De fet, aquest és un consell universal, ja que de psicòpates n'hi ha a tot arreu i a totes les famílies.

Danys mentals i somatitzacions:

- Danys causats en la víctima que roman sota la influència d'un o d'una psicòpata: Suïcidi conscient o inconscient. Adicions. Baixa autoestima. Timidesa. Fòbies. Introversió. Paranoia. Depressió. Marginació familiar, social, laboral, territorial, econòmica, etc. Somatitzacions diverses com per exemple, generar un càncer, contraure la sida, l'hepatitis crònica, malformacions en l'estructura dels ossos, etc.

- Danys físics i/o mentals causats en aquells que estan a prop del psicòpata, tot i no ser víctimes o rivals (per exemple, els fills d'un psicòpata als quals ensenya a assetjar): Són convertits en persones inconscients, sense cor i sense escrúpols que obeiran només als més poderosos i trepitjaran sistemàticament als dèbils. Conrearan la voracitat i la depredació animal i humana. Seran persones escindides que projectaran una bona imatge social tot i ser uns assassins inconscients. Per tant, seran infeliços i causaran molt de mal al seu entorn. Abusaran de poder i, si tenen un germà que és designat com víctima pel pare o la mare, se'l carregaran.

Conclusió:

Efectivament, ser la víctima d'un psicòpata és realment perillós a no ser que siguis absolutament equànime. Si ets el seu enemic, sortiràs perdent. El millor que pots fer és desenvolupar la virtut, i començar a veure al psicòpata com un mestre que farà que - a la llarga-, siguis un autèntic sant: Equànime, desaferrat i atent... Ara bé, si et despistes, seràs abatut miserablement. Has d'ésser impecable.

Si vols "viure amb el cor" el millor és no tenir llar, per tal de no haver de viure mal acompanyat o ser atrapat... Ara bé, has de ser valent, desaferrat i assumir la duresa de la vida del rodamón que, tard o d'hora, és compensada per la saviesa i pel fet de "conservar el cor".

Nilanan Das

(1) Manipula a la gent amb la por (p.ex.: “Si et dediques a la música seràs un desgraciat”).

(2) Europa és una cultura racional amb un marcat caràcter psicopàtic i el seu funcionament general estimula els trets d’aquest tipus, en els individus.

(3) Un cas molt conegut és el del dictador Francisco Franco, que va perdre, accidentalment, un testicle d'un tret. Aquesta mancança la va compensar ascendint, violentament, al cim del poder militar i terrenal d'Espanya.

(4) El sacrifici d’una persona, sigui Jesucrist o qualsevol altra, té una funció evident: “Ficar por als que en son testimoni”. Resultat? La obediència o submissió a la autoritat que ha realitzat el sacrifici.

Molts caps, reis, dictadors i algunes democràcies- on existeix la pena de mort-, han utilitzat i utilitzen aquest antic mètode que persegueix “neutralitzar el perill de pèrdua de poder”. El ”càstig”, en general, és la manera -també anomenada “patriarcal”- de controlar als integrants de la societat. Aquest comportament “manipulador” és típic del mal tractador psicòpata i també del mal tractador de tipus sàdic.

El cas de Jesucrist és molt interessant: l’autoritat local, converteix a un innocent en delinqüent i finalment, el sacrifica per tal d’aturar als insurrectes. Com se’ls atura? Doncs amb la por, òbviament, ja que s’està enviant una amenaça molt clara: “Si fas com aquest, et matem”.

(5) Es pot descriure al psicòpata com un covard amb una brillant intel·ligència bèl·lica o estratègica que "trepitja" a tots els que li fan nosa, però ho fa a base de petites agressions psicològiques sistemàtiques que, la majoria de cops no són denunciables, però que acaben provocant reaccions en la víctima, cosa que el psicòpata aprofita -tal com fan els judokes-, per tal de domesticar-la, enfonsar-la o fer-la caure. És, doncs, un hàbil provocador que acaba convertint al rival en "servidor" o en suïcida, en fugitiu, en marginat o en delinqüent, (que ell mateix s'encarrega de denunciar, després d'haver-lo provocat). És un assetjador "intel·ligent", que sap com actuar per tal que no l'enganxin... Si mes no, és algú que no experimenta amor, ni alegria, ni pau; Un malalt infeliç. La seva única petita satisfacció és derrotar o abatre la presa (a més de tenir

sexe, tot i que el practica "derrotant" les seves parelles sexuals). És, doncs, algú amb un caràcter competitiu, fraudulent i macabre que, per despistar als altres, s'esforça a projectar una "bona imatge" social.

(6) El Princep de Machiavelli (1513) és una obra escrita des del punt de vista escindit d'un psicòpata. Transmet -de manera exemplar-, la manca d'escrúpols típica d'un psicòpata abocat i preocupat pel control i el domini eficaç dels territoris i les persones (del poder)... Els éssers humans, en l'obra, són rebaixats a "objectes" o propietats del monarca o terratinent. Aquesta visió és característica dels psicòpates -sense emoció o cor-, i explica per què, són capaços d'eliminar éssers humans que els "fan nosa". Repeteixo: El psicòpata no veu "éssers humans", veu objectes que poden ser-li d'utilitat o com obstacles que ha d'eliminar.

(7) Detectar a un psicòpata no és fàcil, ja que són persones totalment integrades en la societat i, intueixo que n'hi ha més del que diuen les estadístiques. Normalment es caracteritzen pel seu autoritarisme. Són inflexibles amb els dèbils i servicials amb els poderosos. Tenen molts moments de "mal humor". Alguns tenen el cap en forma de bombeta. Són agressius, traïdors, deslleials, infidels i mentiders. Cerquen el guany material per obtenir seguretat i poder. Quan obtenen el poder en fan abús.

(8) Aquí, a Espanya, tenim el cas històric dels republicans que van haver de fugir quan Franco va guanyar la guerra civil... Es podria repetir una situació similar?

La història és repeteix, diuen. I perquè és així? Doncs per què l'ego actua sempre d'una manera, automàtica o reactiva, previsible i inconscient... Si algú amb un caràcter d'aquest tipus (sis força o sis sexual) es fa amb el poder a Madrid, els que no s'avinguin als dictats d'aquesta persona rígida i intolerant, seran perseguits. No hi ha cap dubte... però passarà?

Depèn de molts factors. Només vull recordar que, actualment- agost de 2016-, els caps independentistes catalans, estan sent espiats o investigats pel ministeri de l'interior. Amb quin objectiu? Fer-los caure, òbviament. Els psicòpates sempre "espien" abans de disparar. Consell: Desaparèixer.

Un altre cas actual d'espionatge previ a la cacera és el cas de les escoltes massives, per part de la CIA i la NFA, a gairebé tots els líders de la unió europea.

Per què el govern americà monitoritza els telèfons dels líders europeus? La resposta és de calaix: EEUU -tot dient el contrari-, ha fet, fa i farà el que pugui per "desestabilitzar la unió política europea". L'11-S i la guerra d'Iraq foren el principi d'aquesta estratègia desestabilitzadora que persegueix la divisió i l'enfrontament: "Divide et vinces", (Julius Caesar). Si Estats Units, aconsegueix dividir els europeus, seguirà sent "l'amo i senyor" (en cas contrari, perdran Europa).

(**) Moments abans de la mort, els humans fem una “recapitulació” mental de tot el que hem viscut. Es llavors quan ens adonem realment del que ha estat la nostra vida i si “l’hem cagat o encertat”. Jo diria que és l’ examen previ al “cel o a l’infern” posterior.

SI EL CAÇADOR NO VEU EL CONILL, NO EL POT ABATRE

Perot lo lladre

Conte 2:

Els conills compassius d’Olot

Fa tres segles i mig a Olot hi havia un pagés amb esperit científic anomenat Perot lo lladre que va decidir fer un experiment amb els seus conills blancs. En va entrenar vuit perquè obtinguessin pinso pitjant un dels quatre ressorts que havia instal·lat a la gàbia. Dues de les palanques no donaven res quan eren pressionades, una donava pinso abundant i l'altre en donava poc i a més era una palanca rovellada que costava molt accionar-la. Els conills després d'alguns intents van ignorar les dues palanques que no donaven res i la rovellada que donava poc i es concentraren en la palanca que donava pinso abundant.

En Perot va decidir complicar l'experiment i va connectar un cable elèctric a la palanca que donava pinso abundant, de forma que quan un dels vuit conills blancs l'accionava, un novè conill gris (tancat a la gàbia del costat) rebia un xoc elèctric que el feia xisclar... En adonar-se del dolor que causaven al seu company engabiat a prop d'ells, els conills blancs deixaren d'accionar la palanca que donava pinso abundant i passaren a pitjar, exclusivament, la palanca rovellada.

En Perot extasiat pels resultats del seu experiment va escriure un article, que fou publicat en el setmanari local "La setmana d'Olot", en el que exposava el resultat del seu experiment i en el que va afirmar que els conills blancs tenien un gran cor i experimentaven compassió... Tanta era la compassió d'aquells animalets que fins i tot ell va ampliar la seva consciència en adonar-se com havia ideat aquell enginyós experiment amb

animals per tal de veure el seu nom imprès en el setmanari d'Olot.

Conte 3:

El gos d'anyòs

Una tarda d'estiu Sant Pompeu Fibra va lligar un gos petaner a un roure que hi havia a la porta de la masia on vivia.

El mateix dia va acostar-se a la casa un capellà catòlic de la contrada per tal de discutir amb Pompeu un assumpte teològic. En veure el gos davant de la casa el capellà va dir a Sant Pompeu: "Benvolgut Pompeu, com és que has lligat aquest gos que fa tan mala olor tan a prop de casa teva? No sabies que els gossos, quan no troben res millor, mengen excrements humans? Ets un brut i un ignorant que ni tan sols ha llegit la Bíblia."

Sense perdre la compostura en Pompeu respongué de la següent manera al malhumorat i autoritari capellà catòlic: "Benvolgut capellà, ets més brut que jo. Jo he lligat aquest gos a l'entrada de casa, però tu has lligat el gos a la teva ment!"

El capellà, emprenyat, va fer mitja volta i va desaparèixer d'allí sense dir res.

Moral de la present anècdota: Els prejudicis i les creences són un greu obstacle que barra el camí espiritual. És prioritari netejar la ment de totes les impureses i relativitzar l'aparença exterior de les coses. Portar una sotana no és garantia de puresa mental (tal com s'ha pogut comprovar gràcies als nombrosos casos de pedofília que s'han detectat darrerament).

Conte 4:

Anicca, Anicca!

Una vegada hi havia un home molt ric que vivia insatisfet i ple de preocupacions. Aquesta circumstància el va portar a apuntar-se a les classes d'un humil iogui gironí que el va entrenar en l'art de la meditació.

Amb el temps, aquell veí d'Olot es va convertir en un expert en concentrar la seva ment i captar les més subtils sensacions del seu propi cos, desfent -gràcies a aquest antic mètode-, tots els nusos psico-físics que havia anat generant durant la vida.

Per causes polítiques, aquell nou instructor de meditació que havia practicat perseverantment durant nou anys, va haver d'anar a viure a Perpinyà. En canviar de residència i de vida, l'home ric va veure com els seus ingressos minvaven i ja no podia fer front a la despesa que ocasionava el seu gran patrimoni. Es va veure obligat a ensenyar aquesta tècnica meravellosa que tant l'havia ajudat. En realitat, encara no estava il·luminat - tal com afirmava ell mateix-, amb tot, pensava que, gràcies a una pràctica meditativa constant, acabaria per ensumar aquell fugisser i inaccessible estat de consciència.

Així que es va posar en marxa i va projectar un estricte i intel·ligent sistema d'ensenyament, recolzat per una jeràrquica i ferma organització de voluntaris-aprenents.

Amb la seva habilitat i audàcia empresarial l'olotí va crear una escola espiritual moderna que ensenyava -de manera eficient i gairebé amb exclusivitat-, una sola i senzilla tècnica de meditació amb la qual (segons deien), el Buda

Sakyamuni havia abastat la il·luminació o estat de NO-S©FTWARE.

Amb tenacitat, constància i "mà de ferro", el projecte es va escampar per tota la Catalunya Nord i després per tot el món. L'escola va créixer i créixer, malgrat que no cobrava res als aprenents i practicants de meditació. Amb el temps es va fer més i més rica, tant en personal voluntari com en béns materials (gràcies als freqüents donatius que arribaven en abundància). "Tot sigui per la causa de l'esperit!", exclamaven els voluntaris que col·laboraven a canvi d'ensenyament, aliment i refugi.

Van passar els anys i l'il·lustre olotí (ja reconegut mundialment com a "gran mestre de meditació") va començar a sentir-se atrapat pel "gegant espiritual (*)" que havia creat. Sense voler, s'havia convertit en esclau de la seva pròpia obra i sabia que, només si renunciava a ella, als seus benvolguts companys de viatge i al prestigi i al poder aconseguit, s' il·luminaria de manera permanent i definitiva. Efectivament, el gran mestre de meditació s'enfrontava a la darrera i més difícil prova interior (**).

En Pompeu Fibra - així s'anomenava l'home ric-, havia estudiat la vida dels sants i els grans homes espirituals i sabia perfectament que gairebé tots ells estaven en completa solitud quan s'havien alliberat de tots els lligams de l'ego i abastat la suprema joia. Sabia que la convivència entre els éssers humans és una font de calor, dolor, riquesa i saviesa increïbles, però que calia renunciar a allò en vida, donat que, vulguis que no, la mort li ho llevaria tot i si volia assolir la “perfecció” havia de fer el sacrifici. Buda mateix va "despertat" estant sol en el bosc assegut sota una figuera que l'havia alimentat generosament mentre meditava. I pel que fa a Jesús tothom sap que va

superar amb èxit les temptacions, perdut en el desert. Així que, com abastaria ell la il·luminació si era incapaç d'abandonar els temples que es construïen en el seu nom, amb els diners de la bona gent que havia donat els seus estalvis?

Cert dia, en Pompeu va decidir llançar-se al buit i posar en pràctica allò que havia estat ensenyant. Havia arribat l'hora del canvi i el desaferrament: "Anicca, Anicca (***)!" A primera hora del matí va reunir als seus deixebles més propers i a la seva dona i els va dir: "Benvolguts amics de l'ànima... Estimada dona meva: Haig de partir". No va dir res més. Es va aixecar i va desaparèixer en el seu antic Hispano-Suïssa per dirigir-se directament al desert dels Monegres.

Una vegada allí va abandonar el vehicle i es va recloure en una cova oculta que hi havia en el sec paisatge aragonès. Va romandre en aquell sec indret prop de 18 anys, ininterrompudament, fins que cert dia es va afartar de tanta penúria i va decidir tornar a la civilització i renunciar, definitivament, a la il·luminació.

Paradoxalment, fou en el moment de "donar-se per vençut"(****), quan va aconseguir l'estat de realització perfecta o estat de NO-S©FTWARE! Va ser llavors quan va veure que el seu sistema espiritual estava impregnat de regles, normes i sobretot, d'una disciplina artificiosament estricta. Va comprendre que havia estat utilitzant el concepte del "buit" per imprimir un aire de legitimitat budista i serietat oficiosa a tot el seu ensenyament i com havia estat de fraudulenta tota la seva existència i mètodes. Va comprendre llavors que malgrat això, tot havia estat perfecte i que era meravellós que hagués estat així. Ara sí era feliç. Ja no li feia falta res, ni tan sols li calia ensenyar a meditar. Va ballar de goig... (com tots els místics il·luminats).

(*) Alguns erudits catalans qualificaren a l'home ric, no sense certa ironia, de "Bill Gates de l'espiritualitat".

(**) Exactament la mateixa prova que Krishnamurti va superar satisfactòriament, quan en un heroic acte de renúncia, va dissoldre l'organització espiritual que l'havia elevat a la categoria de guia il·luminat!

(***) "Tot caduca, tot canvia" en Pali.

(****) Com en el Hatha-ioga, és en la relaxació que segueix a un esforç, quan s'obté el benefici.

Conte 5:

El Happynevaluator

(La màquina que mesurava la felicitat)

Uns estudiants de la Universitat de Palma de Mallorca havien desenvolupat un ambiciós projecte que pretenia avaluar (de manera fidedigna) el nivell o grau de felicitat interior de les persones. Havien ideat un sistema de electro-mesuradors de la freqüència de l'aura que, situats dins del camp d'emissió de la mateixa, a escassos centímetres dels límits del cos, facilitaven una infinitat de dades que un ordinador especialment programat processava i interpretava, donant com a resultat, valors de salut tant en l'àmbit físic com energètic i mental. Dit d'una altra manera: La màquina prenia instantànies aurals i, si es repetia el procés d'obtenció de dades durant un cert temps, s'obtenia el grau mitjà de felicitat de la persona, alhora que les fluctuacions ocasionals o cícliques del seu nivell de joia.

Comprovada l'efectivitat i validesa dels mesuraments, gràcies a una posterior entrevista -destinada a contrastar les dades obtingudes amb les manifestacions subjectives de la persona avaluada-, els estudiants de la Universitat de Palma van decidir utilitzar el seu mètode de mesurament, que havien batejat amb el nom de Happynevaluator per realitzar un estudi de camp molt ambiciós que pretenia determinar quins entorns socials, geogràfics, climàtics, religiosos i polítics aportaven més felicitat a l'home. Per tal que la investigació fos prou real havien de realitzar un gran nombre de mesuraments per tot el planeta i en diverses latituds, medis i climes, que recollissin el grau de felicitat dels habitants, tant de les zones rurals com suburbanes i urbanes. Les mostres havien de ser recollides en països i zones

amb diferents règims polítics on es practiquessin diferents religions i en àrees amb diferents graus de desenvolupament econòmic.

L'estudi va durar, aproximadament, tres anys, durant els quals els estudiants de la Universitat de Palma van dur a terme un disciplinat i metòdic procés d'obtenció de dades. Finalment, després d'un acurat anàlisi de les mateixes, es va arribar a la següent conclusió general que va ser presentada -junt amb un complet dossier imprès i nombrosos arxius informàtics-, al rector de la facultat de sociologia de la Universitat:

-El nivell més alt de felicitat humana es detecta, invariablement i independentment dels factors bioclimàtics i socioculturals, en les tribus "salvatges" que encara no han estat influïdes pel coneixement científic ni sotmeses a règims estatals o nacionals, ni a cap de les grans religions existents.

D'aquí es deduïa, clarament, que, a més "progrés tecnològic" i complexitat organitzativa, menor era la felicitat interior de les persones. Els "estats nació" (independentment del seu règim polític) eren habitats per éssers més infeliços que els que poblaven les recòndites selves de Borneo, els paratges glaçats de l'Àrtic o les dunes desèrtiques del Sàhara.

A més, l'estudi dels universitaris, recolzat en els mesuraments del Happynevaluator semblaven confirmar la famosa dita "els diners no fan la felicitat", ja que els éssers més feliços del globus eren aquells que menys tenien i que, alhora, tenien la sort de conservar un alt grau de llibertat que es devia al fet d'escapar al control estatal i al fet de no estar lligats a béns materials immòbils.

Aquests tres factors coincidien en tots ells: 1) Lloc de residència inestable, 2) Viure al dia en el sentit econòmic (grau de

seguretat econòmic gairebé nul), 3) Viure fora del control d'alguna autoritat a la qual rendir comptes, pagar impostos, obeir, etc.

L'única llei que semblaven seguir "els éssers més feliços del món" era la dels canvis climàtics, estacionals, moviments migratoris, accidents naturals, etc., o la de les mateixes necessitats alimentàries, afectives i reproductores. L'estudi va concloure que els éssers més feliços del globus eren animistes.

El resultat de l'estudi va decebre al rector de la Universitat, que hagués desitjat que el Happynevaluator, demostrés científicament que els homes de les riques societats tecnològiques i socialment avançades eren els més feliços... No obstant això, l'evidència científica assenyalava el contrari; La simplicitat, la mobilitat i l'escassetat de béns i recursos, semblaven ser un inesperat garant de la felicitat interior! L'evidència va xocar frontalment amb les tancades concepcions del rector i l'estudi va ser arxivat i amb el temps, bandejat dels programes de subvencions i beques de la Universitat de Palma. Finalment, el Happynevaluator va ser reciclat per la facultat de psicologia de la Universitat i fou reprogramat per detectar les freqüents malalties mentals modernes que -Oh no!-, també eren inexistents en les societats tribals... Gràcies a Déu, els psicòlegs de la Universitat només estaven interessats a guarir símptomes i a fer créixer els ingressos generats en les seves consultes, així que ningú es va ocupar d'investigar per què en les societats avançades es produïa un creixent nombre de patologies mentals. Al Happynevaluator se li va canviar el nom i va passar a anomenar-se “Mentaldisorderevaluator".

Epíleg: Les societats "avançades" van acabar envaint i civilitzant totes les selves, deserts i casquets polars. Així, van desaparèixer els punts de referència amb els quals comparar i establir nivells de felicitat humana. Les societats tecnològiques seguirien, cegament, el seu camí cap a la infelicitat, que, finalment, seria arrasada de la faç del planeta durant la 6a guerra mundial... Tan sols una tribu immune a la radioactivitat -els catalòlics-, va sobreviure al desastre planetari. Els seus integrants van viatjar feliços per la terra morta, alimentant-se de cadàvers al principi i de vegetals amb sorprenents mutacions més tard. No professaven cap religió i no obeïen a cap autoritat estatal i van desenvolupar una curiosa habilitat: Comunicar-se amb l'ànima dels morts.

Conte 6:

La fàbrica de bruixes

Diuen que un grup de noies d'Alacant va voler muntar un centre de teràpies alternatives. Totes elles havien estat violades per llurs pares quan eren adolescents i s'havien quedat ressentides envers el gènere masculí (i amb raó!). Pensaven que dedicar-se a "ajudar a la gent" els ajudaria a alliberar-se del seu mal i a més els asseguraria uns ingressos i un grup de gent que substituiria la seva família (de la qual havien estat rebutjades tant pels pares violadors com per les mares, que veien en elles unes joves competidores que posaven en perill l'estabilitat conjugal). Òbviament, aquelles noies havien estat víctimes de la voracitat sexual paterna i la competitivitat gelosa de la mare. De fet, no tenien cap culpa de la malaltia dels adults però, com la majoria dels humans, havien estat abocades a patir-la.

Crec que eren quatre les que van llogar una sala a prop de l'ajuntament d'Alacant, que prèviament havia estat una perruqueria i la van deixar condicionada per tal de fer-hi cursets, tallers, massatges i altres activitats de caràcter lúdic o terapèutic. Com que totes elles, de molt joves, havien après a tenir sexe quan el pare s'entrompava, van decidir donar-li una pinzellada sexual al centre. Sabien instintivament que a homes i dones, el que més els atrau (després del menjar) és el sexe, així que van decidir que el centre s'anomenaria "Espai Tao-tàntric d'Alacant". Confiaven que la barreja de sexe i espiritualitat atrauria la clientela.

Un estiu, una d'elles va participar en un retir guiat per un monjo catalòlic (anomenat Pompeu Fibra) i una nit de lluna plena, va tenir l'oportunitat de fer l'amor amb el mateix monjo,

que era expert en tècniques taoistes. Va quedar-ne enamorada, ja que mai l'havien penetrat amb aquella força i amor. A partir d'aquella màgica experiència, l'alacantina va adonar-se que havia malgastat la vida fent sexe amb joves de la ciutat que la tractaven amb violència, invariablement. El plaer i la por es barrejaven i la posaven malalta... Però aquell retir va canviar la seva ment. Hi havia homes que sabien fer l'amor amb amor! Quina sorpresa més gran!

Quan va tornar a Alacant capital va explicar l'experiència a les seves companyes del local i totes van quedar esglaiades quan els va dir que un monjo catalòlic l'havia penetrat com mai ningú ho havia fet. Per refer-se del xoc -la més activista de totes elles-, va suggerir la següent idea: "Per què no convidem al monjo i que faci un curset en el centre?"

La idea va ser acceptada per unanimitat i el monjo catalòlic va ser convidat... D'aquesta innocent manera, el catalolicisme es va introduir gradualment a Alacant i més endavant a tot el país valencià.

Nou anys més tard, Sant Pompeu Fibra va ser convidat per diverses associacions catalòliques locals i va impartir la iniciació del foc a la capital valenciana envoltat de milers de dones que havien estat violades per cristians alcohòlics. Un autèntic miracle!

Conte 7:

Shiva destrueix el Vaticà

I.

Una vegada hi havia un basc que havia d'haver mort jove -per tal de complaure al seu autoritari pare-, però quelcom va sortir malament i aquell abertzale no va morir. Un gos, un mestre espiritual i un monestir budista van ser els factors que havien canviat el seu destí... Val a dir que ell estava enfadat. Molt enfadat i voldria estar mort. Sentia que li havien allargat la vida en contra de la seva voluntat. A més, viure li semblava una tortura, ja que el pare l'havia convertit en un nen castigat (i els nens castigats no tenen una vida fàcil donat que són assetjats per tothom).

Sí. S'havia plantejat el suïcidi, però li havien fet veure que el seu suïcidi "era una venjança" i, també, que la venjança era una pèssima solució que empitjoraria el seu karma, així que es trobava en un carreró sense sortida que el va portar a prendre una decisió impossible: "canviar el món".

I com que era basc i s'havia criat entre bistecs de quart de quilo i atemptats abertzales, sabia, intuïtivament, que per canviar

aquell món que el maltractava, havia de "destruir-lo"... En fi, cosa de bascos!

II.

En certa ocasió, un antic amic d'aquell donostiarra malalt, va recomanar-li que anés a la consulta d'un famós sanador que residia habitualment a Florència –un tal Fuckrowski-, i li va assegurar que aquell prestigiós xaman, de ben segur, l'ajudaria a "destruir el món" (si més no, "destruiria el seu malaltís món mental", va pensar en silenci l'amic).

La idea va seduir a en Patxi Aramburu Larramendi –així es deia aquell abertzale suïcida- i, animat, va començar a informar-se dels mitjans de transport i els preus dels hotels italians. També va visitar la web d'aquell famós xaman, per tal de posar-se en contacte amb ell i concertar una sessió de teràpia.

Sorprenentment, el viatge, va anar prenent un caràcter iniciàtic, ja que el basc va decidir anar fins a Florència en bici -tal com havia fet un ciclista basc de Donosti, que ell sempre havia admirat; l'Oscar Urrutia-. No seria, doncs, un viatge curt com el que fan els homes de negocis. Aquell viatge a Florència havia de canviar-li totalment la vida.

III.

El 18 d’agost de 2016, va fer una fabulosa nit de lluna plena i, en Patxi, com li passava tot sovint, havia tornat a fracassar en un dels seus desafortunats intents de fer l’amor mitjançant una web de contactes. Aquest fet el va esperonar i, l’endemà al matí, just quan la claror començava a tintar l’obscuritat, va posar a punt el lleuger equipatge que l’acompanyaria durant el llarg viatge fins a Florència. Va regular la pressió de l’aire de la seva bici de carreres i, amb un mapa a mà, va enfilar cap a la frontera francesa.

A Irun va arribar-hi cap a les 9 del matí i, a l'hora d'esmorzar, ja era a Hendaia, la frontera amb l'Europa dels rics. Un guarda civil amb cara de son el va aturar, just abans de creuar la primera barrera, i li va preguntar:

-Espanyol?

-Basc -va puntualitzar en Patxi.

-Catòlic?

-Hinduista.

-Així vostè mai va a l'església? –va preguntar el guarda civil.

-Per a què?

-Per a què el seu pare i la seva mare li deixin l'herència, per exemple- va dir l'agent.

-El meu pare em va fer fora del club parroquial i la meva mare, des de llavors, no em dirigeix la paraula- va explicar en Patxi amb el cap baix.

-Alguna malifeta faria vostè, m'imagino! - va etzibar el funcionari de verd.

-En vides passades jo devia ser Benito Mussolini o Francisco Franco i -donat el meu mal karma-, en aquesta vida m'ha tocat ser el fill d'un dictador... Però li asseguro que, en la present, jo sempre he estat totalment innocent. Miri, penso que el meu únic pecat fou que *em posaven malalt els assajos corals del diumenge a la tarda* i vaig deixar d'anar-hi. El meu pare li hauria agradat que jo fos el director de la coral donostiarra i es va enfadar... Bé, de fet, sempre que em veia, posava cara d' enfadat.

-Va desobeir al seu pare.

-No era ben bé desobediència. Més aviat, autoestima. És que jo prefereixo l'esport, sap!

El guarda civil es va posar molt seriós i va començar a passejar la mà per la pistolera de cuiro.

-A on es dirigeix vostè?

En Patxi hauria contestat "i a vostè que li importa!" però, per no posar en perill el viatge, es va contenir.

-A Ventimiglia- va dir en Patxi.

-Ventiquè? Sis plau, faci el favor d'ensenyar-me el seu DNI.

En Patxi, força tibat, va cercar la cartera negre que duia en una butxaca de la bossa del darrere. Li va costar trobar-la... El guarda civil va mirar el document, atentament, durant un intens parell de minuts i, finalment, el va retornar.

-Bon viatge, senyor... I vagi amb compte que a França hi ha molts musulmans jihadistes.

En Patxi, va guardar el DNI alleujat, i sense dir res, va seguir el viatge cap a Itàlia, mentre pensava: "...i a Euskadi hi ha massa tricorni espanyol! Aquest dropo s'ha fumat alguna cosa o és que els de la benemèrita d'ara fan cursets de psicologia! Vés a saber! M'ha recordat aquell psiquiatra de la parròquia que va acusar-me de fer massa galls durant l'avemaria. He tingut por que truqués al meu pare i tot!".

IV.

En Patxi tenia previst fer nit a St. Jean de luz o a Biarritz però, a mig camí, va topar amb un petit camió de càrrega que havia punxat una roda. Es va aturar per oferir-li ajut al conductor, que va resultar ser una transportista catalana que anava a carregar poltres a Arles (a la Camarga). La catalana va acceptar l'oferiment i en pocs minuts, el petit camió estava llest per seguir el seu trajecte. La jove va convidar a en Patxi a viatjar amb ella fins a Arles i com que a en Patxi li va caure bé aquella jove tan poc convencional, va acceptar encantat.

-Així que aniràs a Florència en bicicleta? –va preguntar la transportista a l'hora que donava gas.

-Això espero.

-Hi tens la xicota a Florència? La família?

-No. Sóc solter. Hi vaig per recomanació d'un amic... I tu, de quina part de Catalunya ets?

-Jo sóc filla d'Olot.

-No se'n veuen de dones transportistes per aquí- va dir en Patxi.

-El meu pare ho era i quan va haver de jubilar-se -a causa del mal d'esquena-, em va regalar el seu camió.

-I estàs casada?- s'interessà en Patxi.

-Separada i amb una filla que viu amb mi i el meu pare.

-Doncs, encantat de conèixer-te... Perdó, com m'has dit que et deies?

-Monsina... I tu?

-Patxi.

V.

La Monsina i en Patxi, amb la bici ben lligada a la part del darrere del vehicle, van posar rumb cap al mar més bonic i desitjat del globus; la mediterrània. Feien bona parella i, ambdós devien tenir, si fa no fa, la mateixa edat, així que com que la lluna era gairebé plena, ben aviat es van sentir atrets l'un per l'altre. Quan arribaven a la ciutat de Pau, van decidir desviar-se de la ruta i fer una breu visita al santuari de Lourdes, on van acabar fent l'amor rere la verge de la gruta principal, molt a prop d'una de les miraculoses fonts medicinals que en aquest sant indret s'hi troben.

-És curiós que els cristians, generació rere generació, s'hagin empassat la història de què la verge Maria "era verge"-, va comentar en Patxi mentre col·locava el seu pito dins dels calçotets.

-Està escrit en els evangelis- digué la Monsina- apujant-se el tanga.

-Però qui creu una cosa així?

-Milions de persones, Patxi. És com la història dels reis mags que se'ls explica als infants; una mentida convencionalment acceptada.

-Sempre he tingut la sensació que, malgrat la mentida dels reis mags, fins i tot els nens saben que els que porten els regals són els seus pares.

-Sí... alguns fan veure que s'ho creuen.

-Però no m'explico com pot tenir tant d'èxit una religió que explica "sopars de duro". No és tot plegat molt naïf?

-"És un negoci" deia el meu avi. Han convertit el sexe en pecat i, a partir d'aquesta primera mentida, els representants de l'església, són necessaris (puix que són ells qui et casen).

-I cobren!

-Sí, clar, sempre se'ls fa un donatiu... Qui crea una "prohibició", controla a aquells a qui la prohibició afecta, donat que han estat convertits en delinqüents- digué la Monsina.

-Un muntatge molt lucratiu.

-Les autoritats sempre funcionen així (no importa si són cristianes, musulmanes, de dretes o d'esquerres): Primer prohibeixen una cosa que, originalment, es dóna de manera "natural" i, seguidament, persegueixen als delinqüents i als transgressors i, paral·lelament, organitzen un negoci que es diu "institució del matrimoni" (que regulen i oficien ells mateixos). Un muntatge.

-Un muntatge per viure a costa dels altres.

-Sí. La repressió és econòmicament rentable (si ets el repressor!)

-Però, realment creus que els repressors –per molt rics que siguin- són feliços?- va reflexionar en Patxi.

-Bona pregunta! Jo diria que no. Cap repressor és feliç. Un repressor es fa mal a si mateix quan mutila la natura dels altres. A més, els repressors fa molts segles que son inconscients. També la seva natura ha estat mutilada i aquesta és la causa del seu ressentiment. Creuen que el "món convencional o mundà" va de debò... La gent es torna repressora i víctima de la repressió, quan els seus pares inconscients, els ensenyen a ser-ne.

VI.

Un cop a la carretera, en Patxi i la Monsina van seguir parlant del tema religiós que, vulguis que no, els havia condicionat tota la vida, donat que, tan l'un com l'altre havien estat educats en escoles religioses durant els darrers anys del nacional-catolicisme franquista.

-Sempre m'ha sorprès que la jerarquia eclesiàstica espanyola s' aliés al franquisme- va comentar la Monsina- és tan evident que la dictadura i l'esperit d'amor i de pau de Jesucrist són absolutament antagònics...

-Sí, costa de creure. I després de 35 anys de democràcia a Espanya, les jerarquies ho tornarien a fer. Jo crec que el cristianisme es va corrompre quan va ser romanitzat. És una teoria personal que no puc demostrar, però no crec que s'allunyi massa de la veritat.

-T'escolto- digué la Monsina.

-Els cristians van deixar de ser perseguits quan un emperador romà va decidir que el culte cristià seria la religió de l'imperi. Llavors, a poc a poc, van començar a col·laborar amb el poder terrenal més potent del moment... Jo diria que fou llavors quan "l'esperit hippy" de Jesucrist va desaparèixer per sempre més i, aquell culte subterrani de sanadors, va passar a ser quelcom que difícilment Jesús hagués signat.

-És impossible imaginar a Jesucrist col·laborant amb els emperadors romans que ordenaven envair i massacrar territoris sencers o amb el franquisme.

-Franco era un psicòpata, un malalt. Crec que se'l pot arribar a perdonar... però col·laborar-hi!? És contradictori.

Des del temps dels romans, els pares de l'església, col·laboren amb el sistema "per sistema". D'aquesta manera mantenen el poder i els bens que han amassat... S'han convertit en una gegantina ONG que s'encarrega de ficar-nos en el cap -des de petits-, totes les prohibicions, que l'estat o el règim o l'autoritat, utilitza per reprimir i controlar. Es complementen perfectament i, entre els uns i els altres, "ordenen la societat"; uns et fan saber que ets un "pecador" i els altres et castiguen. D'aquesta manera, tothom te por i l'estat patriarcal funciona millor (ja que obté un gran benefici material en forma de taxes i privilegis).

-Realment és paradoxal -digué la Monsina-, però aquell culte que havia de ser "alliberador" s'ha convertit en inconsciència i esclavitud. Jesús -un home que va oposar-se a les jerarquies religioses i militars de la seva època i que va ser linxat per aquest fet-, "al·lucinaria" si veiés el que fan els seus suposats representants.

-Molts catòlics fan com els infants que prefereixen tancar els ulls a la veritat i, deixar que uns reis mags "inexistents" portin els regals.

-Una mena d'estat hipnòtic que tothom accepta per no contradir l'autoritat.

-Clar- digué en Patxi- resulta més convenient obeir. Per això la gent accepta les "mentides oficials" que tots els estats i religions diuen.

-"La vida és un somni", per què acceptem mansament les grans mentides que ens han dit des de petits... Si tots obríssim els ulls, s'esvairia el "mon mundà" i viuríem en el paradís!

-*Jai!*- exclamà en Patxi.

-Ets hindú?- va preguntar la Monsina.

-Jo crec que la saviesa, s'aprèn d'un mestre viu. Jesucrist fa segles que és mort... En canvi, a la Índia, n'és ple de mestres espirituals vius.

-Jo segueixo al Dalai Lama -va dir la Monsina.

-ha ha ha -rigué en Patxi-, aquest si que és un mestre viu... (i viu a la Índia!).

-Sí. La Índia te un *nosequè* màgic.

-M'agradaria anar-hi.

-I a mi.

VII.

Cap al tard, havent creuat tot el sud de França de banda a banda, van arribar a Arles. Havien passat, sense aturar-se, per les antigues terres dels nobles occitans que, a l'edat mitjana, limitaven amb la corona d'Aragó i Catalunya al sud i a l'est, i amb les terres del rei de França al nord.

Occitània va ser esclafada pels croats catòlics francesos, que van perpetrar un genocidi, esperonats pel papa romà Inocenci III (1209-1244). El motiu: La desobediència dels càtars al Papa. Efectivament, a l'edat mitjana, quan la Santa Inquisició Catòlica feia el mateix que alguns aiatol·làs fonamentalistes d'avui, els papes s'havien tornat autoritaris i no toleraven la desobediència. De “perseguits”, havien passat a "perseguidors". No és pas estrany, doncs, que també donessin suport als dictadors feixistes.

VIII.

La Monsina coneixia un motel de carretera on van fer nit. L'endemà al matí, a l'hora dels adéus, la Monsina i en Patxi van compartir dades de contacte i van acordar tornar-se a veure més endavant. Ella havia de recollir quatre poltres joves i portar-los al iot d'un xeic del Iemen que romania barat en el port de Blanes. L'esperaven l'endemà.

En Patxi, una mica trist, va agafar la carretera nacional A8, direcció Niça, cap a les 9 del matí, aproximadament.

Després d'haver estat amb la Monsina, el viatge cap a Florència "seria més dur" - va pensar en Patxi. A més, feia un sol espatarrant i en Patxi no hi estava massa acostumat. Es va empastifar la pell amb crema protectora i va tirar endavant, tot fent un esforç sobrehumà.

Afortunadament, es va aixecar un ventet suau i fresc que bufava cap a la costa, que va ajudar-lo a vèncer la soledat i l'obstacle que representa el fet d'anar cap al “no-res”.

IX.

El cap d'en Patxi no parava de donar voltes al tema del "linxament" de Jesucrist. Intuïa que part de la –anomenada "decadència del catolicisme" i la manca de vocació dels joves- tenia a veure amb aquest fet. Pensava que, en aquest tema, algú o algun fet havia "maquillat" la veritat; La crucifixió s'havia convertit en un símbol, una mena “d'imatge o logotip" del catolicisme (la creu, la sang, el calvari...), i aquest fet amagava una veritat essencial que no se'ls explicava als catòlics.

La realitat és que Jesucrist no era cap artista amant del simbolisme i, probablement, no va planejar el seu propi linxament per tal d'impactar les ments dels seus deixebles. Per tant, la pregunta correcta per tal d'esbrinar que s’havia perdut pel camí, era: Quins van ser els motius reals del linxament de Jesucrist? Per què els jerarques jueus es van desfer d'aquell innocent amb la col·laboració de l'autoritat romana?

La resposta a la qual va arribar en Patxi fou: Per motius econòmics i sexuals.

Aquesta veritat seria –segons en Patxi- la que no se'ls explica, des de fa segles, als catòlics que es conformen –tal com fan els infants amb els reis mags- amb la sorprenent justificació oficial: "Jesucrist va morir per salvar-nos".

... però, "salvar-nos de què?", es preguntava en Patxi.

"Del pecat original"(*), respondrien els papes... però, segons l'opinió d'aquell abertzale malalt, el catolicisme havia encallat en aquest punt.

Què nassos era el "pecat original"? Cap catòlic normal i corrent sabia massa bé que volia dir allò del "pecat original"! Evidentment, aquí el catolicisme fallava. Fallava a donar una explicació clara. Probablement, per què els pares de l’església l'havien perdut de vista.

X.

Mentre sobrepassava lleuger el desviament que porta cap a Canes, en Patxi va tornar al principi del seu filosofar matiner, “al linxament de Jesucrist”.

Els jerarques jueus veien que Jesucrist els podia llevar la clientela de la qual vivien (i malmetre el seu negoci). Jesucrist feia miracles i guaria als malalts sense cobrar ni un duro i sense trepitjar cap sinagoga. La gent del poble el seguia i, aquest fet, podia buidar aquelles mateixes sinagogues i, en conseqüència, els ingressos dels rabins. Per tant, el motiu real era la seguretat que donen els diners... Però, més enllà de l’aferrament als bens materials que hi trobem? -es preguntava en Patxi-, per què els homes es tornen cobdiciosos o golafres?

I la resposta mental d'en Patxi fou: Doncs, perquè les dones tenen gana i cerquen homes què les alimentin (mentre elles pareixen i tenen cura dels fills). De tal manera que, l'home que vol tenir dona, ha de ser "solvent"... Si els jerarques jueus perdien "el negoci de les sinagogues" -per causa de la creixent popularitat de Jesucrist-, també perdrien les seves dones (**) i, en conseqüència, es quedarien sense satisfer el seu desig sexual... Una qüestió de "pito"!!

Conclusió a la qual va arribar el ciclista boig de Donosti:

Jesucrist havia estat linxat per causa del desig sexual dels mascles i de la fam de les dones... (i no pas per salvar-nos de res).

Aquella era, segons en Patxi, la veritat que els jerarques catòlics del Vaticà, des de feia segles, havien amagat rere una creu sanguinolenta (***).

XI.

-Òstia!- va exclamar en Patxi mentre seguia pedalejant, incansablement, per tal de fer nit a Niça-, el que deia Buda era cert; La inconsciència és la malaltia dels humans (i els jerarques catòlics també la patien!)

En aquell moment, en Patxi va recordar a la Monsina i li va agrair el seu amor.

(*) Llegiu la història d'Adam i Eva.

Hi ha un munt d'opinions i teories sobre la veracitat i l' abast del concepte de "pecat original"; Alguns cristians el neguen i els musulmans, hinduistes, budistes i taoistes, també. És un tema que genera controvèrsia i confusió, fins el punt que l'església catòlica ha hagut de donar llibertat d'opinió en certs aspectes del mateix. En resum: No hi ha ni consens ni acord... Així que, Jesucrist va ser linxat per tal de salvar-nos "d'un pecat" que cap de nosaltres ha comés particularment o individualment. Es tracta, doncs, d'un pecat col·lectiu? Objectivament: Tot això és molt confús i en la confusió no hi ha ni veritat ni consciència. L'explicació que donen els jerarques catòlics sobre els motius de la crucifixió de Jesucrist no té una base solida. Sona a "justificació per sortir del pas". A més, s'ha perfilat un culte que idealitza "el sacrifici dels innocents", que ve a ser, gairebé el mateix que "sacrificar animals" per obtenir un guany... De què ens ha salvat la mort de Jesucrist? Penseu-hi bé i us vindrà la resposta correcte al cap: De res.

Personalment, penso que tan de bo no l'haguessin matat a Jesucrist, ja que l'acceptació inconscient del sacrifici humà (o animal) per part dels fidels, crea un patró de comportament destructiu, innecessari i dolorós.

(**) Efectivament, els rabins jueus es casen i tenen dona.

(***) Probablement, no hi va haver mala fe en els pares de l'església. Senzillament, s'havien fet rics gràcies a l'emperador Justinià I (518-527) i -com tots els que s'aferren a l'abundància material-, havien tancat els ulls.

Conte 8:

El mestre

Una vegada hi havia un mestre il·luminat catalòlic molt eclèctic que havia reunit alguns deixebles procedents de diverses cultures. La seva actitud àgil, humil, servicial i ferma era, tot sovint, elogiada pels que el coneixien bé.

Van passar els anys i la comunitat espiritual, que ell havia creat, va anar creixent en nombre, però la presència del mestre dissolia qualsevol conflicte entre persones de tan diversa procedència, religió i costum.
Els seus deixebles més propers observaven aquest miracle de l'alquímia humana, fet que atribuïen a l'elevada espiritualitat del mestre.

Van passar uns quants anys més , i finalment, el vell mestre, va deixar aquest món durant un fred matí d'hivern. Els deixebles, molt afligits per l'absència del mestre, es van lamentar de no tenir cap directriu clara que seguir a partir d'aquell moment puix que, el mestre, havia oblidat donar instruccions pòstumes!

Després d'exhumar el cadàver, els deixebles més propers al mestre van decidir reunir a tots els residents, en la gran sala central per a deliberar sobre el seu futur comunitari. Quan van estar reunits, l'assistent personal del difunt mestre va prendre la paraula i va dir: "Benvolguts amics, avui hem acomiadat al nostre estimat guia, i com no ha deixat res escrit, ni va moure els llavis en abandonar aquest món, proposo que la nostra tasca, a partir d'ara, sigui recopilar per escrit les seves ensenyances per a estudiar-les, practicar-les i divulgar-les".
Els assistents a la reunió van aprovar contents i alleugerits el suggeriment, ja que la mort del mestre els havia deixat prou desorientats.

Van acordar la formació de grups de treball per a realitzar tan lloable tasca, de la qual -van pensar tots-, el mestre n'estaria molt orgullós.

L'endemà, els adeptes es van posar en marxa amb diligència i van començar a rememorar i recollir ensenyances espirituals, coneixements i la vida del mestre. Es van distribuir i agrupar segons la seva llengua mare, per redactar escrits que podrien ser difosos extensament en diferents països i continents. Els de parla anglesa van formar un grup, els de parla bengalí un altre, els que eren xinesos un altre, els àrab-parlants un altre, i així successivament, fins formar grups de gairebé totes les grans llengües existents.

Van passar els dies i la feina va anar progressant gradualment. Finalment, va arribar el dia en què havien acordat compartir el treball realitzat. Es van reunir tots en la gran sala central i un cop més, l'ex-assistent personal del mestre va prendre la paraula i va dir: "Bé, ara compartirem la feina feta des de la mort del nostre mestre. Que prengui la paraula un representant de cada grup i que exposi breument el que sigui".

Un rere l'altre, van parlar els representants de cada grup lingüístic que, tal com se'ls havia demanat, es van limitar a donar a conèixer el títol del seu text escrit i un esquema general del contingut.

Heus aquí alguns dels diversos títols que es van escoltar durant la sessió: "en el Tao" va proclamar el representant xinès, "un Déu vivent" va anunciar el representant nord-occidental, "Alà està en ell" va exclamar el representant musulmà, "mestre del ioga" va dir un de Kolkatta, “més gran que el papa Lluna” va dir una andorrana que estiuejava a Penyiscola...

Al final de l'exposició per part de cada cap de grup, el representant de parla anglesa, es va alçar i va dir: "perdoneu, però no em sembla bé el títol elegit pels àrab-parlants, ja que el

terme “Alà” podria donar una falsa imatge de la miraculosa i universal ensenyança del mestre, que mai va utilitzar aquest nom". Immediatament, el de parla xinesa es va alçar i va dir: "és cert que les paraules Tao i Ioga apunten al mateix concepte, però crec que Tao ha conservat millor la seva puresa, ja que ioga s'associa a una sèrie d'exercicis físics que no van ser impartits directament pel mestre i, segons el meu parer, aquest títol també pot confondre al receptor". Després d'això es van anar alçant la resta de representants que també van expressar les seves opinions personals.

Com haureu imaginat, a la fi de la reunió, el clima d'unió i harmonia inicial s'havia perdut del tot i, com era previsible, la comunitat dividida es va dissoldre espontàniament, tornant cada grup humà al seu respectiu país o cultura, per a difondre la seva pròpia versió de l'ensenyança del mestre... Tot just va romandre en el recinte de la gran sala central una persona: "l'idiota" que no havia obert la boca des de la mort del mestre.

Conte 9:

Manual per abastar l’estat de No-S©ftware

01 . Inici:

L'any 2334, la Bíblia havia estat tan manipulada pels falsos interpretadors -que hi havien abocat la seva fantasia durant segles- que, Ibrahim Cussachs, seguint el consell del seu gat blanc i mestre personal, va decidir escriure un manual on els joves internautes tindrien a la seva disposició les claus per abastar l'estat de NO-S©FTWARE (estat interior que permet una visió objectiva de *matrix* i el domini de les *arts a-físiques).* Ibrahim estava força lluny de la neoniz©ció(*) però va pensar que si recopilava dades d'algun mestre neoniz©t, podria confeccionar el manual que el portaria, a ell i a d’altres catalans, a l'única fita lloable entre tots els objectius existents: l'estat de NO-S©FTWARE o joia suprema.

Els místics i mestres del passat, havien dit que, en aquest estat interior, el software mental ja no dominava el cos-ment del subjecte i s’experimentava una gran felicitat semblant a la produïda per l'èxtasi químic (però sense efectes secundaris). Deien que la comprensió de *matrix* esclatava sobtadament, junt amb una claredat mental estesa. Així que Ibrahim, motivat per tal expectativa, va disposar-se a realitzar una tasca de cyber-recerca per poder confeccionar el manual definitiu que conduiria a la joia suprema a milions d'éssers humans i a algun androide defectuós .

Va obrir la pàgina del cercador i va picar: *“pautes per abastar l'estat de* NO-S©FTWARE*”* i va prémer el botó "*intro*". Llavors va aparèixer una pàgina amb el típic text informatiu *“el navegador no pot mostrar la pàgina web*”. Va retrocedir al cercador i ho va tornar a provar. Aquest cop va utilitzar l'antiga terminologia: *“pautes per abastar l'estat de NO-MENT*“. Va pressionar "*l'intro"* i va esperar impacient la resposta del cyber-cercador. Aquest cop va aparèixer un grapat d'enllaços... Calia seleccionar-ne algun. Ibrahim va clicar sobre un enllaç que deia: *“el poder de l'ara”*. Sobtadament va aparèixer la pàgina d'un autor que Ibrahim desconeixia -un tal Anam Cara-, i va començar a seleccionar/enganxar en el bloc de notes, els paràgrafs que podrien aportar informació al manual.

Heus aquí els que va recopilar a la pàgina web d'Anam Cara:

“Només pots conèixer el Ser deixant la ment en silenci. Quan estàs present, quan la teva atenció està plenament en l'ara."

“La ment és un instrument superb si s'utilitza correctament. No obstant això, si s'usa de forma no apropiada, es torna molt destructiva. Per dir-ho amb més precisió, no es tracta tant que usis la ment equivocadament: en general no l'uses en absolut, sinó que ella t'utilitza a tu. Aquesta és la malaltia. Creus que tu ets la teva ment. Aquest és l'engany. L'instrument s'ha apoderat de tu.”

“És com si estiguessis posseït sense saber-ho i creguessis que l'entitat que et té pres ets tu mateix.”

“LA LLIBERTAT comença quan t'adones no ets aquesta entitat (el pensador)... En el moment en què comences a observar el pensador, s'activa un nivell de consciència superior.”

“Llavors comences a adonar-te que hi ha un vast regne d'intel·ligència més enllà del pensament i que el pensament només és una petita part d'aquesta intel·ligència. També t'adones que totes les coses veritablement importants -la bellesa, l'amor, la creativitat, l'alegria, la pau interna-, sorgeixen de més enllà de la ment.”

“La bona noticia és que pots alliberar-te de la teva ment, que és l'únic veritable alliberament. I pots donar el primer pas ara mateix.”

“COMENÇA ESCOLTANT LA VEU QUE PARLA DINS DEL TEU CAP i fes-ho tan freqüentment com puguis. Posa l'atenció especialment a qualsevol patró de pensament repetitiu...”

“Observar una emoció és bàsicament igual que escoltar o observar un pensament, tal com he descrit el procés anteriorment. L'única diferència és que, mentre el pensament està en el teu cap, l'emoció té un fort component físic...”

“Bingo!” va exclamar l’Ibrahim. En els textos web d'aquest meravellós desconegut -Anam Cara-, apareixien les pautes per aconseguir l'estat de NO-S©FTWARE, comprendre matrix i viure en la joia suprema. I per tal de no oblidar-se d'elles, les va resumir en la seva pròpia terminologia:

- Per aconseguir la joia suprema has de des-identificar-te del software mental que controla la teva ment i parar el seu flux constant. Pots fer-ho de dues maneres que has de practicar assíduament fins a abastar l'estat de NO-S©FTWARE:

    1) Centra la teva atenció al software mental residual que apareix en la teva ment. Observa'l sense jutjar amb

equanimitat i des-aferrament. Amb la pràctica, deixaràs de creure que tu ets aquest software i t'adonaràs que solament és una informació residual que entorpeix el sistema i amb la qual t'havies identificat. De la mateixa manera, centra la teva atenció als teus estats emocionals que estan associats a pautes de pensament concret i a reaccions corporals voluntàries i involuntàries. Amb la pràctica, afinaràs la percepció d'aquest "ego-malalt" que actualment está controlant el sistema i t'impedeix ser lliure i feliç.

2) Centra la teva atenció al que estiguis fent en el moment present. A les sensacions corporals presents, a la respiració, als sons, a les imatges i successos circumdants, a les accions concretes que realitzes. Aquesta pràctica et treu per uns instants fora del control del software residual que domina el teu sistema cos-ment-emoció. Experimentaràs la pau calmada. Amb la pràctica, els espais de silenci s'ampliaran fins a l'èxtasi.

L'Ibrahim experimentava una creixent excitació en escriure aquestes primeres pautes del manual. Estava redescobrint la "*sopa d'all*" i això l'omplia d'energia. Va pensar que havia de seguir indagant altres enllaços del cyber-cercador per tal de concretar a la perfecció la manera de realització d'aquestes dues pràctiques destinades a aconseguir l'estat de NO-S©FTWARE.

Més d'un autor hauria descrit altres mètodes o sigui que tan sols calia trobar-los per completar el manual. Es disposava a tornar al cercador quan el gat de l'Ibrahim va fer un salt des de l'armari i va aterrar sobre el portàtil. El navegador es va tancar i la connexió va quedar interrompuda. L'Ibrahim va comprendre que calia deixar la recerca per a un altre moment. El gat va

conduir-lo fins al bany, donant a entendre que alguna cosa havia de realitzar allí. Llavors va adonar-se que tenia ganes d'orinar. El seu flux de software residual el desconnectava de les seves necessitats fisiològiques. El seu gat i mestre les captava millor que ell mateix!

(*) Il·luminació

02 . Segueix:

Durant un parell de setmanes l’Ibrahim no va poder connectar-se a la xarxa, ja que una intensa nevada havia malmès les antenes de recepció de dades de la localitat. Per no abandonar el seu projecte, va decidir aprofundir en les instruccions concretes que havia trobat a la web d'Anam Cara, sistematitzant-les a la seva manera, per facilitar-ne la pràctica. S’hi perfilaven dues pràctiques aparentment diferents que conduïen al mateix objectiu:

1) En l'àmbit intern (o dins dels límits del mateix cos):

- Observar els pensaments que apareixen en la ment. Observar l'emoció o estat emocional que t'embarga en aquest moment. Observar les sensacions físiques del teu cos, en aquest moment.

2) En l'àmbit extern (o fora dels límits del mateix cos):

- Observar/escoltar els sons circumdants. Observar les formes i moviments dels objectes circumdants. Observar/ensumar les olors circumdants. Observar/percebre les sensacions tàctils o sensibles de l'ambient circumdant.

En tots dos camps -l'interior i l'exterior-, calia realitzar un treball d'atenció. Per tant, el secret per aconseguir l'estat de NO-S©FTWARE era i és, fer ús de la facultat d'atenció.

L'atenció dirigida a l'exterior, calma i silencia el software residual i l'atenció enfocada cap als límits interns del cos, fa conscient aquest software residual del qual cal des-identificar-se (per tal de no ser controlat per ell). La pràctica assídua i constant d'aquest mètode -segons el manual del NO-

S©FTWARE, inspirat en els textos del web d’Anam Cara-, conduiria al practicant a un estat de joia suprema.

L’Ibrahim va quedar una mica desconcertat després d’aquest exercici de síntesi i concreció ja que, de fet, el manual concloïa naturalment en aquest punt. Aparentment, ja només quedava posar en pràctica aquest parell d'exercicis d'atenció. Què més podia dir-se?

Va pensar que ampliar el manual seria afegir “palla” a l'exposat. I ho va deixar aquí.

Conte 10:

Azile Baramasimbe

Molt abans de la irrupció de la religió cristiana, l'home adorava la terra, el cel, l'aigua, la lluna, els boscos, el sexe i els avantpassats. La natura estava penetrada per l'esperit... L'univers natural era allò que ara anomenem "Déu".

Sí, és cert; la paraula "D-e-u" ens ha fet perdre a Déu, és lamentable i la culpa no és de les bruixes, els bruixots, els druides i els xamans que, en el meu parer, eren i són més a prop del "Déu real" que els teòlegs intel·lectuals d'avui.

Per què?

Doncs perquè vivien més espontàniament. No havien enverinat el seu cap amb la noció perversa del "pecat original" i actuaven amb una innocència tan pecadora com la de qualsevol animal diví.

I.

Una vegada hi havia una dona, de pell fosca anomenada Azile Baramasimbe, que era desitjada pels mascles de tots els poblats que es troben a la plana del riu Shangani. Havia utilitzat les arts de la bruixeria per tal d'aturar l'assetjament constant que patia des que tenia tretze anys.

El seu germà gran, Anopa Baramasimbe, va tenir l'honor de desflorar-la i aquell fet va molestar molt al seu pare, que hauria volgut ser el primer a tastar-la.

L'Azile era una noia prima, àgil i amb una pell suau. Els seus pits negres eren perfectament proporcionats i arrodonien el singular espectacle del seu espigat cul. Tot ella era tendresa, bondat i simpatia i els homes de gran part de Zimbàbue, aturaven la seva feina quotidiana per admirar-la. Fins i tot els gossos tenien ereccions quan ensumaven el pubis que amagava rere un tros triangular de cuiro de zebra adobat.

Després de l'amorosa experiència sexual amb el seu estimat germà Anopa, la seva vida va canviar molt, ja que els homes, van començar a perseguir-la quan anava a l'escola, a munyir les femelles de *wildebeest* o al pou a cercar aigua. Era com si, de cop i volta, s'hagués obert una porta que havia romàs tancada durant tota la infància, i allò la trasbalsava molt, ja que ella estimava el seu germà i no desitjava a cap altra home.

Un dia, durant la festa del poblet de Lubimbi, el seu pare la va forçar i va descobrir que no era verge. Li va preguntar qui havia estat l'home que l'havia desflorat i ella, innocentment, va confessar que havia estat el seu germà Anopa.

Ple d'ira, el pare va apallissar al seu fill gran -fins la mort-, i com que a Zimbàbue, en aquells temps, existia la pena capital, va haver de fugir als boscos salvatges de Sikumbi, a la reserva

natural de Hwange, a 36 kilòmetres a l'est de Lubimbi (no massa lluny de la frontera amb Botswana).

Tot d'una, l'Azile i la seva mare, es van trobar sense la protecció dels homes de casa i com que, tot se sap, els mascles de la contrada van posar-se molt nerviosos a causa del desig; Tots ells volien proveir-les amb litres de semen dens i ric... Al principi, mare i filla, solidàriament, en van satisfer a uns quants, però aviat se'n van cansar.

-Azile, has d'anar a Nkayi i cercar una dona que t'ensenyi el secret màgic que fa que els homes s'allunyin- va dir la mare plena d'enuig-. El que ens està passant és culpa teva, ja que ets massa bonica... Au, espavila! Ja saps el que et toca... Mentre espero que tornis, jo m'estaré a la cabana sense mourem per tal d'evitar la mirada dels homes!

-Però mare- va protestar l'Azile- tu i el pare em vau engrendrar, per tant, la culpa de la meva bellesa és vostra. A mes, mai arribaré a Nkayi; tots els homes que trobi pel camí voldran fornicar amb mi!

-Ja hi he pensat, Azile. Et faré una disfressa de monja catalòlica que lluiràs durant tot el camí. Ningú et molestarà. Ja ho veuràs... No pateixis.

-Nkayi és molt lluny, mare. Com hi arribaré?

-Et donaré unes monedes i, en el riu, cerques un barquer que vagi cap allí - va dir la mare-. Quan arribis a Nkayi, ves a la oficina de correus del poble i pregunta per una senyora que es fa dir Missis Storm. Li comentes el que ens passa i li ofereixes la gallina que tenim al camp de café. Te l'enduràs dins d'un sac. Missis Storm et dirà la manera d'espantar els homes.

L'Azile va fer el que la seva mare havia dit i, dos dies després, ja era a Nkayi amb la gallina. A correus li van explicar on podia trobar a Missis Storm i, també, li van comentar que aquell nom li havien posat, per què aquella remeiera, tenia el poder de provocar xàfecs.

El fill petit del cap d'oficina la va acompanyar un bon tros del camí fins a la casa de Missis Storm i, al migdia, l'Azile va ser rebuda per la remeiera, que va acceptar feliç la gallina que li fou presentada.

-I que desitja de mi una mongeta catalòlica tan jove?- va preguntar Missis Storm.

-No fa massa - va explicar l’Azile-, la meva mare i jo vam perdre el meu pare i el meu germà. L'un és mort i l'altre fou perseguit per la justícia i va fugir... Vam quedar soles a la llar i, ara, som assetjades pels mascles que abusen de nosaltres.

-Així, no ets pas cap monja?

-No- va dir l'Azile- mentre es treia l'hàbit.

-I en què us puc ajudar?

-Necessitem un encanteri que allunyi els mascles i, per fi, poder viure en pau.

-Tens dues opcions, Azile: Casat amb un home alt i fort que faci fora als altres o fes-te monja catalòlica... La teva mare hauria de fer el mateix, sobretot, si és tan guapa com tu!

-El meu pare ha fugit i encara és viu. La meva mare no tornarà a casar-se mentre tingui un marit viu i, dubto molt que vulgui fer-se monja... Ens aniria millor una mica de màgia, Miss Storm! -va dir l'Azile amb cara de pena.

-Hi ha un sortilegi molt poderós però és irreversible i mai més podreu tornar a fer l'amor amb cap mascle. Ni el teu pare -si tornés!-, voldria relacionar-se sexualment amb la teva mare.

-Ens és igual. Estem fartes de tants homes!- va exclamar l'Azile. Et prego que facis l’encanteri.

-D'acord -va dir la remeiera-, torna tranquil·lament a casa teva. Els homes no us molestaran mai més.

II.

L’Azile va tornar a Lubimbi en un vehicle de correus que repartia paquets postals pels petits poblats que voregen el riu Shangani. Casualment, el carter havia d’entregar un paquet en el monestir catalòlic de Lupane -un indret amagat rere arbres gegants que quedava a mig camí entre Nkayi i Lubimbi-, i com que l’Azile portava l’hàbit de monja, el religiós que va obrir la porta exterior del recinte, li va preguntar:

-No seràs pas la Oumú, la cuinera que ens envien des de Barcelona?

-No- va dir l’Azile avergonyida- vaig cap a Lubimbi a visitar a la meva mare que està malalta.

-Ah! Pregarem per la seva ràpida recuperació- va dir aquell antic deixeble de Sant Pompeu que residia - des de feia pocs mesos-, en un dels escassos monestirs catalòlics que s’havien bastit a l’Africa del Sud.

-Gràcies- va contestar l’Azile baixant la mirada.

-Si necessiteu alguna cosa, ja sabeu on som- va dir Eudald de la gruta, quan tancava la porta.

L’Azile i el repartidor van seguir el seu viatge fins a Lubimbi per camins enfangats que creuaven la plana del shangani. De tant en tant, grups de búfals, hipopòtams, gaseles, elefants i aus blanques de llargues ales, els saludaven silenciosament o s’ apartaven del seu camí, iniciant fantàstiques fugides massives.

Al capvespre, ja eren al poble i, quan el conductor va parar a fer gasolina, l’Azile es va acomiadar i va tornar a casa amb la seva mare.

III.

A partir de llavors -gràcies a la màgia-, l'Azile i la seva mare van passar uns quants anys molt tranquils. El pare mai més va tornar i, elles soles, s'encarregaren de conrear el camp de cafè i portar a pasturar el petit ramat de *wildebeest*.

-Quina Pau!- va exclamar la mare del l'Azile somrient feliç. Des que no som desitjades, no hi ha assetjament i vivim una vida tranquil·la sense la violència dels homes.

-Sí -va contestar l'Azile que, de tant en tant, visitava el monestir de Lupane -on va aprendre els quatre principis catalòlics(*)- i, seguint el consell dels monjos, va dedicar el seu temps lliure a tenir cura dels malalts del poblat.

(*) Els 4 principis catalòlics:

Principi 1: Els humans pateixen a causa d'haver nascut entre d'altres humans enfosquits. Es contaminen "per contacte". L'error d'interpretació o malaltia mental es transmet generacionalment.

Principi 2: L'aprenentatge de qualsevol llengua verbal humana ens porta a generar distincions on no n'hi ha i, per tant, a distorsionar la nostra visió de la realitat, la qual cosa genera dos fenòmens: El desig i el rebuig. Aquests dos fenòmens són la causa del patiment humà.

Principi 3: És possible alliberar-se del desig i el rebuig. La suprema joia o estat de NO-S©FTWARE és el resultat d'aquest fet.

Principi 4: Per viure en la suprema joia cal seguir el camí de l'equanimitat, la moderació i l'equilibri, en general, i concretament s'han de desenvolupar els següents aspectes interiors que són la base del camí gradual cap a l'alliberació i la joia suprema: 1)Enteniment just, 2) Pensament moderat, 3)Llenguatge mínim, 4)Acció encertada, 5)Mitjans de vida correctes, 6)Esforç ponderat, 7)Atenció i 8)Concentració afinades.

IV.

Així doncs, el desig, l'assetjament sexual i la màgia d'una remeiera del riu Shangani, foren la divina porta d'entrada en el corrent catalòlic de l'Azile que -amb el temps-, va arribar a tenir un marit blanc amb qui mai va fer l'amor: Sant Eudald de la gruta(**).

(**) Els deixebles de Sant Pompeu el catalòlic, tenien la llibertat de casar-se i ningú els obligava a “consumar” la unió. La relació entre l’Eudald i l’ Azile, en realitat, més que un matrimoni convencional fou una divina col·laboració.

L'Azile, després d'uns quants anys de pràctiques de purificació i meditació i, havent aprés les tècniques del pranayama catalòlic, va ser rebatejada i se la va conèixer com *Santa Monsina de Zimbàbue*, una verge desflorada que recordava una mica la moreneta (donat que era molt fosca de pell)

Entrevistes catalòliques

Entrevista I:

Sant Pompeu - Maria Capone

En certa ocasió Sant Pompeu va ser entrevistat per una dona d'Eivissa que editava i distribuïa una modesta revista en català a les illes Balears i a Sardenya. Ella, en realitat, era una italiana de Palermo que, l'estiu del 69 -després d'unes florejades vacances hippies-, va decidir instal·lar-se a l'illa. Darrerament, s'havia interessat pel catalolicisme i volia saber, de primera mà, de què anava aquell nou culte religiós que, a poc a poc, s'anava estenent per tots els països catalans, la franja i el Pirineu aragonès.

Maria Capone: Bon dia Sr. Pompeu. Com voleu que em dirigeixi a vostè? Com a Sant? Sr.? Eminència? Monsenyor? Pompeu a seques?

Sant Pompeu: És indiferent. Cap paraula pot canviar el meu grau de consciència.

Maria Capone: Així, l'important és el grau de consciència i no la paraula que designa la posició jeràrquica o social o el gènere.

Sant Pompeu: Absolutament. Un gos pot tenir més consciència que el Cardinal Aurelio Marconi de Roma.

Maria Capone: Realment vostè creu que un animal pot tenir més consciencia que un home?

Sant Pompeu: Tots els animals tenen més consciència que els homes.

Maria Capone: No entenc en què es bassa la seva afirmació. Podria explicar-m'ho?

Sant Pompeu: Podria intentar explicar-ho, però és una cosa que hom hauria de descobrir per si mateix. Quan vostè expandeixi el seu grau de consciència -o visió de la realitat tal qual és-, se n'adonarà.

Maria Capone: Sempre he sentit a dir que els animals són "inferiors" a l'humà.

Sant Pompeu: Els animals i les plantes són Déu (en estat pur) i actuen innocentment i -a diferencia dels homes-, no tenen possibilitat d'elecció; actuen, es comuniquen i pensen com Déu mateix. L'home, no. L'home té llibertat d'elecció: pot actuar *en el Tao* o de manera malalta. Ara bé, en els darrers temps, l' humà s'ha tornat esclau de la seva malaltia i actua, gairebé sempre, malaltissament. Perquè? Per què ha estat condicionat per altres éssers humans malalts que no viuen en el *Tao*. Éssers inconscients (en terminologia budista). Quan un ésser inconscient educa a un nadó, aquell nou ésser -si no passa res d' extraordinari-, serà tan inconscient com l'educador.

En que consisteix aquest procés de tornar inconscient a un ésser "innocent i il·luminat"?

Consisteix en comunicar-li la nostra *visió escindida* del món, mitjançant una llengua verbal que és la via d'entrada de l'ego il·lusori. A mes de la visió distorsionada de l'existència i el món, als infants se'ls reprimeix el sexe i l'agressió i se'ls ensenya un munt de prohibicions, estrictament humanes, que no tenen reflex en la natura. Als nadons, en general, se'ls tracta amb ressentiment inconscient, ja que qualsevol humà al qual se li ha prohibit la seva pròpia natura i no ha fet res per superar-ho, tindrà un grau de ressentiment inevitable i inconscient.

Maria Capone: D'acord, els humans hem estat podats com bonsais... però, tornem als animals, que és el que m'interessa; segons vostè, els animals serien uns éssers que només poden actuar divinament, oi? Son esclaus de Déu?

Sant Pompeu: Els animals i les plantes serien "esclaus de Déu" si fossin diferents de Déu. Però no hi ha separació. Per tant, no es pot parlar d'esclavitud. Quan un ocell piula, és Déu mateix qui piula.

Maria Capone: I quan un home parla... és Déu qui parla?

Sant Pompeu: Depèn del seu grau de consciència.

Maria Capone: Pot explicar una mica més això?

Sant Pompeu: Quan Benet XVI va dir que "la utilització dels preservatius era dolenta", parlava un home que vol "reformar el món", per què té una imatge idealitzada del que "hauria de ser". Això, ens mostra que Benet XVI, està "il·lusòriament" separat de Déu.

Mari Capone: "Il·lusòriament"? M'estic perdent...

Sant Pompeu: Benet XVI -el mateix que molts altres humans-té una idea del que "hauria d'ésser la vida, el món i l'existència", per què una part malalta dins seu no accepta el que hi ha.

Maria Capone: Ah!

Sant Pompeu: I el que hi ha és diví, li agradi al papa de Roma o no... Això ens indica -sense haver de conèixer al Papa, personalment-, que té una comprensió il·lusòria de si mateix i això fa que actuï, parli i pensi sense l'espontaneïtat divina que caracteritza a tots els il·luminats.

Maria Capone: No està il·luminat?

Sant Pompeu: Està tant malalt com vostè.

Maria Capone: Així, doncs, jo podria ser el Papa de Roma?

Sant Pompeu: Sí. Fins i tot penso que vostè ho faria millor.

Aquest comentari va agradar a l'entrevistadora que va començar a explorar altres aspectes del culte catalòlic...

Maria Capone: Què pensa el catalolicisme de Jesucrist?

Sant Pompeu: Jesucrist, Buda, Mahavira, Mahoma i tants altres mestres espirituals, havien estat tan inconscients com vostè, jo i Benet XVI.

Maria Capone: Però, què els ha fet tan nobles i notoris?

Sant Pompeu: El seu grau de consciència... Tots ells van experimentar el què a l'orient anomenen "il·luminació" o unió amb Déu (ioga). Van entendre de manera vivencial i total -i no només teòricament-, que ells i la divinitat eren una sola cosa (tal com fan els ocells, els gats i els gossos).

Maria Capone: Van tonar-se ocells?

Sant Pompeu: Sí. Si, per un moment, deixem de banda la dualitat mundana i la dialèctica verbal és pot afirmar que van arribar a "ser ocells".

Maria Capone: O sigui que, si algun d'ells estigués viu en l' actualitat, el confondríem amb un boig i diríem "té ocells al cap"?

Sant Pompeu: Depèn del grau de consciència de l'observador. La gent amb poc grau de consciència, titllaria de "boig" a

qualsevol il·luminat i, fins i tot, el denunciaria, el perseguiria i li donaria mort.

Maria Capone: El matarien igual que a Jesucrist?

Sant Pompeu: Sí.

Maria Capone: Perquè?

Sant Pompeu: Per què els que tenen un *baix grau de consciència* no poden suportar la visió de Déu.

Maria Capone: I, per aquesta causa, "eliminem l'il·luminat"?

Sant Pompeu: Sí... Els humans malalts ho matem tot. Com més bonica és una cosa, més ràpidament l'esclafem.

Maria Capone: I com hem arribat a estar, globalment, tan malalts?

Sant Pompeu: Ve de lluny. Fa molts segles que això passa. Segons Claudio Naranjo –un mestre il·luminat que encara és viu-, els homes es van tornar "depredadors" a causa d'un canvi climàtic natural que va fer minvar l'abundància del paradís en què vivien. Aquesta circumstància, va abocar als humans a "depredar". Buda diu el mateix: "L'home pateix a causa de la seva voracitat" (desig i aversió).

Maria Capone: O sigui que no seria el "pecat original" d' Adam i Eva –que, segons diuen, van *desobeir a Déu*-, el què ens ha tornat malalts?

Sant Pompeu: "Desobeir a Déu" és impossible, perquè Déu no és un "ésser fantasmal" que dona ordres (tal com feien els emperadors de Roma o els reis i dictadors)... Òbviament, la història d'Adam i Eva, la va escriure algú que creia, il·lusòriament, que ell i Déu eren coses diferents.

Maria Capone: Em costa d'entendre… Un escriptor escindit?

Sant Pompeu: La Bíblia és un meravellós llibre que, intencionadament, algú va voler elevar a la categoria d'objecte sacre… però si la llegeix un il·luminat, s'adona que ha estat escrita per algú que creia estar, il·lusòriament, separat de Déu.

Maria Capone: Així, segons vostè, no és un objecte tan "sacre" com ens han fet creure?

Sant Pompeu: És un llibre molt interessant i fantàstic, però va ser escrit (o potser "reescrit") per gent no il·luminada. Gent com vostè i jo.

Maria Capone: I l'Alcorà?

Sant Pompeu: No l'he llegit, però l'Islam segueix les passes, del cristianisme. També les seves autoritats intenten "vendre" la seva religió. Fan proselitisme. Ara en diríem "cercar clients".

Maria Capone: Una activitat "depredadora"?

Sant Pompeu: Sí.

Maria Capone: I es pot deixar d'ésser un "depredador"?

Sant Pompeu: Aquesta és la millor pregunta que m'has fet fins ara!

A Maria Capone li va agradar aquest comentari i va canviar de tema.

Maria Capone: Haig de fer una confessió: vostè a mi em sembla un hinduista que es disfressa de catòlic, per tal de "fer

caure" quelcom que no li agrada: El poder que el Vaticà té sobre les ments i costums dels catalans.

Sant Pompeu: No sé quina imatge projecto, però intento fer el que em surt de dins. I sí -ho admeto-, vostè (en part) ha vist bé; el Vaticà té molta influència sobre la ment i tradicions dels catalans i tal cosa, en el meu parer, els allunya de la independència... I, el fet de no ser independents (per tant no tenir estat propi), aboca als catalans a ser maltractats per l'estat espanyol (i pel francès, a la Catalunya Nord). Jo no sóc "irracionalment" independentista (o un independentista fanàtic). Ni sóc un nacionalista català, cosa que em convertiria en una mena d'adepte cec. És més, penso que qualsevol estat -fins i tot el català-, és o seria repressiu. Ara bé, crec que la independència millorarà l'autoestima dels catalans i amb això ja n'hi ha prou.

Maria Capone: Perquè la independència hauria de millorar "l' autoestima" dels catalans, en el cas altament improbable, que l' aconseguissin?

Sant Pompeu: Coincideixo amb vostè: la independència de Catalunya només sortirà bé, si Déu vol, puix que ni els governs espanyol i francès la volen... Si més no, és un objectiu lloable i guaridor, per què, de manera mal dissimulada, els catalans són psicològicament menyspreats, com a poble, des d'abans de 1714. És una qüestió psicològica... a mi, ni l'economia ni la política, m'interessen. És una qüestió d'ànima... de psique.

<u>No</u> hem vingut al món a ser mal tractats o castigats, sinó a alliberar-nos de l'esclavitud i el càstig... Les autoritats de Madrid, que són tradicionalment maltractadores, no són pas éssers il·luminats. Les institucions estatals espanyoles i franceses són plenes de persones inconscients que treballen pels interessos egoistes dels seus estats, a canvi d'un sou. No podem

esperar que ens regalin la independència ni que ens ajudin a alliberar les nostres psiques esclaves. L'estat és un muntatge patriarcal repressor i ho és, per motius egoistes.

Qualsevol estat es manté estable per tal de defensar un territori concret amb una població concreta que li dóna riquesa: Taxes, recursos, poder, etc. L'estat és un "negoci", una gran empresa que disposa d'exèrcit, per tal que ningú pugui robar-li el que, en el passat, va ser robat a d'altres; França i Espanya es van repartir el pastís i no el retornaran tan fàcilment. Ara, el pastís és seu. Aquesta realitat, l'hauria de tenir clara, qualsevol *somnia truites* que hagi "idealitzat" la democràcia o el "dret a votar democràtic". Aquest dret teòric, a la pràctica, serà trepitjat tant en el cas francès com en l'espanyol.

Maria Capone: Està clar... però molts catalans, l'únic que volen, és un millor finançament.

Sant Pompeu: L'espoli és només la part visible del maltracte. Segurament la més important, ja que els castellans són molt "depredadors": van colonitzar i espoliar, també, gran part d' Amèrica! Recordi Eldorado...

Maria Capone: Però, els catalans també en són de depredadors, oi? No van arribar, a l'edat mitjana, fins a Sicília amb els seus vaixells de guerra?

Sant Pompeu: Sí.

Maria Capone: Els catalans també pateixen una voracitat inconscient. És constata aquesta realitat en l'esperit competitiu de molts d'ells. Qui competeix es que té gana!

Sant Pompeu: Cert. Els catalans també són éssers inconscients i, tan pels d'aquí com pels d'allà, l'important és ampliar *el grau de consciència*. Ara bé, lluitar per no ser

menyspreat, es fa necessari quan els que manen abusen de poder.

Maria Capone: I vostè creu que la independència ampliarà la consciència dels catalans?

Sant Pompeu: Sí.

Maria Capone: En què?

Sant Pompeu: Molts s'adonaran que han estat maltractats durant segles (perquè, de cop, ja no hauran d'abaixar el cap), i d'altres -els que ara ja en són conscients-, s'adonaran que no és l'altre qui et maltracta, sinó una part dins de tu mateix. Aquesta part és anomenada l'ombra, l'ego o l'inconscient... L'important és la consciència, posar llum on no n'hi ha i, en aquest cas, el moviment independentista pot actuar de catalitzador per a què això passi.

Maria Capone: Catalitzador?

Sant Pompeu: La independència és un canvi exterior que catalitzarà el canvi interior de molts. Ampliarà consciències. Fins i tot, aportarà consciència als maltractadors, ja que s' adonaran que "trepitjaven sistemàticament" allò que els donava a menjar.

Maria Capone: Diuen que quan un perd una cosa, li torna a atorgar *el valor real que té*.

Sant Pompeu: Efectivament, si s'aconseguís la independència, el "menyspreu" de les autoritats de Madrid es tornaria "penediment".

Maria Capone: I d'aquesta manera s'amplia la consciència dels individus?

Sant Pompeu: Sí. És la manera ancestral de purificació: Consciència seguida de penediment.

Maria Capone: Per tant, la independència de Catalunya seria espiritualment o psicològicament bona, tant pels uns i com pels altres.

Sant Pompeu: Sí! Fins i tot per les autoritats de l'estat francès.

Maria Capone: *Mamma mia, mamma mia...*

Aquesta comprensió va "noquejar" la maria i va haver de deixar l'entrevista aquí.

Entrevista II:

Santa Monsina de Zimbàbue - Maria Capone

Uns mesos després de la primera entrevista amb Sant Pompeu el catalòlic, Maria Capone, va voler publicar-ne un altre i, com que sentia una misteriosa atracció cap a l' africa, va decidir viatjar a la comunitat religiosa catalòlica de Lupane, a Zimbàbue, on esperava poder fer un bon reportatge i entrevistar a Santa Monsina i a Sant Eudald (que eren marit i muller).

Heus aquí la primera de les dues entrevistes africanes.

Maria Capone: Bon dia, Monsina.

Santa Monsina: Bon dia, Maria. Ha estat molt pesat el viatge fins aquí?

Maria Capone: Déu ni do. Però m'agrada viatjar. Sortir del meu entorn habitual i arribar aquí, em fa sentir bé... La vida no és només el que passa a Eivissa, en el meu petit món.

Santa Monsina: Sí. Veure món obre la ment... deus tenir algunes preguntes, oi?

Maria Capone: M'he assabentat, no fa massa, que els monjos catalòlics teniu permís per casar-vos. I que tu estàs casada amb Sant Eudald. És cert?

Santa Monsina: Sí. Els "monjos i monges catalòliques" portem l'hàbit, però no som monjos d'estil tradicional. En realitat, senzillament, som deixebles de Sant Pompeu. I pel que fa al meu casament: sí, t'has assabentat bé.

Els que vivim a les comunitats catalòliques, podem casar-nos, si ho desitgem, i no hi ha cap problema en mantenir relacions sexuals estiguem casats (o no).

Maria Capone: I, la llibertat sexual, no causa problemes entre els integrants de la comunitat?

Santa Monsina: Els "problemes", com tu dius, són oportunitats que aprofitem per ampliar la consciència...

Maria Capone: Ah!

Santa Monsina: Et posaré un exemple molt comú per tal que ho entenguis: Imaginem que un deixeble és sexualment molt actiu i el seu cònjuge, que no ho és tant, comença a experimentar gelosia, per què veu que l'altre manté relacions amb terceres persones...

Maria Capone: Sí, en una situació així, la gelosia és gairebé inevitable.

Santa Monsina: Bé. Doncs, com podríem integrar la gelosia si l'evitem?

Maria Capone: No podríem?

Santa Monsina: Així és. Òbviament, la prohibició sexual té la virtut de generar més inconsciència, més malaltia i més dolor.

Maria Capone: Sí, clar, ho entenc... però no es causa de disputes tanta permissivitat? Els monjos o deixebles d'altres comunitats, normalment, fan un vot de castedat, oi?

Santa Monsina: Depèn. El vot de castedat hauria de ser voluntari (i no un regle monàstic). En les comunitats d'Osho, arreu del món, hi ha llibertat sexual i en les d'altres mestres, com la de Lee Lozowick a Arizona, també n'hi ha (tot i que

tenen regles de respecte). Haig de dir que, en aquest convent catalòlic i en d'altres, ningú obliga a ningú a fer el que no vol fer. Sant Pompeu no restringeix el sexe, però tampoc, l'estimula. De fet, la majoria de gent que ha arribat fins aquí, ha patit tant per aquesta qüestió, que s'absté, voluntàriament, de relacionar-se sexualment...

En qualsevol cas, no hi ha cap prohibició. Si algú prefereix no mantenir relacions, és tan lliure de fer-ho, com el contrari. L'important és el grau de consciència i no el sexe. L'únic que ens diu Sant Pompeu és que intentem respectar l'altre i, demanem permís o el seu consentiment, verbalment. Si l'altre respon que "No", s'ha de respectar la seva decisió i si diu que "Sí", llavors, endavant... La qüestió és "fer conscient" el que sorgeixi. Si algú et diu: "No vull mantenir relacions sexuals amb tu", malgrat que intueixis que el que diu és falç, has de respectar el seu “No”.

Maria Capone: Hi ha molta gent "ambigua" a l'hora de fer l'amor. No el farien, si no se'ls pressionés... o d'altres, que volen tenir relacions, però ho amaguen.

Santa Monsina: Pressionar algú per què faci l'amor és manipular-lo. És una subtil forma de violència, que s'ha de fer conscient. I, per altra banda, amagar-li les teves intencions sexuals a l'altre, és propi dels "jugadors de pòquer" i passa, quan la societat en què un viu, ha convertit el sexe en pecat... El desig, la luxúria, la frustració, la gelosia, la possessió, el càstig, la seducció, la manipulació sexual, la violència, l'amor, la manca de desig, l'hostilitat, l'aversió, el dolor... Tot és observable. Tot ha de sortir a la llum.

Maria Capone: M'imagino que deu ser dur.

Santa Monsina: Sí, és dur. Aquí fem un treball interior, no pas vacances... però més dur és viure en el món mundà on es

donen totes aquestes coses, però sense consciència ni guia... Molta gent destrueix la seva felicitat o el seu equilibri, per la qüestió sexual. Fins i tot hi ha morts, de tant en tant.

Maria Capone: I aquí no passa el mateix?

Santa Monsina: Aquí fem diàriament tallers de meditació i consciència. Sabem que "estar atent" és prioritari. Ara bé, evitar el sexe és obstaculitzar l'alliberació total. Ningú s'il·lumina si és un reprimit o evita veure com manipula als altres...

Maria Capone: Entenc.

Santa Monsina: Aquí no fem tallers monogràfics d'alliberació sexual. L'únic que fem és meditar i servir als necessitats dels poblets propers. El sexe és tan important com "cagar". És una necessitat fisiològica de la que no fa falta parlar-ne tot el dia. Un ho fa i punt. Sant Pompeu no és partidari d'ensenyar-nos el Kamasutra. Ens ensenya a estar atents i prou. Quan un caga, menja o fa l'amor, ha d'estar atent.

Maria Capone va entendre el que Santa Monsina li deia i va canviar de tema.

Maria Capone: I com és estar casada amb Sant Eudald?

Santa Monsina: És bonic. L'Eudald i jo tenim un matrimoni com el que devien tenir Mahatma Ghandi i la seva dona.

Maria Capone: Una aliança estreta sense sexe?

Santa Monsina: Sí. Col·laborem en el mateix. Treballem plegats per tal d'ajudar les petites comunitats del riu Shangani.

Maria Capone: I no sentiu desig l'un per l'altre?

Santa Monsina: Sentim amor l'un per l'altre. Hem transformat el nostre desig.

Maria Capone: I de què serveix estar casada? Donat que tots dos viviu en la mateixa comunitat...

Santa Monsina: És una "protecció" que em guarda del desig d'altres integrants comunitaris o extra-comunitaris. Personalment, i de manera totalment voluntària, he renunciat al sexe. Vaig viure experiències sexuals molt doloroses de jove, en relació al meu violent pare, al meu estimat germà mort i a altres homes que em desitjaven i abusaven de mi. Finalment, vaig seguir el consell d'una remeiera de Nkayi i m'he casat amb l'Eudald i, a més, m'he fet monja catalòlica. Aquesta és la màgia que allunya els "mals rotlles".

Maria Capone: I es viu bé sense sexe?

Santa Monsina: Es viu en pau.

Maria Capone va escoltar les santes paraules d'aquella dona de pell fosca -que recordava la moreneta-, i va deixar l'entrevista aquí.

Entrevista III:

Sant Eudald de la gruta - Maria Capone

Maria Capone va romandre 10 dies entre els catalòlics de Zimbàbue i va tenir l'oportunitat de comprovar quin era el dia a dia comunitari. Va visitar el gran recinte central destinat a la meditació, les cabanes on feien les pràctiques de consciència corporal, els bungalous on educaven als infants, els espais exteriors d'esbarjo, els hivernacles i les granges d'animals africans ferits (que acollien i guarien), els coberts de fusta amb les cuines i els menjadors, els dormitoris i els banys...

Acompanyada pels monjos i monges, Maria va visitar alguns poblets on els religiosos duien a terme les seves tasques altruistes que consistien, generalment, a fer sanacions increïbles i d'altres miracles extraordinaris i, sobretot, a l' educació en el desenvolupament de l'atenció conscient dels infants dels vilatans locals.

Just el dia abans d'abandonar Lupane i tornar a Eivissa, Maria Capone va entrevistar a Sant Eudald de la gruta, que era el monjo més avançat de la comunitat, ja que Sant Pompeu -el mestre il·luminat del moviment catalòlic-, els visitava només dos cops l'any.

-Bon dia Eudald- va dir la Maria animada.

-Bon dia Maria. Has dormit bé? T'han molestat els mosquits? -s' interessà gentilment Sant Eudald, l'home que inspirava exemplarment als altres residents.

-No puc dir que hagi dormit molt, però m'he relaxat i descansat, que ja és molt.

-Ja sigui pels mosquits o per la pràctica de la meditació, aquí, en general, no dormim massa. Però hi ha excepcions...

-Quines?

-Els malalts i els que tenen sexe -va dir l'Eudald.

-Els que tenen sexe?

-Els homes que tenen sexe necessiten dormir una mica més per "recuperar l'energia que han donat" i les dones que l'han rebut, dormen una mica més "mentre fan la digestió".

-Ah, ja veig!- digué la Maria.

Les darreres paraules de l'Eudald van fer somriure a la Maria, que va passar a preguntar-li coses personals.

-I com has arribat fins aquí Eudald? Que et va portar a fer-te monjo?

-El patiment.

-Què va causar el teu patiment?- s'interessa l'entrevistadora.

-Una relació d'amor. Em vaig enamorar d'una bruixa.

-Una bruixa?

-Sí. Una dona que mantenia relacions sexuals amb diversos homes, per tal de "fer caure" al seu marit, - va dir l'Eudald.

-"Fer caure" al marit?

-En el món mundà -i no pas en el món animal-, on es dóna l' acord matrimonial, la infidelitat es converteix en una mena de "traïció afectiva" que té la virtut de ferir l'enganyat. Moltes dónes que són desitjades per diversos mascles, mantenen relacions amb tots ells i, d'aquesta manera, mantenen "atrapat" al marit (a base de trair aquest acord, clar!). És un mal tractament psico-afectiu molt freqüent.

-Això també ho fan uns quants mascles!- va dir la Maria que s' havia posat a la defensiva.

-Sí, també. Però no era pas el meu cas. Jo era un dels mascles que -sense massa consciència i per una necessitat afectiva, causada per la meva soledat-, vaig endinsar-me i participar en aquesta "trampa mortal" de les relacions d'infidelitat.

-I en vas sortir malparat?

-La infidelitat és un joc molt perillós. La persona infidel, enganya a tots aquells amb qui es fica al llit. Al marit i als altres.

-Suposo que si.

-El marit espera fidelitat per part de la seva dona i els amants, s' enamoren d'una dona que no s'enamora d'ells. Al cap i a la fi, tots en surten ferits.

-La pregunta terapèutica seria: i que obté la persona infidel quan juga a "enganyar a tothom"?

-Bona pregunta. La persona infidel obté el poder sobre tots els enganyats. Els controla amb el desig sexual, junt amb l'engany mental. Un desig sexual que la dona infidel pot controlar -gràcies a tenir múltiples amants-, però els amants que copulen (exclusivament) amb ella, no.

-L’amant que només manté relacions amb ella, s’enamora, però l’infidel no.

-Així és. Jo vaig caure enamorat d’una dona que, hores abans de fer l’amor amb mi, el feia amb algú altre.

-No eres pas el marit?

-No. Jo era un dels amants... però, estava sol i era molt enamoradís; l’estimava i la desitjava. Si més no, ella -gràcies als “contactes múltiples”-, podia mantenir-se freda i distant.

-Anava massa ben servida!- va exclamar la Maria.

-Sí. Al principi fou una relació infidel normal i corrent, però amb el temps, es va tornar una “tirania”. La bruixa voraç, feia l’ amor amb mi per interès... però la seva prioritat oculta era tenir atrapat al seu marit oficial, que li donava l’estabilitat.

-Val.

-Jo no era més que una peça necessària dins del seu “muntatge”. La veritat es que per mi, tant com pel marit i els altres amants, era una situació humiliant que jo vaig acceptar donat el meu aïllament.

-I perillosa, no només en el sentit afectiu. Tots, corríeu el perill d’un contagi víric grupal-, va afegir la Maria.

-Sí. Com tu dius és una situació de risc (a mes, ella era intencionadament indiscreta i el marit podia posar-se violent).

-I tant! -va exclamar la Maria, esglaiada-, però no fas pas cara d’ estar malalt ni de que t’hagin apallissat.

-No ho estic de miracle... tot i que el marit em va trencar un dit de la ma dreta d’una empenta- va dir l’Eudald-, afortunadament, vaig reaccionar a temps i el fet de fer-me

monjo i abstenir-me de mantenir relacions sexuals, m'ha salvat de mals pitjors.

-I ara estàs casat amb una dona amb qui no mantens relacions sexuals!

-Sí. El fet d'estar casat amb la Monsina, em protegeix del desig que jo pugui despertar en les dones i les protegeix a elles també.

-Així, el teu és un *matrimoni de conveniència*.

-És un matrimoni miraculosament convenient, que s'ha convertit en amor i respecte- va apuntar l'Eudald.

La Maria, que havia tingut molts amants en la seva "etapa bruixa", va abaixar el cap penedida al adonar-se del joc mortal que havia estat jugant durant molt anys de la seva vida.

Hem de dir que, a causa d'aquesta entrevista, la Maria va anular els seu viatge de tornada i es va integrar en la comunitat catalòlica de Zimbàbue... Amb el temps va ser rebatejada amb el nom de "Norma la riallera".

Fi

Barcelona, Març de 1969

Heus aquí alguns dels noms artístics de l'autor: Jud, Nil, D'jud, A prop del monestir, Harry Lum, Cesc Lluna, Nil Rampa, Nilanan Das...

De jove, va començar a fer exposicions de pintura a Addis Abeba i rodalies i, més endavant, va concentrar-se en la composició musical. Darrerament, s'ha posat a traduir i escriure.

En Nil és un rodamón sense mare ni llar i, gràcies a aquest fet, està obrint els ulls... No és un privilegi?

Ep! Obre els ulls!

Dedico aquest modest
llibre autoeditat a la meva gossa,
mestressa de la simplicitat i l'entrega
que, a diferència dels humans d'avui,
va néixer sense pagar ni un duro, va
viure sense pagar ni un duro i se'n va
anar d'aquest món sense pagar ni un
duro... i a més, em va salvar la vida i no
va cobrar ni un duro! No és
meravellós?